

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 20.7.2011
COM(2011) 453 final

2011/0203 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

cu privire la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a societăților de investiții și de modificare a Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a societăților de investiții care aparțin unui conglomerat financiar

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2011) 952 final}
{SEC(2011) 953 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit conține dispoziții vizând în mod direct coordonarea dispozițiilor naționale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și cadrul de supraveghere a acestora (cum ar fi dispoziții de reglementare a autorizării activității, exercitarea libertății de stabilire, competențele autorităților de supraveghere din statele de origine și statele gazdă în această privință, precum și analiza prudențială a instituțiilor de credit). Totuși, directiva menționată, Directiva 2006/49/CE și în special anexele acestora stabilesc de asemenea reguli prudențiale. Pentru a apropia și mai mult dispozițiile legislative rezultate din transpunerea Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE în legislația internă și pentru a asigura aplicarea directă a aceluiași reguli prudențiale pentru instituții, aspect esențial pentru funcționarea pieței interne, aceste reguli prudențiale fac obiectul unei propuneri de regulament [inserat de OP], împreună cu care prezenta propunere formează un pachet.

Prezenta propunere conține următoarele elemente noi: dispoziții privind sancțiunile, guvernanta corporativă eficientă și dispoziții de prevenire a încrederii excesive acordate ratingurilor de credit externe. Prin urmare, prezenta expunere de motive va viza exclusiv aceste elemente noi. Celelalte elemente ale prezentei directive reiau legislația existentă sau sunt adaptări la propunerea de regulament. În scopul clarității, prezenta propunere unifică de asemenea dispozițiile privind instituțiile de credit și societățile de investiții, acestea din urmă făcând obiectul Directivei 2006/49/CE. Precizări suplimentare pe acest subiect se găsesc la capitolul 5 de mai jos. Modificările legate de acordul „Basel III” sunt cuprinse în propunerea de regulament, cu excepția dispozițiilor privind rezervele de capital, care fac parte din prezenta propunere de directivă. Prin urmare, în expunerea de motive sunt cuprinse doar obiectivele și aspectele juridice legate de rezervele de capital. Contextul general al acordului Basel III, inclusiv rezultatele evaluării impactului, sunt explicate în detaliu în propunerea de regulament.

1.1. Motivele și obiectivele propunerii

1.1.1. *Sancțiuni*

Implementarea unor regimuri de sancțiuni eficiente, proporționale și cu efect de descurajare este esențială pentru a asigura conformitatea cu normele bancare europene, a proteja utilizatorii serviciilor bancare și a asigura securitatea, stabilitatea și integritatea piețelor bancare.

Analiza regimurilor naționale de sancțiuni în domeniile reglementate de prezenta directivă și de regulament a identificat divergențe și deficiențe în ceea ce privește cadrul legal al competențelor de sancționare și al competențelor de investigare de care dispun autoritățile naționale.

Sancțiunile divergente și prea slabe riscă să fie insuficiente pentru a preveni în mod eficient încălcarea prezentei directive și a regulamentului, astfel încât să se asigure o supraveghere eficientă și crearea unor condiții de concurență echitabile. Prin urmare, Comisia propune consolidarea și apropierea cadrelor juridice ale statelor membre cu privire la sancțiuni și măsuri administrative prin prevederea unor sancțiuni administrative cu un efect de descurajare

suficient, aplicabile principalelor încălcări ale prezentei directive și ale regulamentului, personalizarea corespunzătoare a sancțiunilor administrative, publicarea sancțiunilor și mecanismele de încurajare a raportării încălcărilor.

1.1.2. Guvernanță corporativă

Prăbușirea piețelor financiare în toamna anului 2008 și criza creditelor care a urmat pot fi atribuite mai multor factori, adesea interdependenți, atât la nivel macroeconomic cât și la nivel microeconomic, identificați în raportul grupului la nivel înalt privind supravegherea financiară în UE, publicat la 25 februarie 2009, și în special acumulării de riscuri excesive în sistemul financiar. Această acumulare excesivă de riscuri a fost parțial cauzată de deficiențele guvernantei corporative a instituțiilor financiare, și mai ales de deficiențele băncilor. Deși nu toate băncile au fost afectate de deficiențe sistemice legate de mecanismele de guvernanță, Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (BCBS) a menționat „o serie de greșeli și deficiențe ale guvernantei”.

Nevoia de schimbare în acest domeniu a fost recunoscută pe scară largă. Societăți comerciale, autorități competente și organisme internaționale (OECD, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (FSB) și BCBS) și-au revizuit sau sunt în curs de a-și revizui practicile existente și liniile directoare. Consolidarea guvernantei corporative este o prioritate pentru Comisie, în special în contextul reformei piețelor financiare și al programului de prevenire a crizelor.

1.1.3. Încrederea excesivă acordată ratingurilor externe

Vorbim de încredere excesivă acordată ratingurilor de credit externe atunci când instituțiile financiare și investitorii instituționali se bazează în mod exclusiv și mecanic pe ratingurile acordate de agențiile de rating de credit, neglijând propriile obligații în materie de diligență și de administrare internă a riscurilor. Încrederea excesivă acordată ratingurilor de credit poate conduce la un comportament gregar al actorilor financiari, de exemplu, vânzarea simultană a titlurilor de creanță după ce un titlu a fost retrogradat într-o categorie inferioară categoriei „investiții”, ceea ce poate afecta stabilitatea financiară, în special atunci când cele câteva agenții de rating mari se înșeală toate în evaluările lor.

1.1.4. Prociclicitatea împrumuturilor

Efectele prociclicității sunt efecte care urmează sensul ciclului economic și îl amplifică. Una dintre caracteristicile cerințelor de capital actuale, bazate pe risc, este că variază pe durata ciclului economic. Atât timp cât instituțiile de credit le îndeplinesc, nu există nicio limită reglementară privind riscurile pe care și le pot asuma și nici privind efectul de levier.

1.2. Context general

1.2.1. Sancțiuni

În comunicarea „Consolidarea regimurilor de sancțiuni din sectorul financiar” din 2010¹, Comisia prevedea măsuri legislative UE de stabilire a unor standarde comune minime privind anumite aspecte cheie ale regimurilor de sancțiuni, care urmau să fie adaptate în funcție de particularitățile diferitelor sectoare.

¹ COM(2010) 716 final.

În primul rând, sancțiunile aplicabile pentru principalele încălcări ale Directivei privind cerințele de capital (*Capital Requirements Directive* - CRD), cum ar fi cerințele de autorizare, obligațiile prudențiale și obligațiile de raportare, variază de la un stat membru la altul și nu par să garanteze întotdeauna că sancțiunile sunt eficiente, proporționale și au efect de descurajare.

În al doilea rând, există anumite divergențe în ceea ce privește nivelul de aplicare a sancțiunilor în diferite state membre, inclusiv cele cu sectoare bancare de dimensiuni similare; în plus, în anumite state membre, timp de mai mult de un an nu a fost aplicată nicio sancțiune, ceea ce ar putea indica un nivel redus de aplicare a normelor UE.

1.2.2. Guvernanță corporativă

În comunicarea sa din 4 martie 2009², Comisia Europeană a anunțat că (i) va examina regulile și practicile de guvernanță corporativă din cadrul instituțiilor financiare în contextul crizei financiare, și (ii) după caz, va face recomandări sau va propune măsuri de reglementare pentru a remedia orice deficiențe ale sistemului de guvernanță corporativă în acest sector important al economiei.

În iunie 2010, Comisia a publicat o carte verde cu privire la guvernanța corporativă din instituțiile financiare și la politicile de remunerare³, precum și un document de lucru însoțitor⁴, în care au fost analizate deficiențele mecanismelor de guvernanță corporativă din sectorul serviciilor financiare și modalitățile de acțiune propuse.

Această consultare publică a confirmat existența unui consens larg cu privire la această analiză, precum și sprijinul statelor membre și al diverselor autorități publice vizate. Parlamentul European a recunoscut, de asemenea, importanța consolidării practicilor și standardelor de guvernanță corporativă din instituțiile financiare în raportul său privind remunerarea directorilor societăților cotate și politicile de remunerare din sectorul serviciilor financiare⁵. Comitetul Economic și Social, în avizul său privind cartea verde - Guvernanța corporativă din instituțiile financiare și politicile de remunerare⁶ salută publicarea cărții verzi a Comisiei și se pronunță în favoarea măsurilor propuse.

1.2.3. Încrederea excesivă acordată ratingurilor externe

La nivel internațional, FSB a emis recent principii care reduc importanța acordată ratingurilor externe de către autorități și instituții financiare⁷. Principiile prevăd eliminarea sau înlocuirea referințelor la astfel de ratinguri din legislație, în cazul în care există standarde alternative adecvate de măsurare a bonității, și obligarea băncilor să realizeze propriile evaluări de credit. Dispozițiile propuse sunt în concordanță cu principiile FSB.

1.2.4. Rezerve de capital:

Rezervele de conservare a capitalului și în special rezervele anticiclice sunt menite să atenueze riscul de prociclicitate și riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier menționat la punctul 1.1.4 de mai sus.

² COM(2009) 114 final.

³ COM(2010) 284 final.

⁴ SEC(2010)669 final.

⁵ 2010/2009(INI).

⁶ INT/527.

⁷ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_101027.pdf.

1.3. Dispoziții comunitare existente în acest domeniu

Directiva 2006/48/CE privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit cere instituțiilor de credit să dispună de mecanisme de guvernare solide. Cu toate acestea, directiva nu indica în mod detaliat cum trebuie să arate mecanismele de guvernare.

Pentru a reduce importanța acordată ratingurilor externe, în Directiva 2006/48/CE s-a introdus obligația băncilor de a efectua propriile verificări prealabile (due diligence) în ceea ce privește activele suport ale expunerilor din securitizări.

1.4. Coerența cu alte politici

În contextul reformei arhitecturii europene de supraveghere, al ameliorării cerințelor de capital și al administrării și rezolvării crizelor, propunerea de reformare a guvernării corporative a instituțiilor de credit face parte integrantă din reforma globală a sectorului serviciilor financiare. Reforma guvernării corporative trebuie, de asemenea, privită în contextul recente comunicări a Comisiei privind consolidarea regimurilor de sancțiuni în sectorul serviciilor financiare.

Comisia a lansat o inițiativă orizontală menită să încurajeze sectorul să crească reprezentarea femeilor în consilii; după un an, va evalua dacă inițiativele de autoreglementare au avut efectele dorite, iar dacă efectele nu au fost cele așteptate, va avea în vedere măsuri legislative. Dat fiind că evaluarea impactului arată că această problemă este relevantă pentru sectorul bancar, abordarea adoptată în această etapă este compatibilă cu o abordare de jos în sus. Totuși, dacă evaluarea generală care urmează să aibă loc într-un an indică necesitatea de a legifera, atunci abordarea adoptată în acest sector va trebui adaptată.

2. REZULTATELE CONSULTĂRII PĂRȚILOR INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

2.1. Consultarea părților interesate

2.1.1. Sancțiuni

Comisia a închis la 19 februarie 2011 o consultare publică privind măsurile preconizate în vederea consolidării și apropierii regimurilor de sancțiuni din sectorul financiar⁸, inclusiv privind aspectele relevante din sectorul bancar, astfel cum au fost identificate pe baza unui studiu realizat de Comitetul european al supraveghetorilor bancari cu privire la regimurile naționale de sancțiuni din acest sector⁹.

Comisia a primit observații de la o varietate de respondenți, inclusiv un număr semnificativ de părți interesate din sectorul bancar (autorități de supraveghere, bănci centrale, bănci și asociații de bancheri), care au făcut comentarii cu privire la necesitatea unei acțiuni UE în acest domeniu, nivelul de armonizare adecvat, măsurile specifice propuse și avantajele și dezavantajele potențiale.

⁸ http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2010/sanctions_en.htm

⁹ CEBS: „Mapping of supervisory objectives, including early intervention measures and sanctioning powers”, martie 2009/47, disponibil la <http://www.c-ebs.org/home.aspx>. Informațiile din acest raport au fost actualizate ulterior pe baza contribuțiilor primite din partea statelor membre.

Măsurile avute în vedere pentru apropierea și consolidarea regimurilor de sancțiuni au fost de asemenea discutate cu statele membre în cadrul reuniunii Comitetului pentru servicii financiare care a avut loc la 17 ianuarie 2011.

2.1.2. Guvernanța corporativă

Inițiativa și evaluarea impactului sunt rezultatul unui dialog amplu și continuu și al consultării cu principalele părți interesate, inclusiv organismele de reglementare a piețelor valorilor mobiliare, participanții pe piața financiară (emitenți, intermediari și investitori), și cu consumatorii.

Chestionare cu privire la practicile de guvernanță corporativă au fost transmise unui număr de zece mari bănci și societăți de asigurare stabilite în UE și reprezentative pentru diversitatea sectorului. Chestionarele au fost urmate de 30 de interviuri cu membri ai consiliilor, secretari ai companiilor, directori financiari, directori responsabili cu administrarea riscurilor, controlori interni.

Supraveghetorii bancari europeni au primit de asemenea un chestionar cu privire la opiniile și rolul lor în ceea ce privește guvernanța corporativă a instituțiilor financiare. Mai mulți investitori instituționali europeni majori și asociații ale acționarilor au fost de asemenea chestionate cu privire la practicile și așteptările lor privind guvernanța corporativă a instituțiilor financiare. O reuniune ulterioară cu aproximativ 30 de investitori a avut loc la 2 februarie 2010.

În fine, publicarea cărții verzi a dat semnalul unei consultări publice, care s-a desfășurat între 2 iunie 2010 și 1 septembrie 2010, cu privire la posibile modalități de a remedia deficiențele legate de guvernanța corporativă a instituțiilor financiare. Răspunsurile și analiza acestora pot fi consultate pe site-ul web al Comisiei¹⁰.

2.1.3. Încrederea excesivă acordată ratingurilor externe

Comisia a realizat o consultare publică cu privire la probleme legate de ratingurile externe, inclusiv încrederea excesivă acordată acestora. Consultarea s-a încheiat la 7 ianuarie 2011, dată până la care s-au primit 93 de răspunsuri. Au fost propuse mai multe opțiuni, mergând de la stimularea utilizării de modele interne până la obligarea societăților să realizeze propria administrare a riscurilor, fără a se baza în mod exclusiv sau mecanic pe ratinguri externe. Răspunsurile și analiza acestora pot fi consultate pe site-ul web al Comisiei¹¹.

2.1.4. Rezerve de capital

Rezervele de capital fac parte din acordul încheiat în 2010 în cadrul BCBS și au făcut obiectul unor consultări aprofundate, atât în cadrul Basel, cât și în cursul consultărilor specifice ale Comisiei.

¹⁰

http://ec.europa.eu/internal_market/company/modern/corporate_governance_in_financial_institutions_en.htm#consultation2010

¹¹

http://circa.europa.eu/Public/irc/markt/markt_consultations/library?l=/financial_services/credit_agencies_2011&vm=detailed&sb=Title

2.2. Obținerea și utilizarea expertizei

2.2.1. Sancțiuni

Studiul efectuat de Comitetul european al supraveghetorilor bancari în 2008¹² a furnizat informații cu privire la sancțiunile administrative prevăzute în legislațiile naționale și utilizarea efectivă a sancțiunilor de către autoritățile de supraveghere bancară. În 2011, Comisia a adunat informații suplimentare privind sancțiunile prevăzute în legislațiile naționale pentru principalele încălcări ale CRD.

Măsurile propuse se bazează pe aceste informații și pe răspunsurile primite în cadrul consultării publice.

2.2.2. Guvernanță corporativă

În cadrul procesului de consultare și de elaborare a cărții verzi, serviciile Comisiei au organizat de asemenea o conferință publică, la 12 octombrie 2009, la care au participat un număr de părți interesate. Discuțiile s-au concentrat pe rolul și pe competențele consiliului de administrație, pe probleme de guvernanță legate de controlul intern și de administrarea riscurilor, pe rolul acționarilor, al supraveghetorilor și al auditorilor legali.

Cartea verde se bazează, de asemenea, pe analize și pe studii ale unor organizații publice sau private, în curs sau deja finalizate, atât la nivel internațional, cât și la nivel național și european. În activitatea sa, personalul Comisiei a beneficiat de consultanță din partea Forumului european pentru guvernanța corporativă (ECGF) și a grupului consultativ ad-hoc cu privire la guvernanța corporativă compus din câțiva membri ai ECGF și alți specialiști de renume în domeniul guvernanței corporative.

2.2.3. Încrederea excesivă acordată ratingurilor externe

Comisia participă în mod activ la activitățile Consiliului pentru stabilitate financiară menționat mai sus. În plus, aceasta este membru al BCBS, care de asemenea, în cadrul grupurilor sale de lucru privind lichiditatea, ratingurile și securitizarea, urmărește reducerea încrederii excesive acordate ratingurilor.

2.2.4. Rezerve de capital

Subgrupurile Grupului de lucru pentru Directiva privind cerințele de capital, ai cărui membri sunt numiți de Comitetul bancar european, s-au concentrat de asemenea asupra aspectelor tehnice ale rezervelor de capital.

2.3. Evaluarea impactului

2.3.1. Sancțiuni

Comunicarea privind „Consolidarea regimurilor de sancțiuni din sectorul financiar” a fost însoțită de o evaluare a impactului în care se analizau principalele opțiuni strategice de apropiere și consolidare a regimurilor de sancțiuni pentru încălcarea normelor din domeniul serviciilor financiare, inclusiv din sectorul bancar. O a doua evaluare a impactului însoțește

¹² A se vedea trimiterea de la nota de subsol 9

propunerea prezentă, examinând mai în detaliu problemele specifice legate de cerințele de capital.

Obiectivul principal al măsurilor propuse este de a asigura o mai bună conformitate cu normele bancare europene prin creșterea eficienței și a efectului de descurajare al regimurilor naționale de sancțiuni. Pentru aceasta, este necesar să se îndeplinească următoarele obiective operaționale:

- consolidarea și apropierea cadrelor juridice în materie de sancțiuni prin:
 - sancțiuni administrative adecvate pentru principalele încălcări ale CRD
 - personalizare adecvată a sancțiunilor administrative
 - publicarea sancțiunilor
- consolidarea și apropierea mecanismelor de facilitare a depistării încălcărilor prin:
 - mecanisme eficiente de încurajare a raportării conduitelor neprofesionale

2.3.2. *Guvernanță corporativă*

Obiectivul central al prezentei inițiative este să asigure creșterea eficienței guvernanței riscurilor în instituțiile de credit și societățile de investiții europene. Măsurile avute în vedere sunt menite să contribuie la evitarea asumării de riscuri excesive de către instituțiile de credit individuale și, în cele din urmă, la evitarea acumulării de riscuri excesive în sistemul financiar. Pentru atingerea acestui obiectiv, prezenta inițiativă se concentrează asupra următoarelor obiective operaționale:

- creșterea eficienței supravegherii riscurilor de către consilii;
- îmbunătățirea statutului funcției de administrare a riscurilor și
- asigurarea unei monitorizări eficiente de către supraveghetorii guvernanței riscurilor.

Pentru atingerea acestor obiective, Comisia a ales să amelioreze cadrul juridic existent.

Cerințele privind componența consiliului și selectarea membrilor consiliului vor asigura comportamente și competențe mai adecvate și vor crește timpul dedicat, precum și simțul de răspundere. Existența unor consilii bine informate și competente și a unei funcții puternice de administrare a riscurilor va crește capacitatea instituțiilor de credit de a identifica și administra riscurile apărute, reducând astfel asumarea de riscuri excesive. Cerințele privind publicarea de informații vor contribui la creșterea transparenței, conducând la o piață mai informată și la îmbunătățirea disciplinei pieței.

Diversificarea componenței consiliilor ar oferi posibilitatea de a deveni membri ai consiliilor unor persoane care până acum erau excluse. Consiliile ar dispune astfel de o listă mai mare de candidați corespunzători și și-ar îmbunătăți expertiza. Prin urmare, orice posibil efect negativ al propunerii asupra listei de candidați corespunzători nu trebuie să fie semnificativ.

Adoptarea unor cerințe mai stricte la nivel european ar putea avea un efect negativ asupra competitivității instituțiilor de credit europene la nivel internațional. Cu toate acestea,

eventuala scădere a competitivității din cauza cerințelor mai stricte ar trebui să fie atenuată de un impact pozitiv asupra investitorilor, deponenților și a altor părți interesate. Îmbunătățirea guvernantei riscurilor ar contribui la reziliența sectorului bancar.

Propunerea nu ar implica suportarea unor costuri importante de către instituțiile de credit și nici nu ar avea un impact semnificativ asupra activităților de creditare.

2.3.3. Încrederea excesivă acordată ratingurilor externe

O parte generală privind încrederea excesivă, vizând propunerile de față, va fi inclusă în viitoarea evaluare a impactului cu privire la noile inițiative privind agențiile de rating de credit (prevăzută pentru începutul lunii iulie 2011)

2.3.4. Rezerve de capital

Deoarece rezervele de capital fac parte din acordul de la Basel, evaluarea impactului este realizată împreună cu toate celelalte măsuri și detaliată în regulamentul care însoțește prezenta directivă.

3. IMPLICAȚII BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului UE.

4. ELEMENTE JURIDICE ALE PROPUNERII

4.1. Temei juridic

Temeiul juridic pentru prezenta propunere este articolul 53 alineatul (1) din TFUE. Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE, care ar fi înlocuite de prezenta directivă și de regulamentul propus [inserat de OP], constituie un instrument esențial pentru realizarea pieței interne din punctul de vedere al libertății de stabilire și al libertății de a presta servicii financiare în domeniul instituțiilor de credit și al societăților de investiții. Prezenta propunere înlocuiește Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE cu privire la coordonarea dispozițiilor naționale care reglementează autorizarea activității, achiziția de participații calificate, exercitarea libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii, competențele autorităților de supraveghere din statele membre de origine și gazdă în acest domeniu, precum și a dispozițiilor care reglementează capitalul inițial și analiza prudențială a instituțiilor de credit și a societăților de investiții. Obiectivul principal al prezentei propuneri este de a coordona dispozițiile naționale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și a societăților de investiții, modalitățile de guvernanță și cadrul lor de supraveghere. Prin urmare, prezenta propunere se bazează pe articolul 53 alineatul (1) din TFUE.

Prezenta propunere este complementară propunerii de regulament [inserat de OP], stabilind pentru instituțiile de credit și societățile de investiții cerințe prudențiale uniforme și aplicabile direct, deoarece cerințele sunt strâns legate de funcționarea piețelor financiare pentru un anumit număr de active deținute de instituțiile de credit și societățile de investiții, și este bazată pe articolul 114 din TFEU.

4.2. Subsidiaritate

În conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității prevăzute la articolul 5 din TFUE, obiectivele acțiunii propuse nu pot fi atinse într-o măsură suficientă de statele membre, așadar pot fi realizate mai bine la nivelul UE. Prevederile acestora nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite. Numai o acțiune la nivelul UE poate garanta că instituțiile de credit și societățile de investiții care își desfășoară activitatea în mai multe state membre sunt supuse acelorași cerințe și poate astfel asigura condiții de concurență echitabile, reducerea complexității în materie de reglementare, evitarea costurilor nejustificate de asigurare a conformității pentru activitățile transfrontaliere și promovarea unei mai bune integrări pe piața UE, precum și eliminarea necesității arbitrajului de reglementare. Acțiunea la nivelul UE asigură totodată un nivel ridicat de stabilitate financiară în interiorul Uniunii.

4.3. Respectarea articolelor 290 și 291 din TFEU

Pe 23 septembrie 2009, Comisia a adoptat propuneri de reglementări pentru înființarea autorităților europene de supraveghere: ABE, AEAPo și AEVMP¹³. Comisia dorește să reamintească aici declarațiile pe care le-a făcut în legătură cu articolele 290 și 291 din TFEU la adoptarea acestor regulamente: „În ceea ce privește procesul de adoptare a standardelor de reglementare, Comisia subliniază caracterul unic al sectorului serviciilor financiare, rezultând din structura Lamfalussy și recunoscut în mod explicit în declarația nr. 39 anexată la TFUE. Cu toate acestea, Comisia are îndoieli majore în ceea ce privește conformitatea restricțiilor asupra rolului său în adoptarea actelor delegate și a măsurilor de punere în aplicare cu articolele 290 și 291 din TFUE.”

5. EXPLICAȚIE DETALIATĂ

5.1. Interacțiunea și coerența dintre elementele pachetului

Prezenta directivă și propunerea de regulament [inserat de OP] formează un pachet. Acest pachet înlocuiește Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE. Aceasta înseamnă că atât directiva, cât și regulamentul abordează fiecare atât instituțiile de credit, cât și societățile de investiții. În prezent, acestea din urmă sunt doar „anexate” la Directiva 2006/48/CE prin Directiva 2006/49/CE. O mare parte din aceasta conține doar trimiteri la Directiva 2006/48/CE. Unirea dispozițiilor aplicabile celor două tipuri de organizații ar crește claritatea respectivelor dispoziții. Totodată, anexele voluminoase ale celor două directive ar fi integrate în partea dispozitivă, simplificând astfel și mai mult aplicarea acestora.

Propunerea de reglementare regroupează regulile prudențiale aplicabile direct băncilor și societăților de investiții. În propunerea de directivă rămân dispozițiile privind autorizarea instituțiilor de credit și exercitarea libertății de stabilire și libera circulație a serviciilor. Societățile de investiții nu sunt vizate, deoarece drepturile și obligațiile corespunzătoare sunt reglementate de Directiva 2004/39/CE („MiFiD”). Principiile generale de supraveghere a instituțiilor de credit și a societăților de investiții, care se adresează statelor membre și autorităților competente ale acestora, ar rămâne, de asemenea, în directivă. Aceste principii vizează în special schimbul de informații, repartizarea sarcinilor între autoritățile de supraveghere din țara de origine și cele din țara gazdă și exercitarea competențelor de sancționare nou introduse. Directiva ar conține în continuare dispozițiile care reglementează

¹³ COM(2009) 501, COM(2009) 502, COM(2009) 503.

analiza prudentială a instituțiilor de credit și a societăților de investiții de către autoritățile competente din statele membre. Aceste dispoziții completează cerințele prudențiale generale prevăzute în regulament pentru instituțiile de credit și societățile de investiții prin măsuri individuale care sunt stabilite de autoritățile competente în urma analizei prudențiale continue a fiecărei instituții de credit și societăți de investiții în parte. Gama măsurilor de supraveghere va fi prevăzută în directivă, deoarece autoritățile competente trebuie să aibă posibilitatea de a-și exercita puterea de apreciere în ceea ce privește măsurile care trebuie aplicate. Este vorba în special de procesele interne din cadrul unei instituții de credit sau a unei societăți de investiții, vizând în mod deosebit administrarea riscurilor și obligațiile în materie de guvernanță corporativă nou introduse.

5.2. Sanctiuni

Statele membre trebuie să prevadă că se pot aplica sancțiuni și măsuri administrative adecvate în cazul încălcării legislației bancare. În acest scop, directiva le va cere să respecte următoarele reguli minime.

În primul rând, trebuie să se aplice sancțiuni și măsuri administrative persoanelor fizice și juridice responsabile de încălcări, printre care se numără instituțiile de credit, societățile de investiții și persoanele fizice, după cum este cazul.

În al doilea rând, în cazul încălcării dispozițiilor esențiale ale prezentei directive și ale regulamentului, autoritățile competente trebuie să dispună de un set minim de sancțiuni și măsuri administrative. Acesta include retragerea autorizației, somația de încetare a activității, avertizarea publică, demiterea conducerii, sancțiuni administrative pecuniare.

În al treilea rând, nivelul maxim al sancțiunilor administrative pecuniare prevăzute în legislația națională trebuie să depășească beneficiile rezultate din încălcare, în cazul în care acestea pot fi stabilite și, în orice caz, nu trebuie să fie mai mic decât nivelul prevăzut de directivă (10% din totalul cifrei de afaceri anuale, pentru o persoană juridică, și 5 milioane de euro sau 10% din venitul anual, pentru o persoană fizică).

În al patrulea rând, criteriile luate în considerare de autoritățile competente pentru stabilirea tipului și nivelului sancțiunii aplicate trebuie să includă cel puțin criteriile prevăzute în directivă (ex. beneficiile rezultate din încălcare sau pierderile cauzate unor părți terțe, comportamentul cooperant al persoanei responsabile etc.).

În al cincilea rând, sancțiunile și măsurile aplicate trebuie să fie publicate, așa cum se prevede în prezenta directivă.

În fine, trebuie create mecanisme adecvate pentru încurajarea raportării încălcărilor în cadrul instituțiilor de credit și a societăților de investiții.

Prezenta directivă nu vizează sancțiunile penale.

5.3. Guvernanță corporativă

Organul de conducere al unei instituții de credit sau al unei societăți de investiții în ansamblu trebuie să dedice în orice moment suficient timp și să dispună de cunoștințele, competențele și experiența necesare pentru a putea înțelege activitatea instituției de credit și principalele expuneri la riscuri. Toți membrii organului de conducere trebuie să aibă o reputație suficient de bună și să posede calități individuale și o independență de spirit care să le permită să

supravegheze și să conteste în mod constructiv deciziile conducerii. Pentru a evita conformismul grupului și a facilita contestarea critică, componența consiliilor de administrație ale instituțiilor de credit trebuie să fie suficient de diversificată în ceea ce privește vârsta, sexul, originea geografică, educația și experiența profesională, pentru a reuni opinii și tipuri de experiență variate. Echilibrul între bărbați și femei este deosebit de important pentru a asigura o reprezentare adecvată a realității demografice.

Pentru un control și o supraveghere eficientă a riscurilor, organul de conducere trebuie să răspundă de strategia globală de risc a instituției de credit sau a societății de investiții și de caracterul adecvat al sistemelor de administrare a riscurilor, ținând cont de profilul de risc al instituției de credit. Dată fiind importanța unei administrări sănătoase a riscurilor în cadrul instituțiilor de credit, organul de conducere în funcția sa de supraveghere trebuie să înființeze un comitet de risc separat care să se ocupe în mod specific de problemele legate de risc și să pregătească deciziile organului de conducere privind problemele legate de risc. Comitetul de risc trebuie să asiste organul de conducere în rolul său de supraveghere a riscurilor, însă organul de conducere rămâne în ultimă instanță răspunzător pentru strategia de risc.

Pentru a oferi conducerii superioare și organului de conducere o imagine completă asupra riscurilor, instituțiile de credit și societățile de investiții trebuie să dispună de o funcție independentă de administrare a riscurilor, al cărui deținător să fie în măsură să își formeze o imagine clară și globală a întregii game de riscuri la care este expusă o instituție de credit. Funcția de administrare a riscurilor trebuie să se bucure de un statut și o autoritate suficiente pentru a influența deciziile strategice de administrare a riscurilor și să aibă acces direct la organul de conducere.

5.4. Încrederea excesivă acordată ratingurilor externe

Instituțiile de credit și societățile de investiții trebuie să dispună de criterii și procese decizionale riguroase pentru acordarea creditelor. Această obligație se aplică indiferent dacă instituțiile acordă împrumuturi clienților sau își asumă expuneri din securitizări. În acest proces, ratingurile de credit externe pot fi utilizate printre alți factori, însă nu pot prevala. În special, metodologiile interne nu trebuie să se bazeze exclusiv sau în mod mecanic pe ratinguri externe.

În scopul specific al calculării cerințelor de capital bancar reglementar, evaluările agențiilor de rating pot servi, în anumite cazuri, la diferențierea cerințelor de capital în funcție de riscuri, însă nu la stabilirea cuantumului minim necesar al capitalului însuși. CRD, în ansamblul său, are ca scop să stimuleze băncile să utilizeze ratingurile interne în locul celor externe, chiar și în scopul calculării cerințelor de capital reglementar.

Dispoziția propusă ar obliga instituțiile de credit și societățile de investiții cu o expunere semnificativă la riscul de credit sau un număr important de contrapartide să elaboreze și să utilizeze modele interne în loc să adopte abordarea standardizată care se bazează pe ratinguri externe.

În plus, se propune ca ABE să publice anual informații privind măsurile adoptate de instituții și de autoritățile de supraveghere pentru a reduce importanța acordată ratingurilor externe și rapoarte privind gradul de convergență la care au ajuns autoritățile de supraveghere în acest domeniu.

5.5. Rezerve de capital

Pe baza acordului Basel III, această propunere introduce două rezerve de capital, pe lângă cerințele existente: o rezervă de conservare a capitalului și o rezervă de capital anticiclică.

Rezerva de conservare a capitalului reprezintă 2,5 % din activele ponderate la risc, se aplică în permanență și este constituită din capital de calitate superioară.

Rolul său este să permită instituțiilor să absoarbă pierderile în perioadele de criză, care pot dura mai mulți ani. Instituțiile ar urma să acumuleze capitalul respectiv în perioadele economice favorabile. Instituțiile de credit ale căror rezerve scad sub nivelul necesar vor avea restricții privind distribuirile discreționare de dividende până când ating nivelul necesar.

Rezerva de capital anticiclică are rolul de a susține obiectivul macroprudențial general de a proteja sectorul bancar și economia reală împotriva riscurilor sistemice generate de o creștere excesivă a creditului total și, în general, împotriva oricăror alte variabile structurale și a expunerii sectorului bancar la orice alți factori de risc legați de riscuri pentru stabilitatea financiară. Aceasta va completa, cu până la 2,5 % suplimentari, rezerva de capital constituită deja prin rezerva de conservare.

Rezerva de capital anticiclică este stabilită de autoritățile naționale pentru împrumuturile acordate persoanelor fizice și juridice în statul membru respectiv. Aceasta poate varia între 0 % și 2,5 % din activele ponderate la risc și trebuie de asemenea să fie constituită din capital de calitate superioară. În cazuri justificate, autoritățile pot chiar stabili un nivel al rezervei mai mare de 2,5 %. Această rezervă de capital anticiclică trebuie menținută în perioadele de creștere excesivă a creditului și eliminată în perioadele de scădere a creditului. CERS poate emite recomandări pentru stabilirea și monitorizarea rezervelor de către autoritățile naționale, inclusiv pentru cazurile în care nivelul rezervei depășește 2,5 %. Atât timp cât rezerva de capital anticiclică este stabilită la sub 2,5 %, statele membre trebuie să recunoască reciproc și să aplice cerința de capital băncilor din statul membru respectiv. Dacă nivelul rezervei este stabilit la peste 2,5 %, autoritățile pot alege să accepte decizia autorităților omologe și să aplice acest nivel superior sau să mențină un nivel de 2,5 % pentru instituțiile autorizate în statul lor membru.

Instituțiile de credit și societățile de investiții al căror capital scade sub nivelul stabilit al rezervelor sunt supuse restricțiilor privind distribuirea profiturilor, plățile legate de instrumentele suplimentare de rangul 1 și acordarea de remunerații variabile și beneficii discreționare de tipul pensiilor. În plus, aceste instituții trebuie să transmită autorităților de supraveghere planuri de conservare a capitalului care să garanteze refacerea rapidă a rezervelor lor.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

cu privire la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a societăților de investiții și de modificare a Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a societăților de investiții care aparțin unui conglomerat financiar

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹⁴,

având în vedere avizul Autorității Europene pentru Protecția Datelor¹⁵,

acționând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006¹⁶ privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit și Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006¹⁷ privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit („instituțiile”) au fost modificate semnificativ în mai multe rânduri. Multe dintre dispozițiile Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE sunt aplicabile atât instituțiilor de credit, cât și societăților de investiții. Din motive de claritate și pentru a asigura o aplicare consecventă a acestor dispoziții, ar fi de dorit să se unifice aceste prevederi pentru a crea un act legislativ nou care să se aplice atât instituțiilor de credit, cât și societăților

¹⁴ JO C , , p. .

¹⁵ JO C , , p. .

¹⁶ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

¹⁷ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

de investiții. Pentru o accesibilitate mai bună, dispozițiile anexelor la aceste directive trebuie integrate în partea dispozitivă a noului act legislativ.

- (2) Noul act legislativ se compune din două instrumente juridice. Prezenta directivă conține dispozițiile care reglementează autorizarea activității, achiziția de participații calificate, exercitarea libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii, competențele autorităților de supraveghere din statele membre de origine și gazdă în acest domeniu, precum și dispozițiile care reglementează capitalul inițial și analiza prudențială a instituțiilor de credit și a societăților de investiții. Obiectivul principal al prezentei directive este de a coordona dispozițiile naționale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și a societăților de investiții, modalitățile de guvernanță și cadrul lor de supraveghere. Pe lângă aceste dispoziții, Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE conțineau de asemenea cerințe prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții. Aceste cerințe trebuie să figureze într-un regulament de stabilire, pentru instituțiile de credit și societățile de investiții, a unor cerințe prudențiale uniforme și aplicabile direct, deoarece cerințele sunt strâns legate de funcționarea piețelor financiare pentru un anumit număr de active deținute de instituțiile de credit și societățile de investiții. Prin urmare, prezenta directivă trebuie citită împreună cu regulamentul respectiv. Cele două instrumente juridice formează cadrul juridic care reglementează activitățile bancare și instituie regulile prudențiale aplicabile instituțiilor de credit și societăților de investiții.
- (3) Cerințele prudențiale generale prevăzute în Regulamentul [inserat de OP] sunt completate de măsuri individuale care urmează să fie stabilite de către autoritățile competente în urma unui proces continuu de analiză prudențială a fiecărei instituții de credit și societăți de investiții în parte. Gama măsurilor de supraveghere trebuie prevăzută în prezenta directivă și autoritățile competente trebuie să aibă posibilitatea de a-și exercita puterea de apreciere în ceea ce privește măsurile care trebuie aplicate. Cu privire la măsurile individuale privind lichiditățile, autoritățile competente trebuie să țină seama de principiile enunțate în liniile directoare privind lichiditatea, publicate de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni¹⁸.
- (4) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare¹⁹ permite societăților de investiții autorizate de autoritățile competente ale statului membru de origine și supravegheate de aceleași autorități să înființeze sucursale și să ofere servicii în mod liber în alte state membre. Prin urmare, directiva menționată prevede coordonarea normelor care reglementează autorizarea și exercitarea activității societăților de investiții. Cu toate acestea, directiva menționată nu stabilește sumele capitalului inițial al acestor societăți sau un cadru comun pentru monitorizarea riscurilor la care sunt expuse acestea, aspecte care trebuie prevăzute în prezenta directivă.
- (5) Prezenta directivă constituie instrumentul esențial pentru instituirea pieței interne, atât din punctul de vedere al libertății de stabilire, cât și al libertății de a presta servicii financiare, în domeniul de activitate al instituțiilor de credit.

¹⁸ „Guidelines on Liquidity Cost Benefit Allocation”, 27 octombrie 2010 (<http://www.eba.europa.eu>).

¹⁹ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

- (6) Funcționarea armonioasă a pieței interne necesită nu numai norme juridice, dar și o cooperare strânsă și regulată și o convergență semnificativ mărită a practicilor de reglementare și de supraveghere dintre autoritățile competente ale statelor membre.
- (7) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană)²⁰ a înființat ABE. Prezenta directivă trebuie să ia în considerare rolul și funcția ABE prevăzute în regulamentul menționat și procedurile care trebuie urmate atunci când i se conferă sarcini.
- (8) În vederea protejării economiilor și a creării de condiții concurențiale egale pentru aceste instituții de credit, măsurile de coordonare a supravegherii instituțiilor de credit trebuie aplicate tuturor instituțiilor de acest tip. Cu toate acestea, trebuie să se aibă în vedere diferențele obiective dintre statutele și obiectivele lor prevăzute de legislația internă respectivă.
- (9) Domeniul de aplicare al măsurilor trebuie să fie cât mai larg posibil, acoperind toate instituțiile a căror activitate constă în preluarea de fonduri rambursabile de la populație, sub formă de depozite sau în alte forme, cum ar fi emiterea permanentă de obligațiuni și de alte titluri asemănătoare și acordarea de credite pe cont propriu. Trebuie prevăzute și anumite excepții pentru acele instituții de credit cărora nu li se aplică dispozițiile prezentei directive. Dispozițiile prezentei directive nu aduc atingere punerii în aplicare a legislației interne ce prevede o autorizare specială suplimentară, în temeiul căreia instituțiile de credit pot desfășura activități specifice sau anumite tipuri de operațiuni.
- (10) Trebuie realizată o armonizare care să fie necesară și suficientă pentru a asigura recunoașterea reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de supraveghere prudențială, făcând astfel posibilă acordarea unei licențe unice recunoscute în întreaga Uniune și aplicarea principiului supravegherii prudențiale în statul membru de origine.
- (11) În conformitate cu principiile recunoașterii reciproce și supravegherii în statul membru de origine, autoritățile competente din statele membre nu trebuie să acorde sau trebuie să retragă o autorizație în cazul în care o serie de elemente, cum ar fi conținutul programelor de activități, localizarea geografică a activităților sau activitățile propriu-zise desfășurate indică în mod clar că o anumită instituție de credit a optat pentru sistemul juridic al unui anumit stat membru cu scopul de a se sustrage de la standardele mai stricte aplicabile într-un alt stat membru pe teritoriul căruia instituția respectivă desfășoară sau intenționează să desfășoare majoritatea activităților sale. În cazul în care nu există o astfel de indicație clară, dar majoritatea activelor totale deținute de entitățile dintr-un grup bancar se găsesc într-un alt stat membru ale cărui autorități competente sunt responsabile cu exercitarea supravegherii pe bază consolidată, responsabilitatea supravegherii pe bază consolidată se poate schimba numai cu acordul autorităților competente respective.
- (12) Autoritățile competente nu trebuie să acorde sau să mențină autorizația unei instituții de credit în cazul în care aceasta are legături strânse cu alte persoane fizice sau juridice, de natură să împiedice exercitarea eficientă a funcțiilor de supraveghere.

²⁰ JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

Instituțiile de credit care sunt deja autorizate trebuie să respecte, la rândul lor, cerințele autorităților competente în ceea ce privește legăturile strânse menționate.

- (13) Trimiterea la exercitarea eficientă de către autoritățile competente a funcțiilor de supraveghere are în vedere supravegherea pe bază consolidată care trebuie exercitată asupra unei instituții de credit sau societăți de investiții, în cazurile specificate de legislația Uniunii. În asemenea cazuri, autoritățile cărora li se solicită autorizația trebuie să poată identifica autoritățile care sunt competente să exercite funcția de supraveghere pe bază consolidată asupra instituției de credit sau societății de investiții respective.
- (14) Instituțiile de credit autorizate în statul membru de origine trebuie să poată desfășura, pe întreg teritoriul Uniunii, oricare dintre activitățile menționate în anexa I la prezenta directivă, prin deschiderea de sucursale sau prin prestarea de servicii.
- (15) Principiul recunoașterii reciproce trebuie extins și asupra activităților menționate în anexa I la prezenta directivă, în situația în care acestea sunt desfășurate de instituții financiare care sunt filiale ale unor instituții de credit, cu condiția ca filialele respective să fie incluse în supravegherea pe bază consolidată a întreprinderilor-mamă și să îndeplinească anumite criterii stricte.
- (16) Statul membru gazdă trebuie să aibă posibilitatea ca, în ceea ce privește libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii, să ceară respectarea dispozițiilor speciale de drept intern instituțiilor care nu sunt autorizate ca instituții de credit în statul membru de origine și în ceea ce privește activitățile care nu sunt cuprinse în anexa I la prezenta directivă, cu condiția ca, pe de o parte, asemenea dispoziții să nu fie deja incluse în Regulamentul [inserat de OP], să fie compatibile cu dreptul Uniunii și să apere interesul general și ca, pe de altă parte, aceste instituții sau activități să nu fie supuse unor norme echivalente prevăzute de legislația sau regulamentele statului membru de origine.
- (17) Pe lângă Regulamentul [inserat de OP] care stabilește norme prudențiale aplicabile direct instituțiilor de credit și societăților de investiții, statele membre trebuie să se asigure că nu există niciun obstacol pentru desfășurarea unor activități care beneficiază de recunoaștere reciprocă în aceleași condiții ca și în statul membru de origine, atât timp cât aceste activități nu intră în conflict cu dispozițiile legale care apără interesul general în statul membru gazdă.
- (18) Trebuie ca normele privind activitatea sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central în afara Uniunii să fie similare în toate statele membre. În momentul de față, este important să se prevadă ca aceste norme să nu fie mai favorabile decât cele referitoare la sucursalele unei instituții de credit dintr-un alt stat membru. Uniunea trebuie să poată încheia acorduri cu țări terțe, care să prevadă aplicarea unor norme care să acorde unor asemenea sucursale un tratament similar pe întreg teritoriul Comunității. Sucursalele instituțiilor de credit autorizate în țări terțe nu beneficiază de libertatea de a presta servicii sau libertatea de stabilire în alte state membre decât cele în care sunt stabilite.
- (19) Trebuie să se încheie acorduri între Uniune și țările terțe, în vederea permiterii exercitării concrete a supravegherii pe bază consolidată asupra unei zone geografice cât mai extinse.

- (20) Responsabilitatea de a supraveghea soliditatea financiară a unei instituții de credit, în special solvabilitatea acesteia, revine autorităților competente din statul membru de origine. Supravegherea riscului de piață trebuie să facă obiectul unei strânse cooperări între autoritățile competente din statul membru gazdă și din cel de origine.
- (21) Autoritățile din statele membre gazdă trebuie să obțină informații referitoare la activitățile desfășurate pe teritoriile lor. Autoritățile din statul membru de origine trebuie să ia măsuri de supraveghere, cu excepția cazului în care autoritățile din statul membru gazdă sunt nevoite să ia măsuri preventive de urgență.
- (22) Funcționarea armonioasă a pieței bancare interne necesită nu numai reglementări juridice, ci și o cooperare strânsă și regulată și o convergență sporită semnificativ a practicilor de reglementare și de supraveghere ale autorităților competente din statele membre. În acest scop, abordarea problemelor referitoare la fiecare instituție de credit în parte și schimbul de informații trebuie să aibă loc prin ABE. Procedura de informare reciprocă nu înlocuiește în niciun caz cooperarea bilaterală. Autoritățile competente din statele membre gazdă trebuie să aibă în orice moment posibilitatea, într-o situație de urgență, fie din proprie inițiativă, fie din inițiativa autorităților competente din statul membru de origine, să verifice dacă activitățile desfășurate de o anumită instituție de credit cu sediul pe teritoriul lor respectă dispozițiile legale în domeniu și principiile unei bune organizări administrative și contabile, precum și ale unui control intern adecvat.
- (23) Trebuie să se permită schimburile de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele care, prin funcțiile pe care le îndeplinesc, contribuie la consolidarea stabilității sistemului financiar. Pentru a păstra confidențialitatea informațiilor care fac obiectul unor astfel de schimburi, lista destinatarilor acestor informații trebuie să fie cât mai restrânsă.
- (24) Anumite fapte, cum ar fi fraudă sau delictul de inițiat, pot afecta stabilitatea, inclusiv integritatea sistemului financiar. Este necesar să se specifice condițiile în care sunt autorizate aceste schimburi de informații.
- (25) În cazul în care se prevede că informațiile pot fi divulgate numai cu acordul expres al autorităților competente, aceste autorități pot condiționa acordul lor de respectarea unor condiții stricte.
- (26) Trebuie autorizate, de asemenea, schimburile de informații între autoritățile competente și băncile centrale și alte organisme cu atribuții similare, în funcția lor de autorități monetare, și, după caz, alte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată și a serviciilor administrației centrale.
- (27) În scopul consolidării sistemului de supraveghere prudențială a instituțiilor și pentru protejarea clienților instituțiilor de credit, trebuie prevăzută obligația auditorilor de a anunța prompt autoritățile competente ori de câte ori constată, în cursul îndeplinirii sarcinilor sale, anumite fapte de natură să afecteze în mod semnificativ situația financiară sau structura administrativă și contabilă a unei anumite instituții. Din aceleași motive, statele membre trebuie să prevadă ca o asemenea responsabilitate să se aplice în toate cazurile în care se descoperă astfel de fapte de către un auditor, în cursul îndeplinirii sarcinilor sale într-o întreprindere care are legături strânse cu o instituție de credit. Obligația auditorilor de a comunica, atunci când este cazul,

autorităților competente anumite fapte și decizii referitoare la o anumită instituție, pe care le constată în cursul îndeplinirii sarcinilor lor în cadrul unei instituții nefinanciare, nu modifică în sine natura îndatoririlor profesionale ale auditorilor în cadrul întreprinderii respective și nici modul în care aceștia trebuie să își îndeplinească sarcinile în întreprinderea respectivă.

- (28) Pentru a se asigura respectarea obligațiilor care decurg din prezenta directivă și din Regulamentul [inserat de OP] de către instituții, de către cei care controlează în mod efectiv activitatea acestora și de către membrii organului de control al instituțiilor și pentru a garanta un tratament similar în întreaga Uniune, statele membre trebuie să fie obligate să prevadă sancțiuni și măsuri administrative eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Prin urmare, sancțiunile și măsurile administrative instituite de statele membre trebuie să respecte anumite cerințe esențiale cu privire la destinatari, criteriile care trebuie luate în considerare la aplicarea unei sancțiuni sau măsuri, publicarea sancțiunilor sau măsurilor, principalele competențe de sancționare și nivelurile sancțiunilor administrative pecuniare.
- (29) În special, autoritățile competente trebuie să aibă competența de a aplica sancțiuni pecuniare suficient de mari pentru a contrabalansa beneficiile preconizate și pentru a avea un efect de descurajare, inclusiv pentru instituțiile mai mari și managerii acestora.
- (30) Pentru a asigura o aplicare consecventă a sancțiunilor în întreaga Uniune, statele membre trebuie să se asigure că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor sau măsurilor administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante.
- (31) Pentru ca sancțiunile să aibă un efect de descurajare asupra publicului în sens larg, acestea trebuie în mod normal publicate, cu excepția anumitor situații bine definite.
- (32) Pentru a depista eventualele încălcări, autoritățile competente trebuie să aibă competențele de investigare necesare și trebuie să stabilească mecanisme eficiente de încurajare a raportării încălcărilor efective sau potențiale. Aceste mecanisme nu trebuie să aducă atingere garanțiilor adecvate ale persoanelor acuzate.
- (33) Prezenta directivă trebuie să acopere atât sancțiunile, cât și măsurile administrative pentru a include toate acțiunile aplicate după comiterea unei încălcări și care sunt destinate să împiedice alte încălcări, indiferent dacă acestea sunt considerate sancțiuni sau măsuri conform dreptului intern.
- (34) Prezenta directivă nu aduce atingere niciunei dispoziții din dreptul statelor membre referitoare la sancțiunile penale.
- (35) Statele membre trebuie să se asigure că instituțiile de credit și societățile de investiții au un capital intern care, în funcție de riscurile la care sunt sau pot fi expuse, este adecvat ca distribuție, calitate și cantitate. De asemenea, statele membre trebuie să se asigure că instituțiile de credit și societățile de investiții aplică strategii și procese de evaluare și menținere a caracterului adecvat al capitalului lor intern.
- (36) Autorităților competente trebuie să li se încredințeze responsabilitatea de a se asigura că instituțiile de credit au o bună organizare și fonduri proprii adecvate, ținând seama de riscurile la care aceste instituții sunt sau pot fi expuse. **În acest context,**

autoritățile competente din statele membre pot de asemenea să ia în considerare riscurile la care sunt expuse diversele părți ale bilanțului instituțiilor pentru a stabili nivelul adecvat al fondurilor proprii.

- (37) Pentru a evita ca instituțiile de credit prezente în mai multe state membre să fie supuse unor exigențe disproporționate ca urmare a responsabilităților care continuă să le revină autorităților competente din diverse state membre în ceea ce privește autorizarea și supravegherea, este esențial să se îmbunătățească semnificativ cooperarea dintre autoritățile competente. În acest context, rolul autorității responsabile cu supravegherea consolidată trebuie să devină mai puternic. ABE trebuie să susțină și să îmbunătățească cooperarea.
- (38) Pentru a asigura o disciplină de piață în întreaga Uniune, trebuie ca autoritățile competente să publice informații privind desfășurarea activității instituțiilor de credit și a societăților de investiții. Informațiile trebuie să fie suficiente pentru a permite o comparare a abordărilor adoptate de diferitele autorități competente din statele membre și să completeze cerințele conținute de regulamentul privind divulgarea informațiilor tehnice de către instituții.
- (39) Supravegherea instituțiilor pe bază consolidată urmărește protejarea intereselor deponenților și a investitorilor instituțiilor, precum și asigurarea stabilității sistemului financiar. Pentru a fi cât mai eficientă, supravegherea pe bază consolidată trebuie, prin urmare, să se aplice tuturor grupurilor bancare, inclusiv celor ale căror întreprinderi-mamă nu sunt instituții de credit sau societăți de investiții. Statele membre trebuie să asigure autorităților competente instrumentele juridice necesare pentru a putea exercita acest tip de supraveghere.
- (40) În cazul grupurilor cu activități diversificate ale căror întreprinderi-mamă controlează cel puțin o filială, autoritățile competente trebuie să poată evalua situația financiară a unei instituții de credit sau a unei societăți de investiții din cadrul unui asemenea grup. Autoritățile competente trebuie să dețină cel puțin mijloacele de obținere, din partea tuturor întreprinderilor din cadrul unui grup, a informațiilor necesare pentru îndeplinirea funcțiilor pe care le dețin. În cazul grupurilor de întreprinderi care desfășoară o gamă întreagă de activități financiare, trebuie să se pună bazele unei cooperări între autoritățile responsabile cu supravegherea diferitelor sectoare financiare.
- (41) Statele membre trebuie să poată refuza sau retrage autorizația de funcționare bancară în cazul anumitor structuri de grup considerate a fi necorespunzătoare pentru desfășurarea activităților bancare, deoarece asemenea structuri nu pot fi supravegheate în mod eficient. În această situație, autoritățile competente trebuie să aibă competențele necesare pentru a asigura administrarea sănătoasă și prudentială a instituțiilor de credit.
- (42) Mandatele autorităților competente trebuie să ia în considerare, în mod corespunzător, dimensiunea Uniunii. Prin urmare, autoritățile competente trebuie să ia în calcul în mod corespunzător efectul deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre implicate. Sub rezerva legislației naționale, principiul respectiv trebuie să servească promovării stabilității financiare în Uniune și nu să constrângă juridic autoritățile competente să obțină un anumit rezultat.

- (43) Anumite deficiențe din guvernanta corporativă a unui număr de instituții de credit au contribuit la asumarea de riscuri excesive și imprudente în sectorul bancar, ceea ce a condus la eșecul instituțiilor individuale și la probleme sistemice atât la nivelul statelor membre, cât și la nivel global. Dispozițiile foarte generale privind guvernanta instituțiilor de credit și caracterul neobligatoriu al unei părți importante a cadrului de guvernanta corporativă, care se bazează în esență pe coduri de conduită voluntare, nu au încurajat punerea în aplicare eficientă a unor practici solide de guvernanta corporativă de către instituțiile de credit. Absența unor mecanisme de control eficiente în cadrul instituțiilor a avut ca rezultat lipsa unei supravegheri eficiente a procesului decizional de administrare, ceea ce a încurajat strategiile de administrare axate pe obiective pe termen scurt și extrem de riscante. Rolul neclar al autorităților competente în supravegherea sistemelor de guvernanta corporativă ale instituțiilor nu a permis o supraveghere suficientă a eficienței proceselor de guvernanta internă.
- (44) Pentru a contracara posibilele efecte negative pe care mecanismele de guvernanta corporativă concepute necorespunzător le pot avea asupra unei administrări sănătoase a riscurilor, statele membre trebuie să introducă principii și standarde care să asigure o supraveghere eficientă de către organul de conducere, să promoveze o cultură solidă a riscurilor la toate nivelurile instituțiilor de credit și ale societăților de investiții și să permită autorităților competente să monitorizeze gradul de adecvare al mecanismelor de guvernanta internă. Aceste principii și standarde trebuie aplicate ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților instituțiilor.
- (45) Pentru a monitoriza în mod eficient măsurile și deciziile de administrare, organul de conducere al unei instituții trebuie să dedice timp suficient exercitării funcțiilor sale și să fie capabil să înțeleagă activitatea instituției, principalele sale expuneri la risc și implicațiile activității și a strategiei de risc. Un membru al organului de conducere care cumulează prea multe funcții de conducere nu ar dispune de timpul necesar îndeplinirii acestui rol de supraveghere. Prin urmare, este necesar să se limiteze numărul de mandate pe care un membru al organului de conducere al unei instituții le poate deține simultan la diverse entități.
- (46) Lipsa monitorizării de către consilii a deciziilor de administrare se datorează în parte fenomenului de conformism al grupului. Acest fenomen este cauzat, printre altele, de o lipsă a diversității în componența consiliilor. Pentru a încuraja opiniile independente și contestarea critică, componența organelor de conducere ale instituțiilor trebuie să fie suficient de diversificată în ceea ce privește vârsta, sexul, originea geografică, educația și experiența profesională, pentru a reuni opinii și tipuri de experiență variate. Echilibrul între bărbați și femei este deosebit de important pentru a asigura o reprezentare adecvată a populației. Consiliile cu o componență mai diversă ar trebui să poată monitoriza mai eficient conducerea și, prin urmare, să contribuie la îmbunătățirea supravegherii riscurilor și a rezilienței instituțiilor. Prin urmare, diversitatea trebuie să fie unul dintre criteriile stabilirii componenței consiliilor.
- (47) Politicile de remunerare care încurajează asumarea de riscuri excesive pot submina administrarea sănătoasă și eficientă a riscurilor în cadrul instituțiilor de credit și al societăților de investiții. G-20 s-a angajat să implementeze principiile și standardele de punere în aplicare ale Consiliului pentru Stabilitate Financiară (FSB) pentru practici sănătoase de remunerare (principiile și standardele FSB), care abordează problema posibilelor efecte negative pe care mecanismele de guvernanta corporativă concepute necorespunzător le pot avea asupra unei administrări sănătoase a riscurilor și asupra

controlului asumării riscurilor de către persoanele fizice. Scopul prezentei directive este de a pune în aplicare, la nivel european, principiile și standardele internaționale, prin introducerea unei obligații exprese pentru instituțiile de credit și societățile de investiții de a stabili și menține, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact important asupra profilului de risc al instituțiilor de credit și al societăților de investiții, politici și practici de remunerare compatibile cu o administrare eficientă a riscurilor.

- (48) Pentru ca instituțiile de credit și societățile de investiții să aplice politici de remunerare sănătoase, trebuie să se specifice principii clare privind guvernanta și structura politicilor de remunerare. În special, politicile de remunerare trebuie să corespundă apetitului pentru risc, valorilor și intereselor pe termen lung ale instituției de credit sau ale societății de investiții. În acest scop, evaluarea componentelor remunerării care depind de performanțe trebuie să se bazeze pe rezultatele pe termen lung și să ia în considerare riscurile actuale și viitoare asociate acestor performanțe. Pentru ca concepția politicilor de remunerare să facă parte integrantă din administrarea riscurilor instituției de credit, organul de conducere, în funcția sa de supraveghere, trebuie să adopte și să revizuiască periodic politicile de remunerare în vigoare. Dispozițiile privind remunerarea țin seama în mod proporțional de diferențele dintre diferitele tipuri de instituții de credit și societăți de investiții, din punctul de vedere al dimensiunii, organizării interne, precum și al naturii, amplitudinii și complexității activităților lor; ar fi astfel disproporționat să se impună anumitor tipuri de societăți de investiții respectarea tuturor acestor principii.
- (49) Deoarece politicile de remunerare și sistemele de stimulente concepute necorespunzător pot spori până la un nivel inacceptabil riscurile la care sunt expuse instituțiile de credit și societățile de investiții, trebuie luate măsuri prompte de remediere și, dacă este necesar, măsuri corective adecvate. Prin urmare, trebuie ca autoritățile competente să aibă competența de a impune entităților relevante măsuri calitative sau cantitative destinate să soluționeze problemele identificate în ceea ce privește politicile de remunerare în cadrul supravegherii prudențiale.
- (50) Dispozițiile privind remunerarea nu trebuie să aducă atingere exercitării depline a drepturilor fundamentale garantate de articolul 153 alineatul (5) din TFUE, principiilor generale ale dreptului național al contractelor și legislației muncii, legislației privind drepturile acționarilor și implicării și responsabilității generale a organelor de conducere ale instituției în cauză, și nici, acolo unde este cazul, drepturilor partenerilor sociali de a încheia și aplica acorduri colective, în conformitate cu legislația și uzanțele naționale.
- (51) Calcularea cerințelor de capital pentru riscul de credit și riscul de piață trebuie să se bazeze pe ratinguri externe doar în măsura în care este necesar. În cazul în care riscul de credit este semnificativ, instituțiile trebuie, în general, să încerce să implementeze abordări bazate pe ratinguri interne sau modele interne. Cu toate acestea, se pot adopta abordări standardizate care se bazează pe ratinguri externe atunci când riscul de credit este mai puțin semnificativ, ceea ce se întâmplă în general în cazul instituțiilor mai puțin sofisticate, al categoriilor de expuneri puțin importante sau în situațiile în care adoptarea unor abordări interne ar fi excesiv de împovărătoare.
- (52) În ceea ce privește supravegherea lichidităților, responsabilitatea revine statelor membre de origine, de îndată ce se aplică criterii detaliate pentru cerința privind

lichiditățile. Prin urmare, este necesar să se realizeze coordonarea supravegherii în acest domeniu pentru a introduce supravegherea de către statul membru de origine la momentul respectiv. Pentru a asigura o supraveghere eficientă, autoritățile din țara de origine și din țara gazdă trebuie să coopereze mai strâns în domeniul lichidităților.

- (53) Dacă, în cadrul unui grup, activele lichide ale unei instituții sunt suficiente, într-o situație de criză, pentru a acoperi nevoile de lichidități ale unui alt membru al grupului respectiv, autoritățile competente trebuie să excepteze o instituție de la cerințele privind lichiditatea și să aplice respectivele cerințe pe bază consolidată.
- (54) Măsurile luate în conformitate cu Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit²¹ nu trebuie să intre în conflict cu măsurile luate în baza prezentei directive. Măsurile de supraveghere nu trebuie să conducă la discriminare între creditorii din state membre diferite.
- (55) Ținând cont de criza financiară și de mecanismele prociclice care au contribuit la declanșarea acesteia și la agravarea efectelor sale, FSB, BCBS și G20 au emis recomandări pentru atenuarea efectelor prociclice ale reglementărilor financiare. În decembrie 2010, BCBS a publicat noi standarde internaționale de reglementare privind adecvarea capitalului bancar, inclusiv norme care impun constituirea unor rezerve de conservare a capitalului și rezerve de capital anticiclice.
- (56) Prin urmare, este oportun să se ceară instituțiilor de credit și societăților de investiții să dețină, pe lângă cerințele de fonduri proprii, o rezervă de conservare a capitalului și o rezervă de capital anticiclică, care să le permită instituțiilor de credit și societăților de investiții să acumuleze, în perioadele de creștere economică, o bază de capital suficientă pentru a absorbi pierderile din perioadele de criză. Rezerva de capital anticiclică va fi constituită în perioadele de creștere globală a creditului asociată cu creșterea riscului sistemic și eliminată în perioadele de criză.
- (57) Pentru ca rezervele anticiclice să reflecte corect riscul de creștere excesivă a creditului la care este expus sectorul bancar, instituțiile de credit și societățile de investiții trebuie să calculeze rezervele specifice instituției ca o medie ponderată a nivelurilor rezervelor anticiclice care se aplică în țările în care aceste instituții sunt expuse unui risc de credit. Prin urmare, fiecare stat membru trebuie să desemneze o autoritate responsabilă cu stabilirea trimestrială a nivelului rezervei de capital anticiclice pentru expunerile de pe teritoriul său. Acest nivel al rezervei trebuie să țină seama de creșterea nivelurilor creditului și de modificarea indicatorului credite/PIB din statul membru respectiv, precum și de orice alte variabile relevante pentru riscurile la adresa stabilității financiare.
- (58) Pentru a promova o coerență internațională în ceea ce privește stabilirea nivelurilor rezervelor de capital anticiclice, BCBS a elaborat o metodologie pe baza indicatorului credite/PIB. Acesta trebuie să fie un punct de pornire comun pentru deciziile autorităților naționale relevante cu privire la nivelurile rezervelor, însă nu trebuie să dea naștere unei stabiliri automate a rezervelor sau unei obligații pentru autoritatea desemnată. În special, autoritățile desemnate ar putea de asemenea să ia în considerare

²¹ JO L 125, 5.5.2001, p. 15.

variabile structurale și expunerea sectorului bancar la orice alți factori de risc legați de riscuri la adresa stabilității financiare.

- (59) În vederea asigurării unei aplicări coerente și a unei supravegheri macroprudențiale în întreaga Uniune, este oportun ca Comitetului european pentru risc sistemic (CERS) să elaboreze principii adaptate economiei Uniunii și să fie responsabil cu monitorizarea aplicării acestora. Prezenta directivă nu trebuie să împiedice CERS să ia măsurile pe care le consideră necesare în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic.²²
- (60) Este oportun să se realizeze o coordonare a deciziilor statelor membre cu privire la nivelurile rezervelor anticiclice. În acest sens CERS, la solicitarea autorităților naționale, ar putea facilita discuțiile între acestea cu privire la nivelurile propuse pentru rezerve. Pentru a asigura coerența selectării factorilor pe care se bazează autoritățile desemnate pentru luarea deciziilor și pentru ca stabilirea nivelurilor rezervelor anticiclice să respecte principiile fundamentale ale pieței interne, autoritățile desemnate trebuie de asemenea să aibă obligația de a notifica CERS și ABE ori de câte ori iau în considerare alte variabile decât abaterea indicatorului credite/PIB de la tendința sa pe termen lung și de la orientările relevante ale CERS și, drept urmare, stabilesc un nivel al rezervelor mai mare decât dacă variabilele respective nu ar fi fost luate în considerare. Scopul notificării este de a permite CERS și ABE să evalueze natura variabilelor în cauză și respectarea principiilor pieței interne la stabilirea nivelului rezervei.
- (61) În cazul în care o instituție de credit sau o societate de investiții nu îndeplinește pe deplin cerințele privind rezerva de conservare a capitalului și orice rezervă anticiclică suplimentară, trebuie să se aplice măsuri menite să asigure refacerea în timp util a nivelurilor fondurilor proprii. În vederea conservării capitalului, este oportun să se impună restricții proporționale privind distribuiri discreționare de profituri, inclusiv plăți de dividende și plăți de remunerații variabile. Pentru ca aceste instituții sau societăți să aibă o strategie credibilă de refacere a nivelurilor fondurilor proprii, acestea trebuie să aibă obligația de a elabora și a conveni cu autoritățile competente un plan de conservare a capitalului care să stabilească modul în care vor fi aplicate restricțiile privind distribuiri, precum și alte măsuri pe care instituția sau societatea intenționează să le ia pentru a asigura pe deplin respectarea cerințelor de rezerve.
- (62) Standardele tehnice în materie de servicii financiare trebuie să asigure o armonizare coerentă și o protecție adecvată a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun să se încredințeze ABE, ca organism cu înaltă specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu implică alegeri strategice și de a le înainta Comisiei.
- (63) Comisia trebuie, în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, să adopte prin acte delegate proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de ABE în domeniul autorizării și al achizițiilor de participații semnificative la instituții de credit, al schimburilor de

²²

JO L 331, 15.12.2010, p. 1.

informații între autoritățile competente, al exercitării libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii, al cooperării în materie de supraveghere, al guvernanței, al politicilor de remunerare și al mecanismelor de control intern ale instituțiilor de credit și ale societăților de investiții, al supravegherii holdingurilor financiare mixte și al analizei prudențiale.

- (64) În temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul nr. 1093/2010, trebuie să se confere Comisiei competența de a adopta, prin acte de punere în aplicare, standarde tehnice de punere în aplicare în domeniul autorizării și al achizițiilor de participații semnificative la instituții de credit, al schimburilor de informații între autoritățile competente, al cooperării în materie de supraveghere, al cerințelor prudențiale specifice și al divulgării de informații de către autoritățile de supraveghere. Trebuie să se confere ABE sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare și de a le înainta Comisiei.
- (65) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, trebuie să se confere Comisiei competențe de punere în aplicare. Aceste competențe trebuie să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie²³.
- (66) Pentru a preciza cerințele prevăzute în prezenta directivă, trebuie să se delege Comisiei competența de a adopta acte legislative, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, în ceea ce privește clarificarea definițiilor și a terminologiei folosite în prezenta directivă, extinderea listei activităților care fac obiectul recunoașterii reciproce din anexă, îmbunătățirea schimbului de informații privind sucursalele instituțiilor de credit și modificarea dispozițiilor care privesc măsurile, procesele și mecanisme lor interne. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți.
- (67) Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia trebuie să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (68) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II)²⁴ este relevantă în cazul în care se achiziționează participații calificate la o instituție de credit;
- (69) Trimiterile din actele cu putere de lege și actele administrative naționale în vigoare la directivele abrogate prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.
- (70) Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei

²³ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

²⁴ JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

97/5/CE²⁵, Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM)²⁶, Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE²⁷, Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a societăților de investiții care aparțin unui conglomerat financiar²⁸ și Directiva [AIFMD] a Parlamentului European și a Consiliului privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE se referă la dispozițiile Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE care reglementează cerințele de fonduri proprii și sunt acum prevăzute în Regulamentul [inserat de OP]. Drept urmare, trimerile din respectivele directive la Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE se interpretează ca trimeri la dispozițiile care reglementează cerințele de fonduri proprii din respectivul regulament.

- (71) Pentru a permite elaborarea de standarde tehnice care să garanteze că instituțiile care aparțin unui conglomerat financiar aplică metode de calcul adecvate pentru stabilirea capitalului necesar pe bază consolidată, Directiva 2002/87/CE trebuie modificată în consecință.
- (72) Pentru ca piața bancară internă să opereze cu o eficiență sporită, iar cetățenii Uniunii să dispună de niveluri adecvate de transparență, este necesar ca autoritățile competente să facă public modul în care se aplică prezenta directivă, astfel încât să se poată face comparații adecvate.
- (73) În ceea ce privește supravegherea lichidităților, trebuie să se prevadă o perioadă de tranziție care să permită statelor membre să pregătească intrarea în vigoare a regimului de reglementare care include criterii detaliate pentru cerința privind lichiditățile.
- (74) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor²⁹ și Regulamentul (UE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date³⁰ trebuie să se aplice pe deplin prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive.
- (75) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume introducerea unor norme privind accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a societăților de investiții, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, date fiind amploarea și efectele acțiunii propuse, pot fi, prin urmare,

²⁵ JO L 319, 5.12.2007, p. 1.

²⁶ JO L 302, 17.11.2009, p. 32.

²⁷ JO L 267, 10.10.2009, p. 7.

²⁸ JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

²⁹ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

³⁰ JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

realizate mai bine la nivelul Uniunii Europene (denumită în continuare Uniunea), Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

- (76) Obligația de a transpune prezenta directivă în legislația internă trebuie să fie limitată la acele dispoziții care reprezintă o modificare substanțială față de directivele anterioare.
- (77) Directiva 2006/48/CE privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit și Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 trebuie, prin urmare, să fie abrogate.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CUPRINS

Titlul I Obiect, domeniu de aplicare și definiții	30
Titlul II Autorități competente	33
Titlul III Cerințe privind accesul la activitatea instituțiilor de credit	35
Capitolul 1 Cerințe generale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit	35
Capitolul 2 Participații calificate deținute la o instituție de credit	41
Titlul IV Capitalul inițial al societăților de investiții	46
Titlul V Dispoziții privind libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii.....	49
Capitolul 1 Principii generale.....	49
Capitolul 2 Dreptul de stabilire al instituțiilor de credit.....	50
Capitolul 3 Exercițarea libertății de a presta servicii	53
Capitolul 4 Atribuțiile autorităților competente din statul membru gazdă.....	54
Titlul VI Relații cu țări terțe	57
Titlul VII Supraveghere prudențială	59
Capitolul 1 Principii de supraveghere prudențială	59
Secțiunea I Competențele statului membru de origine și ale statului membru gazdă.....	59
Secțiunea II Schimbul de informații și secretul profesional	64
Secțiunea III Obligațiile persoanelor responsabile cu controlul legal al conturilor anuale și consolidate.....	69
Secțiunea IV Competențele de supraveghere, competența de sancționare și dreptul de recurs	70
Capitolul 2 Procese de control	76
Secțiunea I Procesul de evaluare a adecvării capitalului intern	76
Secțiunea II Dispozițiile, procesele și mecanismele instituțiilor.....	77
Subsecțiunea 1 Principii generale	77

Subsecțiunea 2 Criterii tehnice privind organizarea și tratarea riscurilor	78
Subsecțiunea 3 Guvernanța	84
Secțiunea III Procesul de analiză prudențială și evaluare	92
Secțiunea IV Măsurile de supraveghere.....	97
Secțiunea V Nivelul de aplicare	100
Capitolul 3 Supraveghere pe bază consolidată.....	102
Secțiunea I Principii pentru efectuarea supravegherii pe bază consolidată	102
Secțiunea II Holdingurile financiare și holdingurile financiare mixte	111
Capitolul 4 Rezerve de capital	115
Secțiunea I Conservarea capitalului și rezervele de capital anticiclice	115
Secțiunea II Stabilirea și calcularea rezervelor de capital anticiclice	117
Secțiunea III Măsurile de conservare a capitalului	124
Titlul VIII Informațiile care trebuie făcute publice de către autoritățile competente	129
Titlul IX Acte delegate și de punere în aplicare.....	132
Titlul X Modificări ale Directivei 2002/87/CE	134
Titlul XI Dispoziții tranzitorii și finale	135
Capitolul 1 Dispoziții tranzitorii privind supravegherea instituțiilor de credit care își exercită dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii	135
Capitolul 2 Dispoziții tranzitorii privind rezervele de capital.....	140
Capitolul 3 Dispoziții finale	141
Anexa I Lista activităților care fac obiectul recunoașterii reciproce.....	143
Anexa II Tabel de corespondență.....	145

Titlul I

Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme conform cărora statele membre trebuie să obțină rezultate comune în următoarele domenii:

- (a) accesul la activitatea instituțiilor de credit și a societăților de investiții (denumite în continuare instituții);
- (b) competențe și instrumente pentru supravegherea prudențială a instituțiilor de către autoritățile competente;
- (c) supravegherea prudențială a instituțiilor de către autoritățile competente în ceea ce privește riscurile care nu fac obiectul normelor uniforme stabilite în Regulamentul [inserat de OP].
- (d) cerințe de publicare pentru autoritățile competente în domeniul reglementării și supravegherii prudențiale a instituțiilor.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- 1. Articolul 34 și titlul VII, capitolul 3 se aplică holdingurilor financiare, holdingurilor financiare mixte și holdingurilor cu activitate mixtă care își au sediul central în Uniune.
- 2. Instituțiile cărora, în temeiul alineatului (3) din prezentul articol, nu li se aplică prezenta directivă, cu excepția băncilor centrale, sunt tratate ca instituții financiare în sensul articolului 34 și al titlului VII, capitolul 3.
- 3. Prezenta directivă nu se aplică următoarelor:
 - (1) accesul la activitatea societăților de investiții, în măsura în care este reglementată de Directiva 2004/39/CE;
 - (2) bănci centrale;
 - (3) oficii poștale care efectuează operațiuni de virament;
 - (4) în Belgia, „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdiscontering- en Waarborginstituut”;

- (5) în Danemarca, „Dansk Eksportfinansieringsfond”, „Danmarks Skibskredit A/S” și „KommuneKredit”;
- (6) în Germania, „Kreditanstalt für Wiederaufbau”, organismele care, în sensul „Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz”, sunt recunoscute ca organe ale politicii naționale în domeniul locuințelor și care nu sunt angajate în principal în tranzacții bancare, precum și organisme care, în sensul legii respective, sunt recunoscute ca organisme de interes public în domeniul locuințelor;
- (7) în Grecia, „Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων” (Tamio Parakatathikon kai Danion);
- (8) în Spania, „Instituto de Crédito Oficial”;
- (9) în Franța, „Caisse des dépôts et consignations”;
- (10) în Irlanda, „credit unions” și „friendly societies”;
- (11) în Italia, „Cassa depositi e prestiti”;
- (12) în Letonia, „krājaizdevu sabiedrības”, întreprinderi care sunt recunoscute în conformitate cu „krājaizdevu sabiedrību likums” ca întreprinderi cooperative prestatoare de servicii financiare numai către membrii lor;
- (13) în Lituania, „kredito unijos” altele decât „Centrinė kredito unija”;
- (14) în Ungaria, „Magyar Fejlesztési Bank Rt.” și „Magyar Export-Import Bank Rt.”;
- (15) în Țările de Jos, „Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV”, „NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij”, „NV Industriebank Limburgs Instituut voor ontwikkeling en Financiering”, precum și „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV”;
- (16) în Austria, întreprinderile recunoscute ca asociații de interes public în domeniul locuințelor și „Österreichische Kontrollbank AG”;
- (17) în Polonia, „Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo” – „Kredytowe” și „Bank Gospodarstwa Krajowego”;
- (18) în Portugalia, „Caixas Económicas” existente la 1 ianuarie 1986, cu excepția celor constituite ca societăți anonime, precum și „Caixa Económica Montepio Geral”;
- (19) în Finlanda, „Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB” și „Finvera Oyj/Finnvera Abp”;
- (20) în Suedia, „Svenska Skeppshypotekskassan”;
- (21) în Regatul Unit, „National Savings Bank”, „Commonwealth Development Finance Company Ltd”, „Agricultural Mortgage Corporation Ltd”, „Scottish

Agricultural Securities Corporation Ltd”, „Crown Agents for overseas governments and administrations”, „credit unions” și „municipal banks”;

(22) în Slovenia, “SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana”.

Articolul 3

Interdicția impusă întreprinderilor, altele decât instituțiile de credit, de a desfășura activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație

1. Statele membre interzic persoanelor sau întreprinderilor care nu sunt instituții de credit să desfășoare activitatea de preluare de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la populație.
2. Alineatul (1) nu se aplică la preluarea de depozite sau alte fonduri rambursabile de către un stat membru sau de către autoritățile regionale sau locale ale unui stat membru sau de către organisme publice internaționale în care sunt membri unul sau mai multe state membre sau în cazurile la care se face referire în mod expres în legislația internă sau în legislația UE, cu condiția ca aceste activități să fie supuse unor reglementări și controale menite să protejeze deponenții și investitorii, aplicabile acestor situații.

Articolul 4

Definiții

1. Se aplică definițiile menționate la articolul 4 din Regulamentul [inserat de OP].
2. În sensul prezentei directive, se aplică de asemenea următoarele definiții:
 - (a) „întreprindere de servicii auxiliare” înseamnă o întreprindere a cărei activitate principală constă în deținerea sau administrarea de proprietăți, administrarea de servicii de prelucrare a datelor sau orice altă activitate similară care este auxiliară activității principale a uneia sau mai multor instituții de credit;
 - (b) „risc asociat folosirii excesive a efectului de levier” înseamnă riscul rezultat din vulnerabilitatea unei instituții față de un efect de levier sau un efect de levier contingent care poate necesita măsuri neplanificate de corectare a planului său de afaceri, inclusiv vânzarea de active în regim de urgență, ceea ce ar putea duce la pierderi sau la reevaluări ale activelor rămase;
 - (c) „abordări interne” înseamnă abordările menționate la articolele 138 alineatul (1), 216, 220, 301 alineatul (2), 277, 352 și 254 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP];

Titlul II

Autorități competente

Articolul 5

Desemnarea și atribuțiile autorităților competente

1. Statele membre desemnează autorități competente care îndeplinesc funcțiile prevăzute în prezenta directivă. Statele membre informează Comisia și ABE în acest sens, indicând orice separare a funcțiilor.
2. Statele membre se asigură că autoritățile competente monitorizează activitățile instituțiilor pentru a verifica respectarea dispozițiilor prezentei directive și ale Regulamentului [inserat de OP].
3. Acestea se asigură că sunt adoptate măsurile adecvate pentru a permite autorităților competente să obțină informațiile necesare pentru a verifica respectarea acestor obligații de către instituții.
4. Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de cunoștințele de specialitate, resursele, capacitatea operațională și independența necesare pentru îndeplinirea funcțiilor de supraveghere și de investigare prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul [inserat de OP]. Autoritățile competente sunt investite cu toate atribuțiile de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor.
5. Statele membre cer instituțiilor să comunice autorităților competente din statele membre de origine toate informațiile necesare pentru evaluarea conformității lor cu normele adoptate în temeiul prezentei directive și al Regulamentului [inserat de OP]. De asemenea, statele membre se asigură că mecanismele de control intern și procedurile administrative și contabile ale instituțiilor permit în orice moment verificarea conformității lor cu aceste norme.
6. Statele membre se asigură că instituțiile înregistrează toate tranzacțiile și documentează sistemele și procesele care fac obiectul prezentei directive și al Regulamentului [inserat de OP] într-un mod care să le permită autorităților competente să verifice în orice moment conformitatea cu cerințele prezentei directive și ale Regulamentului [inserat de OP].

Articolul 6

Coordonarea cu statele membre

În cazul în care în statele membre există mai multe autorități competente pentru supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, a societăților de investiții și a instituțiilor

financiare, statele membre iau măsurile necesare pentru a organiza coordonarea între aceste autorități.

Articolul 7

Cooperarea cu ABE

În exercitarea atribuțiilor care le revin, autoritățile competente iau în considerare convergența în ceea ce privește instrumentele de supraveghere și practicile de supraveghere în punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive. În acest scop, statele membre se asigură că:

- (a) autoritățile competente participă la activitățile ABE;
- (b) autoritățile competente fac toate eforturile necesare pentru a respecta liniile directoare și recomandările emise de ABE în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
- (c) mandatele naționale conferite autorităților competente nu împiedică asupra îndeplinirii atribuțiilor care le revin în calitate de membri ai ABE sau în temeiul prezentei directive și al Regulamentului [inserat de OP].

Articolul 8

Dimensiunea europeană a supravegherii

În exercitarea atribuțiilor generale care le revin, autoritățile competente dintr-un stat membru iau în calcul în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză, în special în situații de urgență, pe baza informațiilor disponibile la momentul respectiv.

Titlul III

Cerințe privind accesul la activitatea instituțiilor de credit

Capitolul 1

Cerințe generale privind accesul la activitatea instituțiilor de credit

Articolul 9

Autorizarea

1. Statele membre cer instituțiilor de credit să obțină o autorizație înainte de începerea propriu-zisă a activităților lor. Fără a aduce atingere articolelor 10-14, statele membre stabilesc condițiile pentru eliberarea acestei autorizații și le notifică Autorității bancare europene (ABE).
2. EBA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la următoarele:
 - (a) informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în cererea de autorizare a instituțiilor de credit, inclusiv programul operațiunilor prevăzut la articolul 10;
 - (b) condițiile de respectare a cerinței prevăzute la articolul 13;
 - (c) cerințele aplicabile acționarilor și asociaților care dețin o participație calificată;
 - (d) obstacolele care ar putea împiedica exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere de către autoritatea competentă, astfel cum se prevede la articolul 14.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf literele (a) - (d), în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

4. ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (2) și (3) până la data de 31 decembrie 2015.

Articolul 10

Programul de activități și structura organizatorică

Statele membre cer ca cererile pentru autorizare să fie însoțite de un program de operațiuni care să descrie tipurile de activități prevăzute și organizarea structurală a instituției de credit respective.

Articolul 11

Cerințe economice

Statele membre nu cer ca cererea pentru autorizare să fie examinată în contextul nevoilor economice ale pieței.

Articolul 12

Capitalul inițial

1. Fără a aduce atingere altor condiții generale prevăzute de legislația internă, autoritățile competente nu acordă autorizația în cazul în care instituțiile de credit nu dețin fonduri proprii separate sau în cazurile în care capitalul inițial este mai mic de 5 milioane EUR.
2. Capital inițial include capitalul și rezervele menționate la articolul 24 literele (a)-(e) din Regulamentul [inserat de OP].
3. Statele membre pot decide ca instituțiile de credit care nu îndeplinesc cerințele referitoare la fondurile proprii separate și care funcționau deja la 15 decembrie 1979 să își poată continua activitatea. Statele membre pot excepta respectivele instituții de credit de la îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 13 alineatul (1) primul paragraf.
4. Sub rezerva următoarelor condiții, statele membre pot acorda autorizația anumitor categorii de instituții de credit al căror capital inițial este inferior celui menționat la alineatul (1):
 - (a) capitalul inițial nu poate fi mai mic de 1 milion EUR,
 - (b) statele membre în cauză notifică Comisia și ABE în legătură cu motivele pentru care au recurs la opțiunea respectivă.

Articolul 13

Conducerea efectivă a activității și sediul central

1. Autoritățile competente acordă autorizația instituțiilor de credit numai în momentul în care există cel puțin două persoane care conduc în mod efectiv activitatea instituției de credit respective.

Autoritățile respective nu acordă autorizația în cazul în care persoanele respective nu au o bună reputație sau nu au suficiente cunoștințe, competențe și experiență pentru a avea astfel de responsabilități.

2. Fiecare stat membru solicită următoarele:

- (a) orice instituție de credit care este persoană juridică și care, în conformitate cu legislația internă, are un sediu social, are sediul central în același stat membru în care se află sediul social;
- (b) orice altă instituție de credit are sediul central în statul membru care i-a acordat autorizația și în care își desfășoară efectiv activitatea.

Articolul 14

Acționari și membri

1. Autoritățile competente nu acordă autorizația pentru începerea activității instituțiilor de credit înainte de a primi informații cu privire la identitatea acționarilor sau a membrilor, direcți sau indirecti, persoane fizice sau juridice, care dețin participații calificate, precum și cu privire la valoarea participațiilor acestora.

Pentru a se stabili dacă au fost respectate criteriile privind participația calificată, se ține seama de drepturile de vot menționate la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE³¹, precum și de condițiile de cumulare stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva respectivă.

Statele membre nu iau în considerare drepturile de vot sau acțiunile pe care le pot deține societățile de investiții sau instituțiile de credit ca urmare a subscrierii de instrumente financiare și/sau a plasării de instrumente financiare în baza unui angajament ferm, prevăzute în anexa I secțiunea A punctul 6 la Directiva 2004/39/CE, cu condiția ca drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului și să fie cedate în termen de un an de la data achiziției.

2. Autoritățile competente nu acordă autorizația în cazul în care, având în vedere necesitatea de a asigura administrarea sănătoasă și prudentă a unei instituții de credit, consideră că acționarii sau asociații nu corespund cerințelor.
3. În cazul în care există legături strânse între instituțiile de credit și orice alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă autorizația numai în cazul în care legăturile respective nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

Autoritățile competente nu acordă autorizația în cazul în care actele cu putere de lege sau actele administrative ale unei țări terțe, care reglementează activitatea uneia sau

³¹ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

mai multor persoane fizice sau juridice cu care instituția de credit respectivă are legături strânse, sau dificultățile survenite în punerea în aplicare a respectivelor acte împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorităților respective.

Autoritățile competente solicită instituțiilor de credit să le ofere informațiile necesare pentru a monitoriza în mod continuu respectarea condițiilor menționate de prezentul alineat.

Articolul 15

Refuzul acordării autorizației

În cazul în care o autoritate competentă decide să nu acorde autorizația, aceasta îl informează pe solicitant în legătură cu decizia luată și motivele care au stat la baza acesteia în termen de șase luni de la primirea cererii respective sau, în cazul în care cererea este incompletă, în termen de șase luni de la trimiterea de către solicitant a informațiilor necesare pentru luarea deciziei.

În orice caz, termenul în care se ia o decizie nu va depăși 12 luni de la primirea cererii.

Articolul 16

Consultarea prealabilă a autorităților competente ale celorlalte state membre

1. Înainte de autorizarea unei instituții de credit, autoritatea competentă consultă autoritățile competente dintr-un alt stat membru implicat în următoarele cazuri:
 - (a) instituția de credit în cauză este filiala unei instituții de credit autorizate în alt stat membru;
 - (b) instituția de credit în cauză este filiala unei întreprinderi-mamă a unei instituții de credit autorizate în alt stat membru;
 - (c) instituția de credit în cauză este controlată de aceleași persoane, fizice sau juridice, care controlează o instituție de credit autorizată în alt stat membru.
2. Autoritatea competentă consultă, înainte de a acorda autorizație unei instituții de credit, autoritatea competentă dintr-un alt stat membru implicat, care este responsabilă cu supravegherea întreprinderilor de asigurare sau a societăților de investiții în următoarele cazuri:
 - (a) instituția de credit în cauză este filiala unei întreprinderi de asigurare sau a unei societăți de investiții autorizate în Uniune;
 - (b) instituția de credit în cauză este filiala unei întreprinderi-mamă a unei întreprinderi de asigurare sau a unei societăți de investiții autorizate în Uniune;

- (c) instituția de credit în cauză este controlată de aceleași persoane, fizice sau juridice, care controlează o întreprindere de asigurare sau o societate de investiții autorizată în Uniune.
3. Autoritățile competente relevante menționate la alineatele (1) și (2) se consultă în special atunci când evaluează calitatea acționarilor, precum și reputația și experiența membrilor organului de conducere care participă la administrarea unei alte entități din același grup. Autoritățile fac schimb de informații privind calitatea acționarilor, precum și reputația și experiența membrilor organului de conducere, informații relevante pentru acordarea unei autorizații, precum și pentru evaluarea continuă a respectării condițiilor de funcționare.

Articolul 17

Sucursalele instituțiilor de credit autorizate în alt stat membru

Statele membre gazdă nu cer autorizare sau capital de dotare pentru sucursalele instituțiilor de credit autorizate în alte state membre. Înființarea și supravegherea sucursalelor în cauză se face în conformitate cu articolele 35, 36 alineatele (1) - (3), 37, 40 - 46 și 49, 73 și 74.

Articolul 18

Retragerea autorizației

Autoritățile competente pot retrage autorizația acordată unei instituții de credit doar dacă instituția se găsește în oricare dintre următoarele situații:

- (a) nu utilizează autorizația respectivă în termen de 12 luni, renunță în mod expres la aceasta sau își încetează activitatea pe o perioadă mai mare de șase luni, în cazul în care statul membru respectiv nu prevede că în astfel de situații autorizația își pierde valabilitatea;
- (b) a obținut autorizația pe baza unor informații false sau prin orice alt mijloc ilegal;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile care au stat la baza acordării autorizației;
- (d) instituția de credit nu mai posedă fonduri proprii suficiente sau se consideră că nu își mai poate onora obligațiile față de creditorii și, în special, nu mai prezintă garanții pentru activele încredințate ei;
- (e) se încadrează într-una dintre situațiile pentru care legislația internă prevede retragerea autorizației.
- (f) comite una dintre încălcările menționate la articolul 67 alineatul (1).

Articolul 19

Denumirea instituțiilor de credit

În scopul desfășurării activităților specifice și fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la utilizarea termenilor „bancă”, „casă de economii” sau alți termeni care denumesc instituții bancare utilizați în statele membre gazde,, instituțiile de credit utilizează pe întreg teritoriul Uniunii aceeași denumire pe care o utilizează și în statul membru în care își au sediul central. În cazul în care există pericolul unor confuzii, statul membru gazdă poate solicita, în scopul clarificării, ca denumirea instituției respective să fie însoțită de anumite detalii explicative.

Articolul 20

Notificarea ABE cu privire la autorizare și retragerea autorizației

1. Autoritățile competente notifică ABE cu privire la orice autorizație acordată în temeiul articolului 9 .
2. O listă conținând denumirea fiecărei instituții de credit autorizate se publică pe site-ul web al ABE și se actualizează în mod regulat.
3. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată furnizează autorităților competente în cauză și ABE toate informațiile referitoare la grupul de instituții în conformitate cu articolul 14 alineatul (3), articolul 73 alineatul (1) și articolul 104 alineatul (2), în special în ceea ce privește structura juridică și organizațională a grupului și guvernanta sa.
4. Denumirea fiecărei instituții de credit care nu deține capitalul menționat la articolul 12 alineatul (1) se menționează în acest scop în listă.
5. Autoritățile competente notifică ABE cu privire la fiecare autorizație retrasă, comunicând de asemenea motivele care au stat la baza deciziei.

Articolul 21

Derogări pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

1. Autoritățile competente pot excepta o instituție de credit care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 9 din Regulamentul [inserat de OP] de la articolele 10, 12 și 13 alineatul (1) din prezenta directivă, în condițiile prevăzute la articolul 9 din regulamentul respectiv.
2. În cazul excepțiilor aplicate de autoritățile competente în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul [inserat de OP], articolele 17, 33, 34, 35, 36 alineatele (1)-(3) și 39-46 din prezenta directivă se aplică întregului compus din organismul central și instituțiile sale afiliate.

Capitolul 2

Participații calificate deținute la o instituție de credit

Articolul 22

Notificarea și evaluarea proiectelor de achiziție

1. Statele membre cer oricărei persoane fizice sau juridice sau unor astfel de persoane care acționează concertat (denumite în continuare „potențialul achizitor”), care au decis să achiziționeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o instituție de credit sau să majoreze, direct sau indirect, o astfel de participație calificată într-o instituție de credit, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să fie cel puțin 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât instituția de credit să devină filiala lor (denumită în continuare „proiect de achiziție”), să notifice mai întâi în scris autoritățile competente ale instituției de credit în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată, indicând valoarea participației vizate și informațiile relevante menționate la articolul 23 alineatul (4). Nu este necesar ca statele membre să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.
2. Autoritățile competente transmit potențialului achizitor, imediat și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării, precum și de la primirea ulterioară a informațiilor menționate la alineatul (3), confirmarea de primire în scris.

Autoritățile competente au la dispoziție un termen de cel mult șaizeci de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a tuturor documentelor pe care statele membre le doresc anexate la notificare în baza listei prevăzute la articolul 23 alineatul (4) (denumit în continuare „termen de evaluare”), pentru a finaliza evaluarea menționată la articolul 23 alineatul (1) (denumită în continuare „evaluarea”).

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritățile competente comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

3. În cursul termenului de evaluare, dar nu mai târziu de cea de-a cincizecea zi lucrătoare a termenului respectiv, autoritățile competente pot, dacă este necesar, să solicite informațiile suplimentare necesare pentru finalizarea evaluării. Solicitarea în cauză se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

Termenul de evaluare se întrerupe între data solicitării de informații de către autoritățile competente și data primirii răspunsului potențialului achizitor la această solicitare. Perioada pentru care se întrerupe termenul de evaluare nu poate depăși douăzeci de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile competente în vederea completării sau clarificării informațiilor sunt la discreția autorităților competente, dar nu pot conduce la întreruperea termenului de evaluare.

4. Autoritățile competente pot prelungi perioada de întrerupere menționată la alineatul (3) al doilea paragraf până la treizeci de zile lucrătoare, în cazul în care potențialul achizitor este stabilit sau face obiectul unor reglementări din afara Uniunii sau este o persoană fizică sau juridică care nu face obiectul supravegherii în temeiul prezentei directive sau al Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE sau 2004/39/CE.
5. În cazul în care autoritățile competente, la finalizarea evaluării, decid să se opună proiectului de achiziție, acestea informează în scris potențialul achizitor în termen de două zile lucrătoare și fără a depăși termenul de evaluare, indicând motivele care au stat la baza acestei decizii. În conformitate cu legislația națională, la cererea achizitorului potențial, se poate pune la dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a deciziei. Aceasta nu împiedică un stat membru să permită autorității competente să publice respectivele informații, chiar dacă potențialul achizitor nu a formulat o cerere în acest sens.
6. În cazul în care autoritățile competente nu se opun în scris proiectului de achiziție în cursul termenului de evaluare, acesta se consideră aprobat.
7. Autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru finalizarea proiectului de achiziție și îl pot prelungi, atunci când este necesar.
8. Statele membre nu pot impune cerințe mai stricte decât cele prevăzute în prezenta directivă pentru notificarea autorităților competente și pentru aprobarea de către acestea a unor achiziții directe sau indirecte de capital sau de drepturi de vot.
9. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, pentru a stabili o listă exhaustivă a informațiilor menționate la articolul 23 alineatul (4), care urmează să fie incluse de potențialii achizitori în notificarea lor, fără a aduce atingere alineatului (3) din prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
10. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, în scopul stabilirii unor proceduri, formulare și modele comune pentru procesul de consultare între autoritățile competente relevante, așa cum se menționează la articolul 24.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
11. ABE înaintea Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (9) și (10) până la data de 31 decembrie 2015.

Articolul 23

Criterii de evaluare

1. La examinarea notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1) și a informațiilor menționate la articolul 22 alineatul (3), autoritățile competente evaluează, pentru a

asigura administrarea sănătoasă și prudentă a instituției de credit vizate de achiziție și ținând seama de posibila influență a potențialului achizitor asupra instituției de credit, calitatea potențialului achizitor, precum și soliditatea financiară a proiectului de achiziție, pe baza următoarelor criterii:

- (a) reputația potențialului achizitor;
 - (b) reputația și experiența oricărei persoane care va conduce activitatea instituției de credit în urma proiectului de achiziție;
 - (c) soliditatea financiară a potențialului achizitor, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura în cadrul instituției de credit vizate de proiectul de achiziție;
 - (d) capacitatea instituției de credit de a respecta și de a continua să respecte cerințele prudențiale prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul [inserat de OP] și, după caz, în alte directive, mai ales Directivele 2009/110/CE și 2002/87/CE, în special condiția ca grupul din care va face parte să aibă o structură care să permită exercitarea unei supravegheri efective, schimbul real de informații între autoritățile competente și împărțirea responsabilităților între autoritățile competente;
 - (e) existența unor motive rezonabile de a suspecta că o operațiune sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în sensul articolului 1 din Directiva 2005/60/CE³² a fost sau este săvârșită în legătură cu proiectul de achiziție sau că proiectul de achiziție ar putea crește un astfel de risc.
2. Autoritățile competente se pot opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu criteriile stabilite la alineatul (1), sau în cazul în care informațiile furnizate de potențialul achizitor sunt incomplete.
3. Statele membre nu impun condiții prealabile în ceea ce privește nivelul participăției care trebuie să fie achiziționată și nici nu permit autorităților lor competente să examineze achiziția propusă din punctul de vedere al nevoilor economice ale pieței.
4. Statele membre publică o listă cu informațiile necesare pentru a realiza evaluarea și care trebuie furnizate autorităților competente în momentul notificării prevăzute la articolul 22 alineatul (1). Informațiile solicitate sunt proporționale cu și adaptate naturii potențialului achizitor și proiectului de achiziție. Statele membre nu cer informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială.
5. Fără a aduce atingere articolului 22 alineatele (2), (3) și (4), în cazul în care autoritatea competentă este notificată în legătură cu două sau mai multe proiecte de achiziție sau majorare de participății calificate pentru aceeași instituție de credit, autoritatea competentă tratează potențialii achizitori în mod nediscriminatoriu.

³² Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

Articolul 24

Cooperare între autoritățile competente

1. Autoritățile competente implicate acționează consultându-se reciproc pe deplin atunci când efectuează evaluarea, în cazul în care potențialul achizitor este:
 - (a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o societate de investiții sau o societate de administrare în înțelesul articolului 2 alineatul (1) punctul b din Directiva 2009/65/CE (denumită în continuare „societate de administrare a OPCVM”) autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;
 - (b) întreprinderea-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei societăți de investiții sau a unei societăți de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;
 - (c) o persoană fizică sau juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o societate de investiții sau o societate de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție.
2. Autoritățile competente își furnizează reciproc, fără întârziere, informații esențiale sau relevante pentru evaluare. Astfel, acestea își comunică, la cerere, orice informație relevantă și, din proprie inițiativă, orice informație esențială. Orice decizie a autorității competente care a autorizat instituția de credit vizată de proiectul de achiziție indică eventualele opinii sau rezerve formulate de autoritatea competentă responsabilă pentru potențialul achizitor.

Articolul 25

Notificarea în caz de cesionare

Statele membre cer oricărei persoane fizice sau juridice care a decis să cedeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o instituție de credit să notifice mai întâi în scris autoritățile competente, indicând mărimea participației vizate. O astfel de persoană, trebuie, de asemenea, să notifice autoritățile competente dacă a decis să își reducă participația calificată, iar drept consecință proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut scade sub 20, 30 sau 50 ori instituția de credit încetează să mai fie filiala sa. Nu este necesar ca statele membre să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

Articolul 26

Obligații de informare și sancțiuni

1. Instituțiile de credit comunică autorităților competente, de îndată ce dobândesc informații în acest sens, achizițiile sau vânzările de participații la capitalul lor care

fac ca participațiile să depășească sau să scadă sub pragurile menționate la articolul 22 alineatul (1) și la articolul 25.

Cel puțin o dată pe an, instituțiile de credit cotate pe o piață reglementată inclusă în lista care urmează să fie publicată de Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP) în conformitate cu articolul 47 din Directiva 2004/39/CE informează autoritățile competente cu privire la numele acționarilor și membrilor care dețin participații calificate, precum și mărimea respectivelor participații, așa cum apar acestea, de exemplu, în informațiile primite în cadrul adunărilor generale anuale ale acționarilor și membrilor sau ca rezultat al respectării reglementărilor referitoare la societățile cotate la bursă.

2. Statele membre cer ca, în cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la articolul 22 alineatul (1) ar putea afecta gestionarea sănătoasă și prudentială a instituției de credit, autoritățile competente să adopte măsuri adecvate pentru încetarea situației respective. Astfel de măsuri pot consta, de exemplu, în interdicții, sancțiuni, sub rezerva articolelor 65–69, împotriva membrilor organului de conducere și a managerilor sau în suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente acțiunilor deținute de acționarii sau membrii instituției de credit în cauză.

Măsuri similare se aplică persoanelor fizice sau juridice care nu respectă obligația de a furniza informații prealabile, astfel cum se prevede la articolul 22 alineatul (1) și sub rezerva articolelor 65-69.

În cazul în care se dobândește o participație în pofida opoziției autorităților competente, statele membre, indiferent de sancțiunile ce urmează a fi adoptate, dispun fie suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente, fie nulitatea voturilor exprimate, fie posibilitatea anulării acestora.

Articolul 27

Criterii privind participațiile calificate

Pentru a se stabili dacă au fost respectate criteriile privind participațiile calificate în sensul articolelor 22, 25 și 26, se ține seama de drepturile de vot menționate la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE, precum și de condițiile de cumulare stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva respectivă.

Pentru a se stabili dacă au fost respectate criteriile privind participațiile calificate prevăzute la articolul 26, statele membre nu țin seama de drepturile de vot sau acțiunile deținute de societățile de investiții sau de instituțiile de credit ca urmare a subscrierii de instrumente financiare și/sau a plasării instrumentelor financiare în baza unui angajament ferm prevăzute în anexa I secțiunea A punctul 6 la Directiva 2004/39/CE, cu condiția ca, pe de o parte, drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului și, pe de altă parte, să fie cedate în termen de un an de la data achiziției.

Titlul IV

Capitalul inițial al societăților de investiții

Articolul 28

Capitalul inițial al societăților de investiții

1. Capitalul inițial al societăților de investiții trebuie să cuprindă doar elementele menționate la articolul 24 literele (a)-(e) din Regulamentul [inserat de OP].
2. Toate societățile de investiții care nu sunt menționate la articolele 29-31 au capitalul inițial de 730 000 EUR.

Articolul 29

Capitalul inițial al anumitor tipuri de societăți de investiții

1. O societate de investiții care nu tranzacționează instrumente financiare pe cont propriu și care nu subscrie instrumente financiare în baza unui angajament ferm, dar care deține bani sau valori mobiliare ale clienților și care oferă unul sau mai multe dintre următoarele servicii, are capitalul inițial de 125 000 EUR:
 - (a) primirea și transmiterea ordinelor investitorilor cu privire la instrumente financiare;
 - (b) executarea ordinelor investitorilor cu privire la instrumente financiare;
 - (c) administrarea portofoliilor de investiții individuale în instrumente financiare.
2. Autoritățile competente pot permite unei societăți de investiții care execută ordinele investitorilor cu privire la instrumente financiare să dețină astfel de instrumente pe cont propriu, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) aceste poziții apar numai ca urmare a faptului că societatea nu este în măsură să asigure o acoperire exactă a ordinelor investitorilor;
 - (b) valoarea totală de piață a tuturor acestor poziții intră sub incidența unui plafon de 15 % din capitalul inițial al societății;
 - (c) societatea îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 87-90 și în partea a patra din Regulamentul [inserat de OP];
 - (d) aceste poziții au un caracter accidental și provizoriu și sunt strict limitate la perioada necesară pentru a efectua tranzacția în cauză.

3. Statele membre pot reduce suma menționată la alineatul (1) la 50 000 de euro, atunci când o societate nu este autorizată să dețină bani sau valori mobiliare ale clienților, să desfășoare activități pe cont propriu sau să subscrie instrumente financiare în baza unui angajament ferm.
4. Deținerea de poziții în afara portofoliului pentru instrumente financiare cu scopul investiției de fonduri proprii nu se consideră activitate legată de serviciile prevăzute la alineatul (1) sau în sensul alineatului (3).

Articolul 30

Capitalul inițial al societăților locale

Societățile locale au capitalul inițial de 50 000 de euro, în măsura în care beneficiază de libertatea de stabilire sau de prestare a serviciilor prevăzută la articolele 31 și 32 din Directiva 2004/39/CE.

Articolul 31

Societățile care nu dețin bani sau valori mobiliare aparținând clienților

1. Pentru societățile menționate la articolul 4 alineatul (8) litera (c) din Regulamentul [inserat de OP], acoperirea ia una dintre următoarele forme:
 - (a) capital inițial de 50 000 de euro;
 - (b) o asigurare de răspundere civilă profesională care acoperă întreg teritoriul Uniunii sau o altă garanție comparabilă împotriva răspunderii care decurge din neglijența profesională, pentru o sumă minimă de 1 000 000 de euro pentru fiecare cerere de despăgubire și de 1 500 000 de euro pe an pentru toate cererile de despăgubire;
 - (c) o combinație de capital inițial și asigurare de răspundere civilă profesională sub o formă care să determine un nivel al acoperirii echivalent cu cel menționat la literele (a) sau (b).

Sumele menționate la primul paragraf sunt revizuite periodic de către Comisie, pentru a ține seama de modificările din indicele european al prețurilor de consum publicat de Eurostat, în concordanță și concomitent cu modificările efectuate în temeiul articolului 4 alineatul (7) din Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări³³.

2. În cazul în care o societate menționată la articolul 4 alineatul (8) litera (c) din Regulamentul [inserat de OP] este, de asemenea, înregistrată în temeiul Directivei

³³ JO L 9, 15.1.2003, p. 3.

2002/92/CE³⁴, aceasta respectă articolul 4 alineatul (3) din directiva respectivă, iar acoperirea ia una dintre următoarele forme:

- (a) capital inițial de 25 000 de euro;
- (b) o asigurare de răspundere civilă profesională care acoperă întreg teritoriul Uniunii sau o altă garanție comparabilă împotriva răspunderii care decurge din neglijența profesională, pentru o sumă minimă de 500 000 de euro pentru fiecare cerere de despăgubire și de 750 000 de euro pe an pentru toate cererile de despăgubire;
- (c) o combinație de capital inițial și asigurare de răspundere civilă profesională sub o formă care să determine un nivel al acoperirii echivalent cu cel menționat la literele (a) sau (b).

Articolul 32

Clauza de anterioritate

1. Prin derogare de la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatele (1) și (3) și articolul 30, statele membre pot menține autorizația societăților de investiții și a societăților care intră sub incidența articolului 30 existente înainte de 31 decembrie 1995, ale căror fonduri proprii sunt sub nivelurile capitalului inițial prevăzute la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatele (1) și (3) și articolul 30.

Fondurile proprii ale acestor societăți sau societăți de investiții nu se situează sub cel mai înalt nivel de referință calculat după data de 23 martie 1993. Acest nivel de referință este nivelul zilnic mediu al fondurilor proprii calculate pe perioada de șase luni care precede data de calculare. Se va calcula la fiecare șase luni pentru perioada anterioară corespunzătoare.

2. În cazul în care controlul unei societăți prevăzute la alineatul (1) este preluat de o altă persoană fizică sau juridică decât persoana care a controlat societatea anterior, fondurile proprii ale acestei societăți ating cel puțin nivelul specificat pentru acestea la articolul 28 alineatul (2), articolul 29 alineatele (1) și (3) și articolul 30, cu excepția cazului unui prim transfer prin succesiune efectuat după 31 decembrie 1995, sub rezerva aprobării de către autoritățile competente și pe o perioadă de cel mult 10 ani de la data acestui transfer.

³⁴

Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări, JO L 9, 15.1.2003, p. 3.

Titlul V

Dispoziții privind libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii

Capitolul 1

Principii generale

Articolul 33

Instituțiile de credit

Statele membre adoptă dispoziții în conformitate cu care pot fi desfășurate pe teritoriul lor activitățile prevăzute de anexa I la prezenta directivă, în conformitate cu articolele 35, 36 alineatele (1)-(3), 39 alineatele (1) și (2) și articolele 40-46, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin prestarea de servicii de către orice instituție de credit autorizată și supravegheată de către autoritățile competente dintr-un alt stat membru, cu condiția ca activitățile respective să fie incluse în autorizație.

Articolul 34

Instituțiile financiare

1. Statele membre adoptă dispoziții în conformitate cu care pot fi desfășurate pe teritoriul lor activitățile prevăzute de anexa I la prezenta directivă, în conformitate cu articolele 35, 36 alineatele (1)-(3), 39 alineatele (1) și (2) și articolele 40-46, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin prestarea de servicii de către orice instituție financiară din alt stat membru, care poate fi fie filiala unei instituții de credit, fie o filială deținută în comun de două sau mai multe instituții de credit, al cărei contract de societate și statut permit desfășurarea acestor activități și care îndeplinește următoarele condiții:
 - (a) întreprinderea sau întreprinderile-mamă sunt instituții de credit autorizate în statele membre în temeiul legii care reglementează și activitatea instituției financiare;
 - (b) activitățile respective se desfășoară efectiv pe teritoriul aceluiași stat membru;
 - (c) întreprinderea sau întreprinderile-mamă dețin cel puțin 90 % din drepturile de vot aferente acțiunilor deținute în capitalul social al instituției financiare;
 - (d) întreprinderea sau întreprinderile-mamă îndeplinesc cerințele autorităților competente în ceea ce privește administrarea prudentă a instituției financiare și

trebuie să fi declarat, cu consimțământul autorităților competente din statul membru de origine, că garantează în solidar angajamentele asumate de instituția financiară;

- (e) instituția financiară este inclusă efectiv, în special în ceea ce privește activitățile în cauză, în supravegherea consolidată a întreprinderii-mamă sau a fiecăreia dintre întreprinderile-mamă, în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din prezenta directivă și cu partea întâi, titlul II, capitolul 2 din Regulamentul [inserat de OP] (consolidare prudențială, în special în sensul cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 87 din Regulamentul [inserat de OP], pentru controlul expunerilor mari prevăzute în partea a patra din regulamentul respectiv și pentru limitarea participațiilor prevăzute la articolele 84 și 85 din Regulamentul respectiv.

Respectarea acestor condiții este verificată de autoritățile competente din statul membru de origine, care eliberează instituției financiare un certificat de conformitate, care este parte integrantă din notificarea menționată la articolele 35 și 39.

- 2. În cazul în care o instituție financiară menționată la alineatul (1) primul paragraf nu mai îndeplinește toate condițiile impuse, statul membru de origine notifică autoritățile competente din statul membru gazdă, iar activitățile desfășurate de instituția respectivă în statul membru gazdă fac obiectul legislației statului membru gazdă respectiv.
- 3. Dispozițiile alineatelor (1) și (2) se aplică în consecință filialelor unei instituții financiare menționate la alineatul (1) primul paragraf.

Capitolul 2

Dreptul de stabilire al instituțiilor de credit

Articolul 35

Obligația de notificare și interacțiunea dintre autoritățile competente

- 1. Orice instituție de credit care dorește să își deschidă o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru notifică autoritățile competente din statul membru de origine.
- 2. Statele membre cer fiecărei instituții de credit care dorește să își deschidă o sucursală într-un alt stat membru să furnizeze toate informațiile specificate mai jos, la depunerea notificării menționate la alineatul (1):
 - (a) statul membru pe teritoriul căruia instituția de credit respectivă intenționează să își deschidă o sucursală;
 - (b) un program de operațiuni care să specifice, printre altele, tipurile de activități anticipate și structura organizatorică a sucursalei respective;

- (c) adresa la care pot fi solicitate documente în statul membru gazdă;
 - (d) numele celor care răspund de administrarea sucursalei.
3. În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine nu au niciun motiv pentru a pune la îndoială caracterul adecvat al structurii administrative sau situația financiară a instituției de credit, având în vedere activitățile anticipate, autoritățile respective, în termen de trei luni de la primirea informațiilor prevăzute la alineatul (2), comunică informațiile respective autorităților competente din statul membru gazdă și informează instituția de credit în consecință.
- Autoritățile competente ale statului membru de origine comunică, de asemenea, cuantumul și structura fondurilor proprii, precum și cuantumul fondurilor proprii obligatorii ale instituției de credit, prevăzut la articolul 87 din Regulamentul [inserat de OP].
- Prin derogare de la paragraful al doilea, în cazul prevăzut la articolul 34, autoritățile competente din statul membru de origine comunică cuantumul și structura fondurilor proprii ale instituției financiare și valoarea totală a expunerilor la risc prevăzute la articolul 87 din Regulamentul [inserat de OP], ale instituției de credit care este întreprinderea-mamă.
4. În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine refuză să comunice informațiile prevăzute la alineatul (2) autorităților competente din statul membru gazdă, refuzul este motivat în fața instituției de credit în cauză în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor.
- Refuzul de a răspunde sau absența unui astfel de răspuns pot fi atacate într-o instanță din statul membru de origine.
5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.
- Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.
- Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
7. ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (5) și (6) până la data de 1 ianuarie 2014.

Începerea activităților

1. Înainte ca sucursala unei instituții de credit să își înceapă activitatea, autoritățile competente din statul membru gazdă, în termen de două luni de la primirea informațiilor menționate la articolul 35, organizează supravegherea instituției de credit în conformitate cu capitolul 4 indicând, în cazul în care este necesar, și condițiile în care, din motive de interes general, pot fi desfășurate activitățile respective în statul membru gazdă.
2. La primirea unei comunicări din partea autorităților competente din statul membru gazdă sau în cazul în care perioada menționată la alineatul (1) expiră fără a se primi nicio comunicare din partea statului membru gazdă, sucursala poate fi înființată și își poate începe activitatea.
3. În cazul modificării conținutului unei informații comunicate în conformitate cu articolul 35 alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), instituția de credit notifică în scris autoritățile competente din statul membru de origine și statul membru gazdă, cu cel puțin o lună înainte de modificarea respectivă, pentru a permite autorităților competente din statul membru de origine să ia o decizie în conformitate cu dispozițiile articolului 35 și, de asemenea, pentru a permite autorităților competente din statul membru gazdă să ia o decizie de stabilire a condițiilor pentru efectuarea modificării, în conformitate cu dispozițiile alineatului (1) din prezentul articol.
4. Se consideră că sucursalele care și-au început deja activitatea, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre gazdă, înainte de 1 ianuarie 1993, au făcut deja obiectul procedurilor prevăzute la articolul 35 și la alineatele (1) și (2) din prezentul articol. Începând cu 1 ianuarie 1993, sucursalele respective intră sub incidența alineatului (3) din prezentul articol, a articolelor 33, 53, precum și a capitolului 4.
5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
7. ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (5) și (6) până la data de 1 ianuarie 2014.

Articolul 37

Informații cu privire la refuzuri

Statele membre informează Comisia și ABE cu privire la numărul și tipul cazurilor în care s-a refuzat acordarea unei autorizații în conformitate cu articolul 35 și alineatele (1)-(3) din articolul 36.

Articolul 38

Agregarea sucursalelor

Mai multe sedii secundare înființate în același stat membru de o instituție de credit cu sediul central în alt stat membru sunt considerate o singură sucursală.

Capitolul 3

Exercitarea libertății de a presta servicii

Articolul 39

Procedura de notificare

1. Orice instituție de credit care dorește să își exercite pentru prima dată libertatea de a presta servicii pe teritoriul unui alt stat membru notifică în acest sens autoritățile competente din statul membru de origine în legătură cu activitățile menționate în anexa 1 la prezenta directivă pe care dorește să le desfășoare.
2. În termen de o lună de la primirea notificării menționate la alineatul (1), autoritățile competente din statul membru de origine trimit notificarea respectivă autorităților competente din statul membru gazdă.
3. Prezentul articol nu aduce atingere în niciun fel drepturilor dobândite de instituțiile de credit prestatoare de servicii înainte de 1 ianuarie 1993.
4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

6. ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (4) și (5) până la data de 1 ianuarie 2014.

Capitolul 4

Atribuțiile autorităților competente din statul membru gazdă

Articolul 40

Obligații de raportare

Autoritățile competente ale statelor membre gazdă pot solicita tuturor instituțiilor de credit care au sucursale pe teritoriul lor să le transmită rapoarte periodice cu privire la activitatea lor din statele membre gazdă.

Astfel de rapoarte pot fi cerute numai în scop informativ și pentru aplicarea articolului 52 alineatul (1).

Autoritățile competente ale statului membru gazdă pot, în special, solicita informații de la instituțiile de credit menționate la primul paragraf cu scopul de a le permite autorităților competente să evalueze dacă o sucursală este semnificativă în sensul articolului 52 alineatul (1).

Articolul 41

Măsurile luate de autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la activitățile desfășurate în statul membru gazdă

1. În cazul în care autoritățile competente din statul membru gazdă constată că o instituție de credit care are o sucursală sau prestează servicii pe teritoriul statului respectiv se regăsește într-una dintre situațiile de mai jos în ceea ce privește activitățile desfășurate în respectivul stat membru gazdă, acestea informează autoritățile competente din statul membru de origine:
 - (a) instituția de credit nu respectă dispozițiile naționale de punere în aplicare a prezentei directive sau a Regulamentului [inserat de OP];
 - (b) se estimează că instituția de credit nu va respecta dispozițiile naționale de punere în aplicare a prezentei directive sau a Regulamentului [inserat de OP];

Autoritățile competente din statul membru de origine iau fără întârziere toate măsurile necesare pentru a se asigura că instituția de credit în cauză pune capăt neregulii respective sau ia măsurile necesare pentru a evita riscul de nerespectare. Aceste măsuri se comunică autorităților competente din statul membru gazdă.

2. În cazul în care autoritățile competente din statul membru gazdă susțin că autoritățile competente din statul membru de origine nu și-au îndeplinit sau nu își vor îndeplini obligațiile prevăzute la alineatul (1), pot să sesizeze ABE și să îi solicite asistența în

conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În această situație, ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv ABE va lua orice decizie în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în termen de 24 de ore.

Articolul 42

Justificarea

Orice măsură luată în temeiul articolului 41 alineatul (1), al articolului 43 sau al articolului 44, care implică sancțiuni sau restricții în exercitarea libertății de a presta servicii ori a libertății de stabilire, este justificată în mod corespunzător și comunicată instituției de credit în cauză.

Articolul 43

Măsuri preventive

1. Înainte de a urma procedura prevăzută la articolul 41, autoritățile competente din statul membru gazdă pot, în situații de urgență, până când autoritățile competente din statul membru de origine adoptă măsuri sau până când se aplică măsuri de reorganizare conform articolului 2 din Directiva 2001/24/CE, să ia toate măsurile preventive necesare pentru a proteja interesele colective ale deponenților, investitorilor și clienților din statul membru gazdă.
2. Măsurile preventive trebuie să fie proporționale cu scopul lor, care este de protecție preventivă împotriva unui impact negativ asupra intereselor colective ale deponenților, investitorilor și clienților din statul membru gazdă. Măsurile pot include suspendarea plății. Acestea nu au ca rezultat favorizarea creditorilor instituției de credit din statul membru gazdă față de creditorii din alte state membre.
3. Se pot lua măsuri preventive doar dacă nu s-a aplicat deja o măsură de reorganizare în temeiul articolului 2 din Directiva 2001/24/CE. Orice măsură preventivă își încetează efectul atunci când autoritățile administrative sau judiciare din statul membru de origine iau măsuri de reorganizare în sensul articolului 2 din Directiva 2001/24/CE.
4. Autoritățile competente din statul membru gazdă dispun încetarea măsurilor preventive în cazul în care acestea devin caduce în temeiul articolului 41, cu excepția cazului în care acestea își încetează efectul în conformitate cu alineatul (3).
5. Comisia, ABE și autoritățile competente din celelalte state membre implicate sunt informate fără întârziere cu privire la măsurile preventive.

În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine au obiecții față de măsurile luate de autoritățile competente din statul membru gazdă, pot să sesizeze ABE și să îi solicite asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În această situație, ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv Atunci când acționează, ABE ia orice decizie în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în termen de 24 de ore.

6. După consultarea autorităților competente din statele membre implicate și ABE, Comisia poate decide ca statul membru în cauză să modifice sau să abroge măsurile preventive.

Articolul 44

Competențele statelor membre gazdă

Statele membre gazdă pot, fără a fi vizate de articolele 40 și 41, să își exercite competențele acordate în temeiul prezentei directive pentru a lua măsurile adecvate în scopul prevenirii sau sancționării neregulilor comise pe teritoriul lor, care contravin dispozițiilor legale adoptate în temeiul prezentei directive sau din motive de interes general. Aceste măsuri includ și posibilitatea de a împiedica instituțiile care au comis nereguli să efectueze noi tranzacții pe teritoriile lor.

Articolul 45

Măsuri după retragerea autorizației

În cazul retragerii autorizației, autoritățile competente din statul membru gazdă sunt informate și adoptă măsurile necesare pentru a împiedica instituția de credit în cauză să inițieze noi tranzacții pe teritoriul statului membru gazdă și pentru a proteja interesele deponenților.

Articolul 46

Publicitatea

Niciuna dintre dispozițiile prezentului capitol nu împiedică instituțiile de credit cu sediul central în alte state membre să facă publicitate serviciilor lor prin toate mijloacele disponibile în statul membru gazdă, sub rezerva respectării normelor privind forma și conținutul acestei publicități, adoptate din motive de interes general.

Titlul VI

Relații cu țări terțe

Articolul 47

Notificările în legătură cu sucursalele instituțiilor de credit din țări terțe și condițiile de acces pentru instituțiile de credit care dețin sucursalele respective

1. Statele membre nu aplică sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central în afara Uniunii, la începerea sau pe parcursul desfășurării activității acestora, dispoziții care au drept rezultat un tratament mai favorabil decât cel aplicat sucursalelor instituțiilor de credit cu sediul central în Uniune.
2. Autoritățile competente notifică Comisiei, ABE și Comitetului bancar european toate autorizațiile de sucursală acordate instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță.
3. Uniunea poate conveni, prin acorduri încheiate cu una sau mai multe țări terțe, aplicarea dispozițiilor care acordă sucursalelor unei instituții de credit cu sediul central în afara Uniunii un tratament identic pe teritoriul Uniunii.

Articolul 48

Cooperarea cu autoritățile competente din țări terțe privind supravegherea pe bază consolidată

1. Comisia poate prezenta Consiliului, fie la cererea unui stat membru, fie din proprie inițiativă, propuneri pentru negocierea de acorduri cu una sau mai multe țări terțe, cu privire la supravegherea pe bază consolidată a următoarelor:
 - (a) instituții ale căror întreprinderi-mamă au sediile centrale într-o țară terță;
 - (b) instituții situate în țări terțe, ale căror întreprinderi-mamă, fie că sunt instituții de credit, holdinguri financiare sau holdinguri financiare mixte, își au sediile centrale în Uniune.
2. Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc, în special, să garanteze că:
 - (a) autoritățile competente din statele membre pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea, pe baza situațiilor lor financiare consolidate, instituțiile de credit, holdingurile financiare și holdingurile financiare mixte situate în Uniune și care au ca filiale instituții de credit sau instituții financiare situate în afara Uniunii sau care dețin participații în astfel de instituții;
 - (b) autoritățile competente din țări terțe pot obține informațiile necesare pentru a supraveghea întreprinderile-mamă ale căror sedii centrale sunt situate pe

teritoriile lor și care au ca filiale instituții de credit și instituții financiare situate în unul sau mai multe state membre sau care dețin participații în astfel de instituții;

- (c) ABE poate obține informațiile pe care autoritățile competente din statele membre le-au primit de la autoritățile naționale din țări terțe, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- 3. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 218 din tratat, Comisia, cu sprijinul Comitetului bancar european, examinează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1) și situația rezultată.
- 4. ABE asistă Comisia în sensul prezentului articol, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Titlul VII

Supraveghere prudențială

Capitolul 1

Principii de supraveghere prudențială

SECȚIUNEA I

COMPETENȚELE STATULUI MEMBRU DE ORIGINE ȘI ALE STATULUI MEMBRU GAZDĂ

Articolul 49

Competențele statului membru de origine de a efectua controale

1. Supravegherea prudențială a unei instituții, inclusiv a activităților desfășurate de aceasta în conformitate cu articolele 33 și 34, este responsabilitatea autorităților competente din statul membru de origine, fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive, care stabilește atribuții în acest sens pentru autoritățile din statul membru gazdă.
2. Aplicarea alineatului (1) nu împiedică supravegherea pe bază consolidată.

Articolul 50

Competențele statului membru gazdă

Măsurile luate de statul membru gazdă nu pot prevedea tratamente discriminatorii sau restrictive pe baza faptului că o instituție este autorizată în alt stat membru.

Articolul 51

Colaborarea în materie de supraveghere

1. Autoritățile competente din statele membre în cauză colaborează îndeaproape în supravegherea activității instituțiilor care funcționează, în special printr-o sucursală, în unul sau mai multe state membre, altele decât cele în care își au sediul central. Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile privind administrarea și proprietatea asupra acestor instituții, informații care pot facilita supravegherea acestora și examinarea condițiilor de autorizare a lor, precum și toate informațiile care pot facilita monitorizarea instituțiilor în special în ceea ce privește

lichiditatea, solvabilitatea, garantarea depozitelor, limitarea expunerilor mari, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern.

2. Autoritățile competente din statul membru de origine comunică imediat autorităților competente din statele membre gazdă orice informații și constatări legate de supravegherea lichidităților cu privire la activitățile desfășurate de instituție prin sucursală. În conformitate cu partea a șasea din Regulamentul [inserat de OP] și titlul VII, capitolul 3 din prezenta directivă, în măsura în care aceste informații sunt relevante pentru protecția deponenților sau a investitorilor din statul membru gazdă.
3. Autoritățile competente din statul membru de origine informează imediat autoritățile competente din statul membru gazdă în cazul în care apare o criză de lichiditate sau se poate estima în mod rezonabil că va apărea o astfel de criză. Aceste informații vor cuprinde, de asemenea, detalii cu privire la planificarea și punerea în aplicare a unui plan de redresare și orice măsuri prudențiale adoptate în acest context.
4. Autoritățile competente din statul membru de origine comunică și explică la cerere autorităților competente din statul membru gazdă modul în care au fost luate în considerare informațiile și constatările furnizate de acestea. În cazul în care, după comunicarea informațiilor și a constatărilor, autoritățile competente din statul membru gazdă își mențin poziția că autoritățile competente din statul membru de origine nu au luat măsuri adecvate, autoritățile competente din statul membru gazdă pot să sesizeze ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În această situație, ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv. Atunci când acționează, ABE adoptă o decizie în termen de o lună.
5. Autoritățile competente pot sesiza ABE cu privire la situațiile în care o cerere de colaborare, în special în vederea schimbului de informații, a fost respinsă sau nu a primit un răspuns într-un termen rezonabil. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din tratat, ABE poate, în aceste situații, să acționeze în conformitate cu competențele conferite acesteia de articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile conținute în acest articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare prin care să se stabilească formulare, modele și proceduri pentru cerințele referitoare la schimbul de informații, care pot facilita monitorizarea instituțiilor de credit.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
8. ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (6) și (7) până la data de 1 ianuarie 2014.

Articolul 52

Sucursale semnificative

1. Autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă pot solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 107 alineatul (1), sau autorităților competente din statul membru de origine, ca o sucursală a unei instituții care nu îndeplinește criteriile stabilite la articolul 90 din Regulamentul [inserat de OP] să fie considerată ca fiind semnificativă.

Cererea respectivă specifică motivele pentru care sucursala ar trebui considerată semnificativă, în special cu privire la următoarele aspecte:

- (a) în cazul în care cota de piață a sucursalei unei instituții în ceea ce privește depozitele depășește 2 % în statul membru gazdă;
- (b) impactul probabil al unei suspendări sau încetări a operațiunilor instituției asupra lichidității pieței și asupra sistemelor de plată și de compensare și decontare din statul membru gazdă;
- (c) dimensiunea și importanța sucursalei, din punctul de vedere al numărului de clienți, în contextul sistemului bancar sau financiar al statului membru gazdă.

Autoritățile competente din statele membre de origine și statele membre gazdă și autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 108, depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la desemnarea unei sucursale ca fiind semnificativă.

În cazul în care nu se ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la primirea unei cereri în temeiul primului paragraf, autoritățile competente din statul membru gazdă iau propria decizie în termen de alte două luni cu privire la desemnarea sucursalei ca fiind semnificativă. La luarea deciziei, autoritățile competente din statul membru gazdă iau în considerare orice opinii și rezerve ale autorității responsabile cu supravegherea consolidată sau ale autorităților competente din statul membru de origine.

Dacă, la finalul perioadei inițiale de două luni, oricare dintre autoritățile competente în cauză a sesizat ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente din statul membru gazdă amână decizia lor și așteaptă ca ABE să adopte o decizie în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat. Autoritățile competente din statul membru gazdă hotărăsc în conformitate cu decizia ABE. Perioada de două luni se consideră a reprezenta etapa de conciliere în sensul articolului 19 din regulamentul menționat. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Nu se sesizează ABE după expirarea perioadei inițiale de două luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Deciziile menționate la al treilea paragraf sunt incluse într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază și se transmit autorităților competente în

cauză; deciziile au caracter obligatoriu pentru autoritățile competente din statele membre în cauză.

Desemnarea unei sucursale drept semnificativă nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în prezenta directivă.

2. Autoritățile competente din statul membru de origine comunică autorităților competente dintr-un stat membru gazdă în care este stabilită o sucursală semnificativă informațiile menționate la articolul 112 alineatul (1) literele (c) și (d) și îndeplinesc sarcinile menționate la articolul 107 alineatul (1) litera (c) în cooperare cu autoritățile competente din statul membru gazdă.

În cazul în care o autoritate competentă dintr-un stat membru de origine constată prezența unei situații de urgență în cadrul unei instituții, astfel cum se menționează la articolul 109 alineatul (1), aceasta alertează fără întârziere autoritățile menționate la articolul 59 alineatul (4) și la articolul 60.

Autoritățile competente din statul membru de origine comunică autorităților competente din statul membru gazdă în care sunt situate sucursale semnificative rezultatele evaluărilor riscurilor vizând instituțiile cu astfel de sucursale, menționate la articolul 92 și, după caz, articolul 108 alineatul (2) litera (a). Acestea comunică, de asemenea, deciziile adoptate în temeiul articolelor 64, 98 și 99 în măsura în care aceste evaluări și decizii sunt relevante pentru sucursalele în cauză.

Autoritățile competente din statele membre de origine consultă autoritățile competente din statele membre gazdă în care sunt stabilite sucursale semnificative cu privire la etapele operaționale prevăzute la articolul 84 alineatul (10), în cazul în care prezintă relevanță pentru riscurile de lichiditate în moneda statului membru gazdă.

În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine nu au consultat autoritățile competente din statul membru gazdă sau în cazul în care etapele operaționale menționate la articolul 84 alineatul (10) parcurse de autoritățile competente din statul membru de origine nu sunt adecvate, autoritățile competente din statul membru gazdă pot să sesizeze ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În această situație, ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul respectiv.

3. În cazul în care nu se aplică articolul 111, autoritățile competente care supraveghează o instituție având sucursale semnificative în alte state membre înființează și prezidează un colegiu de supraveghetori pentru a facilita cooperarea prevăzută la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 51. Înființarea și funcționarea colegiului se bazează pe dispoziții scrise care urmează să fie stabilite de către autoritatea competentă din statul membru de origine în urma consultării cu autoritățile competente în cauză. Autoritatea competentă din statul membru de origine decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului.

Decizia autorității competente din statul membru de origine ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de impactul potențial asupra stabilității sistemului

financiar din statele membre vizate, menționat la articolul 8, și de obligațiile menționate la alineatul (2) din prezentul articol.

În prealabil, autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează pe deplin pe toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni și cu acțiunile întreprinse.

4. Autoritățile competente din statul membru gazdă au competența de a efectua, de la caz la caz, inspecții la fața locului vizând activitățile desfășurate de sucursalele instituțiilor pe teritoriul lor și de a solicita unei sucursale informații cu privire la activitățile sale. Înainte de inspecție, trebuie consultate autoritățile competente ale statului membru de origine. După inspecție, autoritățile competente din statul membru gazdă comunică autorităților competente din statul membru de origine informațiile obținute și constatările care sunt relevante pentru evaluarea riscurilor legate de instituție sau de stabilitatea sistemului financiar din statul membru gazdă. Autoritățile competente din statul membru de origine iau în considerare în mod corespunzător aceste informații și constatări la stabilirea programului de supraveghere prudențială menționat la articolul 96, având în vedere, de asemenea, stabilitatea sistemului financiar din statul membru gazdă.

5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile generale de funcționare a colegiilor de supraveghetori.

Se delegă Comisiei competența de a adopta aceste standarde tehnice de reglementare în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind funcționarea operațională a colegiilor de supraveghetori.

Se conferă Comisiei competența de a adopta aceste standarde tehnice de punere în aplicare, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

7. ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatele (5) și (6) până la data de 31 decembrie 2015.

Articolul 53

Verificări la fața locului ale sucursalelor înființate în alt stat membru

1. Statele membre gazdă adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care o instituție autorizată în alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente din statul membru de origine pot desfășura ele însele sau prin intermediul unor persoane pe care le numesc în acest scop, după ce în prealabil au informat autoritățile competente din statul membru gazdă, verificări la fața locului ale informațiilor prevăzute la articolul 51.

2. Autoritățile competente din statul membru de origine pot să recurgă, de asemenea, pentru verificarea sucursalelor, la una dintre procedurile prevăzute la articolul 116.

SECȚIUNEA II

SCHIMBUL DE INFORMAȚII ȘI SECRETUL PROFESIONAL

Articolul 54

Secretul profesional

1. Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și auditorii sau experții care au acționat în numele autorităților competente, sunt obligate să respecte secretul profesional.

Nicio informație confidențială pe care respectivele persoane o pot obține în cursul îndeplinirii obligațiilor lor profesionale nu poate fi divulgată unei alte persoane sau autorități decât sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât să nu se poată identifica instituțiile de credit individuale, fără a aduce însă atingere situațiilor care fac obiectul dreptului penal.

Cu toate acestea, în cazul în care o instituție de credit a fost declarată în faliment sau se află în executare silită, informațiile confidențiale care nu se referă la terțe părți implicate în eforturile de salvare a instituției de credit respective pot fi divulgate în cursul unor acțiuni în instanțe civile sau comerciale.

2. Dispozițiile de la alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente din diferite state membre să facă schimb de informații sau să transmită informații către ABE în conformitate cu prezenta directivă, cu Regulamentul [inserat de OP] și cu alte directive aplicabile instituțiilor de credit, și cu articolele 31 și 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Informațiile respective sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la alineatul (1).
3. Dispozițiile de la alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente să publice rezultatele testelor de stres efectuate în conformitate cu articolul 97 sau articolul 32 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și să transmită rezultatele testelor de stres către ABE în scopul publicării de către ABE a rezultatelor testelor de stres efectuate în întreaga UE.

Articolul 55

Utilizarea informațiilor confidențiale

Autoritățile competente care primesc informații confidențiale în temeiul articolului 54 le pot utiliza numai în cursul exercitării atribuțiilor lor și numai în următoarele scopuri:

- (a) verificarea îndeplinirii condițiilor care reglementează accesul la activitatea instituțiilor de credit, precum și facilitarea supravegherii, pe bază consolidată sau

neconsolidată, a desfășurării activității respective, în special în ceea ce privește supravegherea lichidității, a solvabilității, a expunerilor mari și a procedurilor contabile și administrative, precum și a mecanismelor interne de control;

- (b) aplicarea de sancțiuni;
- (c) într-un apel împotriva unei decizii a autorității competente, inclusiv acțiuni în instanță în temeiul articolului 71;
- (d) în acțiuni în instanță în temeiul unor dispoziții speciale prevăzute de legislația Uniunii adoptată în domeniul instituțiilor de credit.

Articolul 56

Acorduri de cooperare

În conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, statele membre și ABE pot încheia acorduri de cooperare care să prevadă schimburi de informații cu autoritățile competente din țări terțe sau cu autorități sau organisme din țări terțe, astfel cum se prevede la articolul 57 și articolul 58 alineatul (1) din prezenta directivă, doar cu condiția ca informațiile furnizate să facă obiectul unor garanții de respectare a secretului profesional care să fie cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 54 alineatul (1) din prezenta directivă. Un astfel de schimb de informații are drept scop îndeplinirea sarcinilor de supraveghere ale acestor autorități sau organisme.

În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea sunt divulgate doar cu acordul expres al autorităților care le-au transmis și, după caz, doar în scopurile pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

Articolul 57

Schimbul de informații în cadrul unui stat membru

Articolul 54 alineatul (1) și articolul 55 nu împiedică schimbul de informații în cadrul unui stat membru, în cazul în care există două sau mai multe autorități competente în același stat membru, sau între statele membre, între autoritățile competente și entitățile de mai jos, în exercitarea funcției lor de supraveghere:

- (a) autoritățile care au sarcina publică de a supraveghea alte organizații financiare și societăți de asigurare și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare,
- (b) organismele implicate în lichidarea și procedurile de faliment ale instituțiilor de credit, precum și în alte proceduri similare;
- (c) persoanele responsabile cu auditarea legală a conturilor instituțiilor de credit și ale altor instituții financiare,

Articolul 54 alineatul (1) și articolul 55 nu împiedică furnizarea către organismele responsabile cu administrarea sistemelor de garantare a depozitelor a informațiilor necesare pentru exercitarea funcției lor.

În ambele cazuri, informațiile primite fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 54 alineatul (1).

Articolul 58

Schimbul de informații cu organismele de supraveghere

1. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 54-56, statele membre pot autoriza schimburile de informații între autoritățile competente și:
 - (a) autoritățile responsabile cu supravegherea organismelor implicate în lichidarea și procedurile de faliment ale instituțiilor de credit, precum și în alte proceduri similare;
 - (b) autoritățile responsabile cu supravegherea persoanelor însărcinate cu efectuarea auditării legale a conturilor întreprinderilor de asigurare, ale instituțiilor de credit, ale societăților de investiții și ale altor instituții financiare.
2. În cazurile menționate la alineatul (1), statele membre cer îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:
 - (a) informațiile sunt destinate îndeplinirii responsabilității de supraveghere menționate la alineatul (1);
 - (b) informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 54 alineatul (1);
 - (c) în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea pot fi divulgate doar cu acordul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, doar în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

Statele membre comunică ABE denumirile autorităților care pot primi informații în temeiul alineatelor (1) și (2) .

3. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolelor 54-56, statele membre pot autoriza, cu scopul de a consolida stabilitatea, inclusiv integritatea sistemului financiar, schimbul de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele responsabile în temeiul legii cu depistarea și investigarea încălcării legislației privind societățile comerciale.

În astfel de cazuri, statele membre cer îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:

- (a) informațiile respective sunt destinate îndeplinirii responsabilității de supraveghere menționate la primul paragraf;
- (b) informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 54 alineatul (1);
- (c) în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea pot fi divulgate doar cu acordul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, doar în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

4. În cazul în care, într-un stat membru, autoritățile sau organismele menționate la alineatul (1) îndeplinesc responsabilități de depistare și investigare cu ajutorul unor persoane, date fiind competențele acestora, care sunt numite în acest scop și care nu sunt angajate în sectorul public, posibilitatea de a efectua schimburile de informații prevăzute la primul paragraf poate fi extinsă și asupra unor asemenea persoane, în condițiile prevăzute la paragraful al doilea.
5. Statele membre comunică ABE denumirile autorităților sau ale organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului articol.
6. Pentru a pune în aplicare dispozițiile alineatului (4), autoritățile sau organismele menționate la alineatul (1) comunică autorităților competente care au prezentat informațiile, numele și responsabilitățile exacte ale persoanelor cărora urmează să le fie trimise informațiile respective.

Articolul 59

Transmiterea de informații privind aspectele monetare, sistemice și legate de plăți

1. Nicio prevedere din prezentul capitol nu împiedică o autoritate competentă să transmită entităților de mai jos informațiile de care acestea au nevoie în îndeplinirea responsabilităților lor:
 - (a) băncile centrale și alte organisme cu o funcție similară, în calitatea lor de autorități monetare, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor statutare care le revin, inclusiv informații privind coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități aferente acestei politici, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare și menținerea stabilității sistemului financiar;
 - (b) după caz, alte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată;
 - (c) Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor sale statutare în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010³⁵.
2. Nicio prevedere din prezentul capitol nu împiedică autoritățile sau organismele menționate la primul paragraf să comunice autorităților competente informațiile de care acestea au nevoie în sensul articolului 55.
3. Informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 54 alineatul (1).
4. Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 109 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să comunice fără întârziere informații

³⁵ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1)

băncilor centrale atunci când aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor statutare care le revin, inclusiv coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități aferente acestei politici, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare și menținerea stabilității sistemului financiar, precum și Comitetului european pentru risc sistemic (CERS), atunci când aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor statutare care îi revin.

Articolul 60

Transmiterea informațiilor către alte entități

1. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 54 alineatul (1) și ale articolului 55, statele membre pot autoriza, în temeiul dispozițiilor legale, comunicarea anumitor informații altor departamente ale administrațiilor centrale de stat care răspund de legislația privind supravegherea instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a serviciilor de investiții și a companiilor de asigurări, precum și inspectorilor care acționează în numele departamentelor respective.

Cu toate acestea, o astfel de comunicare nu poate avea loc decât în cazul în care acest lucru este necesar din motive de control prudential.

Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 109 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să divulge informații relevante departamentelor menționate la primul alineat, în toate statele membre vizate.

2. Statele membre pot autoriza divulgarea anumitor informații referitoare la supravegherea prudentială a instituțiilor către comisii parlamentare de anchetă, curți de conturi și alte entități cu atribuții de anchetare dintr-un stat membru, în următoarele condiții:
 - (a) entitățile în cauză au un mandat precis, definit de legislația națională, de a cerceta sau examina acțiunile autorităților responsabile cu supravegherea instituțiilor sau cu legislația privind supravegherea;
 - (b) informațiile sunt strict necesare pentru îndeplinirea mandatului menționat la litera (a);
 - (c) persoanele care au acces la informații sunt supuse cerințelor de confidențialitate prevăzute de legislația națională, astfel încât aceste informații să nu fie divulgate niciunei persoane care nu este membru sau angajat al entităților respective;
 - (d) în cazul în care informațiile provin de la un alt stat membru, acestea pot fi divulgate doar cu acordul expres al autorităților competente care le-au transmis și exclusiv în scopurile pentru care respectivele autorități și-au dat acordul.

În măsura în care divulgarea informațiilor legate de supravegherea prudentială implică prelucrarea de date cu caracter personal, orice prelucrare efectuată de entitățile menționate mai sus trebuie să respecte legile naționale aplicabile de punere în aplicare a Directivei 95/46/CE.

Articolul 61

Informațiile obținute prin verificări la fața locului

Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că informațiile primite în conformitate cu articolul 54 alineatul (4), articolul 54 alineatul (2) și articolul 57, precum și informațiile obținute prin intermediul verificărilor la fața locului menționate la articolul 53 alineatele (1) și (2), nu pot fi divulgate în cazurile menționate la articolul 60 decât cu acordul expres al autorităților competente care au furnizat informațiile respective sau al autorităților competente din statul membru în care s-a desfășurat verificarea la fața locului.

Articolul 62

Informații privind serviciile de compensare și decontare

1. Nicio prevedere din prezentul capitol nu împiedică autoritățile competente dintr-un stat membru să comunice informațiile prevăzute la articolele 54-56 unei case de compensare sau unui alt organism similar recunoscut de legislația internă pentru asigurarea de servicii de compensare și decontare pe una dintre piețele lor naționale, în cazul în care autoritățile respective consideră necesară comunicarea informațiilor pentru a asigura funcționarea adecvată a organismelor respective în caz de neplată sau de neplată potențială de către participanții pe piață. Informațiile primite în acest context fac obiectul condițiilor privind secretul profesional specificate la articolul 54 alineatul (1).
2. Cu toate acestea, statele membre se asigură că informațiile primite în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) nu pot fi comunicate în situațiile menționate la alineatul (1) fără acordul expres al autorităților competente care au furnizat informațiile respective.

SECȚIUNEA III

OBLIGAȚIILE PERSOANELOR RESPONSABILE CU CONTROLUL LEGAL AL CONTURILOR ANUALE ȘI CONSOLIDATE

Articolul 63

Obligațiile persoanelor responsabile cu controlul legal al conturilor anuale și consolidate

1. Statele membre adoptă dispoziții care prevăd cel puțin că orice persoană autorizată în sensul Directivei 2006/43/CEE³⁶ care îndeplinește în cadrul unei instituții sarcinile prevăzute la articolul 51 din Directiva 78/660/CEE³⁷, la articolul 37 din Directiva

³⁶ Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).

³⁷ A patra Directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale, JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

83/349/CEE³⁸ sau la articolul 73 din Directiva 2009/65/CEE, sau orice altă atribuție statutară, are obligația de a informa cu promptitudine autoritățile competente în legătură cu orice fapt sau decizie cu privire la o anumită instituție care ajunge la cunoștința sa în exercitarea sarcinilor sale și care este de natură:

- (a) să constituie o încălcare serioasă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative care reglementează condițiile de autorizare sau care reglementează activitățile instituțiilor;
- (b) să afecteze continuitatea activității instituției;
- (c) să conducă la refuzul certificării conturilor sau la formularea anumitor rezerve.

Statele membre adoptă dispoziții care prevăd cel puțin că persoana respectivă are, de asemenea, obligația de a semnala orice fapt sau decizie care ajunge la cunoștința sa în exercitarea sarcinilor care îi revin, astfel cum se descrie la primul paragraf, în cadrul unei întreprinderi care are legături strânse ce rezultă dintr-o relație de control existentă cu instituția în cadrul căreia persoana îndeplinește sarcina respectivă.

2. Comunicarea cu bună credință către autoritățile competente, de către persoanele autorizate în sensul Directivei 2006/43/CEE, a oricărui fapt sau decizie menționate la alineatul (1) nu constituie o încălcare a niciunei restricții privind comunicarea informațiilor, impuse prin contract sau în temeiul unor acte cu putere de lege sau acte administrative, și nu implică niciun fel de răspundere a persoanelor respective.

SECȚIUNEA IV

COMPETENȚELE DE SUPRAVEGHERE, COMPETENȚA DE SANȚIONARE ȘI DREPTUL DE RECURS

Articolul 64

Competențele de supraveghere

În sensul articolului 99 și al aplicării Regulamentului [inserat de OP], autoritățile competente au cel puțin următoarele competențe:

- (a) să ceară instituțiilor să dețină fonduri proprii pentru elementele de risc și riscurile neacoperite de articolul 1 din Regulamentul [inserat de OP], astfel cum stabilesc autoritățile competente conform articolului 98;
- (b) să impună consolidarea dispozițiilor, procedurilor, mecanismelor și strategiilor puse în aplicare pentru a asigura conformitatea cu articolele 72-74;
- (c) să impună instituțiilor să aplice activelor o politică specială de constituire de provizioane sau un tratament special în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii;

³⁸ A șaptea Directivă 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile consolidate, JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

- (d) să restrângă sau să limiteze activitățile, operațiunile sau rețeaua instituțiilor ori să solicite cesiunea activităților care prezintă riscuri excesive pentru soliditatea unei instituții;
- (e) să impună diminuarea riscului inherent activităților, produselor și sistemelor instituțiilor;
- (f) să impună instituțiilor limitarea componentei variabile a remunerației la un procent din veniturile nete, dacă nivelul acesteia nu este în concordanță cu menținerea unei baze solide de capital;
- (g) să impună instituțiilor să utilizeze profiturile nete pentru a-și consolida fondurile proprii, inclusiv prin restricționarea sau interzicerea distribuirilor instituției către acționari sau membri;
- (h) să impună cerințe de raportare suplimentare sau o frecvență mai mare a raportării, inclusiv raportarea privind situația capitalurilor și a lichidităților;
- (i) să impună restricții cu privire la asimetria dintre scadența activelor și datoriilor;
- (j) să interzică plata sau distribuirea de dividende ori dobânzi pentru instrumentele suplimentare de rangul 1.

Articolul 65

Sancțiuni

1. Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că autoritățile competente pot aplica sancțiuni și măsuri administrative corespunzătoare în cazul în care nu s-au respectat prevederile Regulamentului [inserat de OP] sau prevederile naționale de punere în aplicare a prezentei directive și se asigură că acestea sunt aplicate. Sancțiunile și măsurile trebuie să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare.
2. Statele membre se asigură că, în cazul încălcării obligațiilor care revin instituțiilor, holdingurilor financiare, holdingurilor financiare mixte și holdingurilor cu activitate mixtă, se pot aplica sancțiuni membrilor organului de conducere și oricăror alte persoane care sunt responsabile pentru încălcare conform legislației naționale.
3. Autoritățile competente sunt investite cu toate atribuțiile de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. În exercitarea competențelor lor de sancționare, autoritățile competente cooperează strâns pentru a se asigura că sancțiunile și măsurile produc rezultatele dorite și își coordonează eforturile atunci când se ocupă de cazuri transfrontaliere.

Articolul 66

Cerințele de autorizare și cerințele pentru achiziția de participații calificate

1. Prezentul articol se aplică în următoarele cazuri:

- (a) desfășurarea de activități de preluare de depozite sau alte fonduri rambursabile de la populație, fără a avea statutul de instituție de credit, cu încălcarea articolului 3;
- (b) începerea de activități specifice unei instituții de credit, fără a fi obținut autorizație, cu încălcarea articolului 9;
- (c) achiziționarea, în mod direct sau indirect, a unei participații calificate într-o instituție de credit sau majorarea, directă sau indirectă, a unei astfel de participații calificate într-o instituție de credit, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să fie cel puțin 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât instituția de credit să devină o filială a sa (denumită în continuare „proiect de achiziție”), fără a notifica în scris autoritățile competente ale instituției de credit în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată, cu încălcarea articolului 22 alineatul (1);
- (d) cedarea, directă sau indirectă, a unei participații calificate într-o instituție de credit sau reducerea unei participații calificate astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să scadă sub 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât instituția de credit să înceteze să mai fie o filială, fără a notifica în scris autoritățile competente, cu încălcarea articolului 25.

2. Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), se pot aplica cel puțin sancțiunile și măsurile administrative de mai jos:

- (a) o declarație publică în care se indică persoana fizică sau juridică responsabilă și natura încălcării;
- (b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;
- (c) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din cifra de afaceri anuală totală a întreprinderii în exercițiul financiar precedent; în cazul în care întreprinderea este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală rezultată din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă principale din exercițiul financiar precedent;
- (d) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 000 000 de euro sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, echivalentul în moneda națională la data adoptării prezentei directive.
- (e) sancțiuni administrative pecuniare egale cu de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi stabilit.

Articolul 67

Alte prevederi

1. Prezentul articol se aplică în toate situațiile de mai jos:

- (a) o instituție a obținut autorizația prin declarații false sau prin orice alte mijloace nelegitime, cu încălcarea articolului 18 litera (b);
- (b) o instituție, după ce dobândește informații cu privire la achiziții sau cedări de participații la capitalul lor care fac ca participațiile să depășească sau să scadă sub pragurile menționate la articolul 22 alineatul (1) și la articolul 25, nu informează autoritățile competente cu privire la respectivele achiziții sau cedări, încălcând articolul 26 alineatul (1) primul paragraf.
- (c) o instituție cotate pe o piață reglementată inclusă în lista care urmează să fie publicată de Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP) în conformitate cu articolul 47 din Directiva 2004/39/CE nu informează autoritățile competente, cel puțin o dată pe an, cu privire la numele acționarilor și membrilor care dețin participații calificate, precum și la mărimea respectivelor participații, încălcând articolul 26 alineatul (1) primul paragraf.
- (d) o instituție nu aplică măsurile în materie de guvernanță cerute de autoritățile competente, în conformitate cu dispozițiile naționale de aplicare a articolului 73;
- (e) o instituție nu transmite autorităților competente informații privind obligația îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 87 din Regulamentul [inserat de OP], așa cum prevede articolul 95 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul menționat;
- (f) o instituție nu transmite autorităților competente datele privind cerințele de capital prevăzute la articolul 96 din Regulamentul [inserat de OP];
- (g) o instituție nu transmite autorităților competente informații privind o expunere mare, așa cum prevede articolul 383 alineatul (1) din Regulamentul [inserat de OP];
- (h) o instituție nu transmite autorităților competente informații privind lichiditatea, așa cum prevede articolul 403 alineatul (1) și alineatul (2) din Regulamentul [inserat de OP];
- (i) o instituție nu transmite autorităților competente informații privind efectul de levier, așa cum prevede articolul 417 alineatul (1) din Regulamentul [inserat de OP];
- (j) o instituție nu dispune în orice moment de active lichide, așa cum prevede articolul 401 din Regulamentul [inserat de OP];
- (k) o instituție își asumă o expunere care încalcă limitele stabilite la articolul 384 din Regulamentul [inserat de OP];
- (l) o instituție care este expusă la riscul de credit al unei poziții de securitizare fără a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 394 din Regulamentul [inserat de OP];
- (m) o instituție nu comunică informații în conformitate cu articolul 418 alineatele (1) - (3) sau articolul 436 alineatul (1) din Regulamentul [inserat de OP].

2. Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere ale autorităților competente în conformitate cu articolul 64, statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), se pot aplica cel puțin sancțiunile și măsurile administrative de mai jos:
- (a) o declarație publică în care se indică persoana fizică sau juridică și natura încălcării;
 - (b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;
 - (c) în cazul unei instituții, retragerea autorizației instituției în conformitate cu articolul 18;
 - (d) sancționarea oricărui membru al organului de conducere al instituției sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabilă prin interzicerea temporară a exercitării funcțiilor sale în instituții;
 - (e) în cazul unei persoane juridice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 10 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei juridice în exercițiul financiar precedent; în cazul în care persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală rezultată din conturile consolidate ale întreprinderii-mamă principale din exercițiul financiar precedent;
 - (f) în cazul unei persoane fizice, sancțiuni administrative pecuniare de până la 5 000 000 de euro sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, echivalentul în moneda națională la data intrării în vigoare a prezentei directive.
 - (g) sancțiuni administrative pecuniare egale cu până la de două ori valoarea profiturilor obținute sau a pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în cazul în care acestea pot fi stabilite.

Articolul 68

Publicarea sancțiunilor

Statele membre se asigură că autoritățile competente publică fără întârziere orice sancțiune sau măsură aplicată pentru încălcarea dispozițiilor Regulamentului [inserat de OP] sau a dispozițiilor naționale adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive, inclusiv informații privind tipul și natura încălcării și identitatea persoanelor responsabile pentru aceasta, în afară de cazul în care publicarea ar amenința în mod serios stabilitatea piețelor financiare. În cazul în care publicarea informațiilor ar aduce un prejudiciu disproporționat părților implicate, autoritățile competente publică sancțiunile fără a indica identitatea persoanelor responsabile.

Articolul 69

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de sancționare de către autoritățile competente

1. Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor sau măsurilor administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv:
 - (a) gravitatea și durata încălcării;
 - (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;
 - (c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, indicată de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual al persoanei fizice responsabile;
 - (d) confiscarea profiturilor obținute sau a veniturilor rezultate din evitarea pierderilor de către persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
 - (e) pierderile suferite de terți ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
 - (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă cooperează cu autoritatea competentă;
 - (g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă.
2. ABE emite linii directoare adresate autorităților competente în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 privind tipurile de măsuri și sancțiuni administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare.

Articolul 70

Raportarea încălcărilor

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente stabilesc mecanisme eficiente pentru a încuraja raportarea la autoritățile competente a încălcărilor dispozițiilor Regulamentului [inserat de OP] și ale dispozițiilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive .
2. Mecanismele menționate la alineatul (1) cuprind cel puțin:
 - (a) proceduri specifice pentru primirea rapoartelor privind încălcările și urmărirea acestora;
 - (b) protecție adecvată împotriva represaliilor și a discriminării angajaților instituțiilor care denunță încălcări comise în cadrul instituției;
 - (c) protecția datelor cu caracter personal ale persoanei care raportează încălcarea, precum și ale persoanei suspectate că este responsabilă de încălcare, în conformitate cu principiile stabilite în Directiva 95/46/CE.

3. Statele membre cer instituțiilor să dispună de proceduri adecvate privind raportarea de către angajați a încălcărilor, la nivel intern, prin intermediul unui canal specific.

Articolul 71

Dreptul de recurs

Statele membre se asigură că deciziile și măsurile luate în temeiul legilor, regulamentelor și dispozițiilor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă sau cu Regulamentul [inserat de OP] pot face obiectul unui recurs. Aceleași dispoziții se aplică și în situația în care nu se ia nicio decizie în termen de șase luni de la prezentarea cererii de autorizare care conține toate informațiile necesare potrivit dispozițiilor în vigoare.

Capitolul 2

Procese de control

SECȚIUNEA I

PROCESUL DE EVALUARE A ADECVĂRII CAPITALULUI INTERN

Articolul 72

Capital intern

Instituțiile dispun de strategii și proceduri solide, eficiente și complete pentru a evalua și menține în permanență valorile, tipurile și repartizarea capitalului intern pe care le consideră adecvate pentru a acoperi natura și nivelul riscurilor la care sunt expuse sau ar putea fi expuse.

Aceste strategii și proceduri fac obiectul unui control intern periodic pentru a garanta că rămân complete și adaptate naturii, amplitudinii și complexității activităților instituției în cauză.

SECȚIUNEA II

DISPOZIȚIILE, PROCESELE ȘI MECANISMELE INSTITUȚIILOR

SUBSECȚIUNEA 1

PRINCIPII GENERALE

Articolul 73

Proceduri și mecanisme de control intern

1. Autoritățile competente impun ca fiecare instituție să aplice măsuri stricte în materie de guvernanță, care includ o structură organizatorică clară cu linii de responsabilitate bine definite, transparente și coerente, procese eficace de identificare, administrare, monitorizare și raportare a riscurilor la care este sau poate fi expusă, mecanisme adecvate de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile riguroase, precum și politici și practici de remunerare care să promoveze și să fie în concordanță cu o administrare adecvată și eficace a riscurilor.
2. Dispozițiile, procesele și mecanismele menționate la alineatul (1) sunt cuprinzătoare și proporționale cu natura, amploarea și complexitatea activităților instituției. Criteriile tehnice stabilite în subsecțiunile 2 și 3 trebuie să fie luate în considerare.
3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza dispozițiile, procesele și mecanismele menționate la alineatul (1), în conformitate cu principiile proporționalității și caracterului cuprinzător prevăzute la alineatul (2).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura stabilită la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 31 decembrie 2015.

Articolul 74

Supravegherea politicilor de remunerare

1. Autoritățile competente utilizează informațiile colectate în conformitate cu criteriile pentru divulgare stabilite la articolul 435 alineatul (1) din Regulamentul [însurat de OP] pentru a compara tendințele și practicile de remunerare. Autoritățile competente transmit EBA aceste informații.
2. ABE emite linii directoare cu privire la politicile de remunerare sănătoase care sunt conforme cu principiile prevăzute la articolul 88. Aceste linii directoare trebuie să țină seama de principiile privind politicile de remunerare sănătoase din

Recomandarea Comisiei din 30 aprilie 2009 privind politicile de remunerare în sectorul serviciilor financiare³⁹.

AEVMP colaborează strâns cu ABE pentru a elabora linii directoare cu privire la politicile de remunerare pentru categoriile de personal implicate în furnizarea de servicii și activități de investiții în sensul punctului 2 din articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2004/39/CE.

ABE utilizează informațiile primite de la autoritățile competente în conformitate cu alineatul (3) pentru a compara tendințele și practicile de remunerare la nivelul Uniunii.

3. Autoritățile competente colectează informații privind numărul de persoane la nivelul unei instituții a căror remunerație este de minimum 1 milion de euro, incluzând sectorul operațional în cauză, principalele elemente ale salariului, primele, indemnizațiile pe termen lung și contribuția la pensie. Aceste informații se transmit la ABE, care le publică la nivel agregat pentru fiecare stat membru de origine, într-un format de raportare comun. ABE poate elabora linii directoare pentru a facilita punerea în aplicare a acestui paragraf și a asigura consecvența informațiilor colectate.

SUBSECȚIUNEA 2

CRITERII TEHNICE PRIVIND ORGANIZAREA ȘI TRATAREA RISCURILOR

Articolul 75

Tratarea riscurilor

1. Autoritățile competente se asigură că organul de conducere aprobă și examinează periodic strategiile și politicile de asumare, administrare, monitorizare și diminuare a riscurilor la care instituția este expusă sau ar putea fi expusă, inclusiv riscuri determinate de mediul macroeconomic în care instituția respectivă își desfășoară activitatea, având în vedere starea ciclului economic.
2. Autoritățile competente se asigură că organul de conducere, în funcția sa de supraveghere, acordă suficient timp pentru examinarea problemelor legate de risc.
3. Autoritățile competente se asigură că instituțiile înființează un comitet de risc compus din membri ai organului de conducere care nu dețin funcții executive în cadrul instituției în cauză. Membrii comitetului de risc trebuie să dispună de nivelul necesar de cunoștințe, competențe și expertiză pentru a înțelege pe deplin și monitoriza strategia de risc și apetitul pentru risc al instituției.

Comitetul de risc consiliază organul de conducere, în funcția sa de supraveghere, cu privire la apetitul pentru risc și strategia de risc globală actuală și viitoare a instituției

³⁹ C(2009) 3159.

și sprijină organul de conducere, în funcția sa de supraveghere, la monitorizarea punerii în aplicare a acestei strategii.

Autoritățile competente pot autoriza o instituție să nu înființeze un comitet de risc separat, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților instituției de credit.

4. Autoritățile competente se asigură că comitetul de risc sau, în cazul în care nu s-a înființat un astfel de comitet, organul de conducere în funcția sa de supraveghere comunică în mod regulat cu deținătorul funcției de administrare a riscurilor în instituție și, unde este cazul, are acces la consultanță de specialitate externă.

Comitetul de risc sau, în cazul în care nu s-a înființat un astfel de comitet, organul de conducere în funcția sa de supraveghere stabilește natura, cantitatea, formatul și frecvența informațiilor privind riscurile pe care le primește de la conducerea superioară.

5. Autoritățile competente se asigură că instituțiile au o funcție de administrare a riscurilor independentă de funcția operațională și de cea de conducere, și care are suficientă autoritate, importanță, resurse și acces la organul de conducere.

Funcția de administrare a riscurilor este responsabilă cu identificarea, măsurarea și raportarea cu privire la expunerile la risc. Funcția de administrare a riscurilor trebuie să fie implicată activ în elaborarea strategiei de risc a instituției și în toate deciziile importante privind administrarea riscurilor. Funcția de administrare a riscurilor trebuie să aibă capacitatea de a oferi o imagine completă asupra întregii game de riscuri la care este expusă instituția.

Funcția de administrare a riscurilor trebuie să poată informa direct organul de conducere în funcția sa de supraveghere, în cazul în care este necesar, independent de conducerea superioară.

Coordonatorul funcției de administrare a riscurilor trebuie să fie un membru independent al conducerii superioare, cu responsabilități distincte privind funcția de administrare a riscurilor. În cazul în care natura, amploarea și complexitatea activităților instituției nu justifică numirea unei persoane distincte, o altă persoană de rang înalt din cadrul instituției poate îndeplini această funcție, cu condiția să nu existe niciun conflict de interese.

Coordonatorul funcției de administrare a riscurilor nu poate fi demis fără aprobarea prealabilă din partea organului de conducere în funcția sa de supraveghere și are acces direct la organul de conducere în funcția sa de supraveghere atunci când este necesar.

Articolul 76

Abordări interne pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii

1. Autoritățile competente se asigură că instituțiile iau măsurile necesare pentru a elabora abordări bazate pe ratingurile interne pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit în cazul în care expunerile lor sunt semnificative în

termeni absoluți și în cazul în care au, în același timp, un număr mare de contrapartide semnificative.

2. Autoritățile competente se asigură că instituțiile iau măsurile necesare pentru a elabora și folosi modele interne de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru riscul specific al titlurilor de creanță din portofoliul de tranzacționare, împreună cu modelele interne de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare și de migrare în cazul în care expunerile față de riscuri specifice sunt semnificative în termeni absoluți și în cazul în care au un număr mare de poziții semnificative pe titluri de creanță ale unor emitenți diferiți.
3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a defini mai exact noțiunea de „expuneri care sunt semnificative în termeni absoluți”, menționată la alineatele (1) și (2), și pragurile pentru numerele mari de contrapartide semnificative și poziții pe titluri de creanță ale unor emitenți diferiți. ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 77

Riscul de credit și riscul de contrapartidă

Autoritățile competente se asigură că:

- (a) Acordarea de credite se face pe baza unor criterii solide și bine-definite. Procesul de aprobare, modificare, reînnoire și refinanțare a creditelor se stabilește cu claritate.
- (b) Instituțiile au metodologii interne care să le permită să evalueze riscul de credit al expunerilor față de debitori individuali, titluri de valoare sau contrapartide, precum și riscul de credit la nivelul portofoliului. În special, metodologiile interne nu trebuie să se bazeze exclusiv sau în mod mecanic pe ratinguri externe. În cazul în care cerințele de fonduri proprii se bazează pe o evaluare a unei instituții externe de evaluare a creditului (ECAI, *External Credit Assessment Institution*) sau pe faptul că o expunere este neevaluată, instituțiile utilizează propriile metodologii pentru a evalua adecvarea clasificării riscului de credit asociat respectivelor cerințe de fonduri proprii și iau în considerare rezultatul la repartizarea capitalului intern.
- (c) Gestionarea și monitorizarea permanentă a diferitelor portofolii de credite purtătoare de risc și expuneri ale instituțiilor, inclusiv pentru identificarea și gestionarea creditelor problematice și pentru efectuarea ajustărilor de valoare și constituirea unor provizioane adecvate, se face prin sisteme eficiente.
- (d) Diversitatea portofoliilor de credite trebuie să fie adecvată în funcție de piețele țintă și strategiile globale de creditare ale instituției.

Articolul 78

Riscul rezidual

Autoritățile competente se asigură că riscul ca tehnicile recunoscute de diminuare a riscului utilizate de instituții să se dovedească mai puțin eficiente decât previziunile este abordat și controlat prin intermediul unor politici și proceduri scrise.

Articolul 79

Riscul de concentrare

Autoritățile competente se asigură că riscul de concentrare rezultat din expunerile față de contrapartide, inclusiv contrapartide centrale, grupuri de contrapartide asociate și contrapartide din același sector economic, aceeași regiune geografică sau care desfășoară aceeași activitate sau furnizează aceeași marfă, sau din aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit, inclusiv, în special, riscurile aferente expunerilor maxime indirecte, de exemplu, față de un singur emitent de garanții, este abordat și controlat prin intermediul unor politici și proceduri scrise.

Articolul 80

Riscul din securitizare

1. Autoritățile competente se asigură că riscurile care decurg din tranzacții de securitizare în care instituțiile de credit au calitatea de investitor, inițiator sau sponsor, inclusiv riscurile reputaționale (care apar în cazul structurilor sau produselor complexe), sunt evaluate și abordate pe baza unor politici și proceduri adecvate pentru a garanta că structura economică a tranzacției este integral reflectată în deciziile de evaluare și administrare a riscurilor.
2. Autoritățile competente se asigură că instituțiile de credit care sunt inițiatoare de tranzacții de securitizare care se reînnoiesc și au clauze de rambursare anticipată dispun de programe de lichidități privind atât rambursarea planificată, cât și rambursarea anticipată.

Articolul 81

Riscul de piață

1. Autoritățile competente se asigură că se pun în aplicare politici și procese pentru măsurarea și administrarea tuturor surselor și efectelor semnificative ale riscurilor de piață.
2. Autoritățile competente se asigură că, atunci când poziția scurtă devine scadentă înaintea poziției lungi, instituțiile iau de asemenea măsuri împotriva riscului de lipsă de lichidități.

3. Capitalul intern trebuie să fie adecvat la riscurile de piață importante care nu sunt supuse unei cerințe de fonduri proprii.

Instituțiile care, la calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de poziție în conformitate cu partea a treia, IV 4 capitolul 2 din Regulamentul [inserat de OP], și-au compensat pozițiile pe una sau mai multe dintre acțiunile care compun un indice bursier cu una sau mai multe poziții pe contractul futures pe indici bursieri sau un alt instrument derivat bazat pe indici bursieri trebuie să aibă un capital intern adecvat pentru a acoperi riscul de bază de pierderi cauzate de faptul că valoarea contractului futures sau a unui alt instrument derivat nu evoluează în deplină concordanță cu valoarea acțiunilor constituente; de asemenea, instituțiile trebuie să procedeze astfel atunci când dețin poziții opuse pe contracte futures pe indici bursieri care nu sunt identice în ceea ce privește fie scadența ori structura lor, fie ambele.

În cazul în care utilizează tratamentul prevăzut la articolul 334 din Regulamentul [inserat de OP], instituțiile trebuie să se asigure că dețin un capital intern suficient pentru acoperirea riscului de pierdere care există între momentul angajamentului inițial și următoarea zi lucrătoare.

Articolul 82

Riscul de rată a dobânzii rezultat din activități din afara portofoliului de tranzacționare

Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare sisteme de evaluare și administrare a riscurilor care decurg din variațiile potențiale ale ratelor dobânzii care afectează activitățile din afara portofoliului de tranzacționare ale unei instituții.

Articolul 83

Riscul operațional

1. Autoritățile competente se asigură că instituțiile aplică politici și procese de evaluare și administrare a expunerii la riscul operațional, inclusiv la evenimente deosebit de grave și cu o frecvență redusă. Instituțiile stabilesc ce reprezintă riscul operațional în sensul politicilor și procedurilor respective.
2. Autoritățile competente se asigură că sunt adoptate planuri de intervenție și de continuitate a activității pentru a garanta capacitatea instituțiilor de a-și desfășura activitatea fără întreruperi și de a limita pierderile în caz de întrerupere gravă a activității.

Articolul 84

Riscul de lichiditate

1. Autoritățile competente se asigură că instituțiile au strategii, politici, procese și sisteme robuste de identificare, măsurare, administrare și monitorizare a riscului de lichiditate de-a lungul unui interval de timp corespunzător, inclusiv pe parcursul zilei (intra-day), astfel încât să se asigure că instituțiile mențin niveluri adecvate de

rezerve de lichidități. Respectivul strategii, politici, procese și sisteme sunt ajustate în funcție de liniile de activitate, monede, sucursale și persoane juridice și includ mecanisme corespunzătoare de alocare pentru costurile de lichiditate, beneficii și riscuri.

2. Strategiile, politicile, procesele și sistemele menționate la alineatul (1) trebuie să fie proporționale cu complexitatea, profilul de risc, sfera activității instituțiilor și toleranța la risc stabilită de organul de conducere și să reflecte importanța instituției în fiecare stat membru în care aceasta își desfășoară activitatea. Instituțiile comunică toleranța la risc tuturor liniilor de activitate relevante.
3. Autoritățile competente se asigură că instituțiile elaborează metodologii pentru identificarea, măsurarea, administrarea și monitorizarea pozițiilor de finanțare. Metodologiile respective includ fluxurile de numerar semnificative prezente și preconizate către și din active, datorii, elemente extrabilanțiere, inclusiv din datorii contingente și posibilul impact al riscului reputațional.
4. Autoritățile competente se asigură că instituțiile fac distincție între activele gajate și cele negrevate disponibile în orice moment, în special în situații de urgență. De asemenea, acestea iau în considerare entitatea juridică în care se află activele, țara în care activele sunt înregistrate legal - fie într-un registru, fie într-un cont -, precum și eligibilitatea acestora și monitorizează modul în care activele pot fi mobilizate prompt.
5. Autoritățile competente se asigură că instituțiile au în vedere și limitele juridice, de reglementare și operaționale existente, impuse potențialelor transferuri de lichidități și active negrevate dintre entități, atât în interiorul SEE, cât și în afara acestuia.
6. Autoritățile competente se asigură că instituțiile iau în considerare diferite instrumente de diminuare a riscului de lichiditate, inclusiv un sistem de limite și rezerve de lichidități, pentru a putea face față diferitelor situații de criză, precum și o structură de finanțare și un acces la sursele de finanțare diversificate într-un mod corespunzător. Dispozițiile respective se reexaminează cu regularitate.
7. Autoritățile competente se asigură că sunt avute în vedere scenarii alternative privind pozițiile de lichiditate și factorii de diminuare a riscurilor, iar ipotezele care stau la baza deciziilor privind poziția de finanțare sunt reexamineate cu regularitate. În acest sens, scenariile alternative trebuie să vizeze în special elementele extrabilanțiere și alte datorii contingente, inclusiv cele ale emitenților de instrumente financiare securizate (SSPE, *Securitisation Special Purpose Entities*) sau ale altor entități speciale, menționate în Regulamentul [inserat de OP], în raport cu care instituția acționează ca sponsor sau oferă un sprijin semnificativ sub formă de lichidități.
8. Autoritățile competente se asigură că instituțiile iau în considerare potențialul impact al scenariilor alternative privind anumite instituții, al scenariilor la nivel de piață și al scenariilor combinate. Trebuie avute în vedere diferite perioade de timp și diferite grade ale condițiilor de criză.
9. Autoritățile competente se asigură că instituțiile își ajustează strategiile, politicile interne și limitele cu privire la riscul de lichiditate și elaborează planuri de urgență eficiente, având în vedere rezultatul scenariilor alternative menționate la alineatul (7).

10. Autoritățile competente se asigură că instituțiile dispun de planuri de redresare privind lichiditatea care stabilesc strategii adecvate și măsuri de punere în aplicare corespunzătoare pentru a rezolva problema eventualei lipse de lichidități, inclusiv în ceea ce privește sucursalele stabilite într-un alt stat membru. Planurile respective trebuie testate cu regularitate, actualizate pe baza rezultatelor scenariilor alternative menționate la alineatul (7), raportate conducerii superioare și aprobate de aceasta, astfel încât politicile interne și procesele să poată fi ajustate în consecință. Instituțiile iau măsurile operaționale necesare în avans pentru a se asigura că planurile de redresare privind lichiditatea pot fi puse în aplicare imediat. Pentru instituțiile de credit, printre aceste măsuri operaționale se numără asigurarea disponibilității imediate a garanțiilor pentru finanțare de la banca centrală. Aceasta include asigurarea disponibilității garanției în moneda unui alt stat membru, dacă este cazul, sau în moneda unei țări terțe față de care instituția de credit are expuneri și, dacă este necesar din punct de vedere operațional, pe teritoriul unui stat membru gazdă sau al unei țări terțe față de moneda căreia are expuneri.

Articolul 85

Riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier

1. Autoritățile competente se asigură că instituția dispune de politici și procese pentru identificarea, administrarea și monitorizarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier. Indicatorii riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier trebuie să includă efectul de levier stabilit în conformitate cu articolul 416 din Regulamentul [inserat de OP] și neconcordanțele dintre active și obligații.
2. Autoritățile competente se asigură că instituțiile tratează cu precauție problema riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, ținând cont de creșterile potențiale ale riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier cauzate de reducerea fondurilor proprii ale instituției prin pierderi anticipate sau realizate, în funcție de normele contabile aplicabile. În acest scop, instituțiile trebuie să poată face față la diferite situații de criză din punctul de vedere al riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier.

SUBSECȚIUNEA 3

GUVERNANȚA

Articolul 86

Principii de guvernanță

1. Statele membre se asigură că organul de conducere definește și supraveghează punerea în aplicare a unor principii de guvernanță care să asigure administrarea eficientă și prudentă a instituției, inclusiv separarea responsabilităților în cadrul organizației și prevenirea conflictelor de interese.

Aceste principii trebuie să includă următoarele:

- (a) organul de conducere are responsabilitate generală în ceea ce privește instituția, inclusiv aprobarea și supravegherea punerii în aplicare a obiectivelor strategice, a strategiei de risc și a guvernantei interne a instituției;
- (b) organul de conducere este responsabil pentru asigurarea supravegherii eficiente a conducerii superioare;
- (c) președintele organului de conducere al unei instituții nu exercită simultan funcția de director executiv în cadrul aceleiași instituții, cu excepția cazului în care această suprapunere de funcții este justificată și este autorizată de autoritățile competente.

Autoritățile competente se asigură că organul de conducere monitorizează și evaluează periodic eficiența principiilor de guvernanță ale instituției și adoptă măsurile adecvate pentru remedierea eventualelor deficiențe.

2. Autoritățile competente se asigură că instituțiile înființează un comitet de numire compus din membri ai organului de conducere care nu dețin funcții executive în cadrul instituției în cauză.

Comitetul de numire are următoarele atribuții:

- (a) identifică și recomandă, în vederea aprobării organului de conducere în funcția sa de supraveghere, candidați care să ocupe posturile vacante în organul de conducere. În acest sens, comitetul de numire evaluează echilibrul dintre cunoștințele, competențele, diversitatea și experiența membrilor organului de conducere, elaborează o descriere a rolurilor și a competențelor pentru o anumită numire și estimează timpul pe care persoana va trebui să-l consacre acestor sarcini;
- (b) evaluează periodic structura, dimensiunea, compoziția și performanțele organului de conducere și formulează recomandări organului de conducere, în funcția sa de supraveghere, cu privire la orice modificări;
- (c) evaluează periodic cunoștințele, competențele și experiența membrilor individuali ai organului de conducere și a organului de conducere în ansamblul său și transmite rezultatele organului de conducere în funcția sa de supraveghere;
- (d) examinează periodic politica organului de conducere în ceea ce privește selecția și numirea membrilor conducerii superioare și face recomandări organului de conducere.

În îndeplinirea sarcinilor sale, comitetul de numire poate utiliza orice tipuri de resurse pe care le consideră adecvate, inclusiv consultanță externă, și beneficiază de finanțare corespunzătoare din partea instituției în acest scop.

Autoritățile competente pot autoriza o instituție să nu înființeze un comitet de numire separat, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților instituției.

În cazul în care, conform legislației naționale, organul de conducere nu are nicio competență în ceea ce privește procesul numirii membrilor săi, prezentul alineat nu se aplică.

Articolul 87

Organul de conducere

1. Autoritățile competente cer ca toți membrii organului de conducere al oricărei instituții să aibă în orice moment o reputație suficient de bună, să posede suficiente cunoștințe, competențe și experiență și să dedice suficient timp pentru îndeplinirea sarcinilor sale. În special, membrii organului de conducere trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
 - (a) Membrii organului de conducere trebuie să dedice suficient timp pentru a-și îndeplini atribuțiile în cadrul instituției. Aceștia nu pot combina simultan mai multe dintre funcțiile de mai jos:
 - (i) funcție de conducere executivă cu două funcții de conducere neexecutive;
 - (ii) patru funcții de conducere neexecutive.Funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în cadrul aceluiași grup vor fi considerate ca fiind o singură funcție de conducere.

Autoritățile competente pot autoriza un membru al organului de conducere al unei instituții să combine mai multe funcții de conducere decât cele permise, dacă aceasta nu îl împiedică pe membru să dedice timp suficient îndeplinirii funcțiilor sale în cadrul instituției, luând în considerare circumstanțele specifice și natura, amplexarea și complexitatea activităților instituției.
 - (b) Organul de conducere trebuie să posede, în ansamblul său, cunoștințe, competențe și experiență adecvate pentru a putea înțelege activitățile instituției, inclusiv principalele riscuri.
 - (c) Fiecare membru al organului de conducere acționează cu onestitate, integritate și independență de spirit pentru a contesta în mod eficient deciziile conducerii superioare atunci când este necesar.
2. Autoritățile competente impun ca instituțiile să aloce resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și instruirea membrilor organului de conducere.
3. Autoritățile competente impun ca instituțiile să includă diversitatea printre criteriile de selecție a membrilor organului de conducere. În special, instituțiile trebuie să pună în aplicare o politică de promovare a diversității în cadrul organului de conducere, din punctul de vedere al sexului, vârstei, locului de origine, educației și profesiei.
4. Autoritățile competente utilizează informațiile colectate în conformitate cu criteriile pentru divulgare stabilite la articolul 422 din Regulamentul [inserat de OP] pentru a compara practicile în materie de diversitate. Autoritățile competente transmit EBA

aceste informații. ABE utilizează aceste informații pentru a compara practicile în materie de diversitate la nivelul Uniunii.

5. EBA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele:
- (a) noțiunea de dedicare a unui timp suficient de către un membru al organului de conducere pentru îndeplinirea funcțiilor sale, în raport cu circumstanțele specifice și natura, amploarea și complexitatea activităților instituției, pe care autoritățile competente trebuie să le ia în considerare atunci când autorizează un membru al organului de conducere al unei instituții să combine mai multe funcții de conducere decât cele permise, menționate la alineatul (1) litera (a);
 - (b) noțiunea de deținere de către organul de conducere, în ansamblul său, de cunoștințe, competențe și experiență adecvate, menționată la alineatul (1) litera (b);
 - (c) noțiunile de onestitate, integritate și independență de spirit a unui membru al organului de conducere, menționate la alineatul (1), litera (c);
 - (d) noțiunea de alocare de resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și instruirea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (2);
 - (e) noțiunea de luare în considerare a diversității la selectarea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (3).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 31 decembrie 2015.

Articolul 88

Politici de remunerare

1. Aplicarea articolelor 88 alineatul (2)-91 în cadrul instituțiilor trebuie asigurată de autoritățile competente la nivel de grup, societate-mamă și filială, inclusiv în cele stabilite în centre financiare offshore.
2. Autoritățile competente se asigură că, la stabilirea și aplicarea politicilor privind remunerația totală, inclusiv salariile și beneficiile discreționare de tipul pensiilor, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului lor de risc, inclusiv membrii conducerii superioare, personalul cu competențe pentru asumarea de riscuri, personalul funcțiilor sistemului de control intern, precum și orice angajat ce primește o remunerație totală care îl plasează în aceeași categorie de remunerație cu cea a membrilor conducerii superioare și a personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri, instituțiile respectă principiile de mai jos într-un mod și într-o măsură adecvată în raport cu

mărimile lor, cu organizarea lor internă, precum și cu natura, amploarea și complexitatea activităților lor:

- (a) politica de remunerare promovează și este compatibilă cu o administrare a riscurilor sănătoasă și eficientă și nu încurajează asumarea unor riscuri care depășesc nivelul de risc tolerat de instituție;
- (b) politica de remunerare este compatibilă cu strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele pe termen lung ale instituției și cuprinde măsuri pentru evitarea conflictelor de interese;
- (c) organul de conducere al instituției, în funcția sa de supraveghere, adoptă și revizuieste periodic principiile generale ale politicii de remunerare și este responsabil cu implementarea acesteia;
- (d) cel puțin o dată pe an, implementarea politicii de remunerare face obiectul unei evaluări interne centrale și independente privind conformitatea cu politicile și procedurile de remunerare adoptate de organul de conducere în funcția sa de supraveghere;
- (e) personalul implicat în funcțiile sistemului de control intern este independent de liniile de activitate pe care le supraveghează, deține autoritatea corespunzătoare și este remunerat în conformitate cu realizarea obiectivelor legate de exercitarea funcțiilor sale, indiferent de performanțele domeniilor de activitate pe care le verifică;
- (f) remunerarea funcționarilor cu rang superior cu atribuții de administrare a riscurilor și asigurare a conformității este supravegheată direct de către comitetul de remunerare menționat la articolul 91 sau, în cazul în care nu a fost înființat un astfel de comitet, de către organul de conducere în funcția sa de supraveghere.

Articolul 89

Instituțiile care beneficiază de o intervenție guvernamentală

În cazul instituțiilor care beneficiază de o intervenție guvernamentală excepțională, pe lângă principiile prevăzute la articolul 88 alineatul (2), se aplică următoarele:

- (a) remunerația variabilă este limitată în mod strict ca procent din veniturile nete atunci când aceasta nu este corelată cu menținerea unei baze solide de capital și încetarea în timp util a sprijinului guvernamental;
- (b) autoritățile competente relevante impun instituțiilor să restructureze remunerația într-un mod conform cu administrarea sănătoasă a riscurilor și creșterea sănătoasă pe termen lung, inclusiv, după caz, stabilirea de limite pentru remunerarea persoanelor care conduc în mod efectiv activitatea instituției, în sensul articolului 13 alineatul (1);
- (c) persoanelor care conduc în mod efectiv activitatea instituției nu le este plătită nicio remunerație variabilă, în sensul articolului 13 alineatul (1), decât în cazul în care acest lucru este justificat.

Articolul 90

Elementele variabile ale remunerației

1. Pentru elementele variabile ale remunerației, pe lângă principiile prevăzute la articolul 88 alineatul (2), se aplică următoarele:
 - (a) atunci când remunerația este corelată cu performanța, la stabilirea valorii totale a remunerației se iau în considerare performanțele individuale și cele ale unității de afaceri în cauză, precum și rezultatele generale ale instituției, iar la evaluarea performanțelor individuale se ține seama de criterii financiare și nefinanciare;
 - (b) evaluarea performanțelor se realizează într-un cadru multianual pentru a se asigura că procesul de evaluare se bazează pe performanțe pe termen lung și că plata efectivă a componentelor bazate pe performanțe ale remunerației se întinde pe o perioadă care ține cont de ciclul de afaceri al instituției de credit și de riscurile specifice activității acesteia;
 - (c) remunerația variabilă totală nu limitează capacitatea instituției de a-și întări baza de capital;
 - (d) remunerația variabilă garantată este excepțională și apare numai în contextul angajării de personal nou și este limitată la primul an de angajare;
 - (e) componenta fixă și cea variabilă a remunerației totale sunt echilibrate în mod corespunzător, iar componenta fixă reprezintă o proporție suficient de mare din remunerația totală pentru a permite aplicarea unei politici complet flexibile privind componentele remunerației variabile, care să includă posibilitatea de a nu plăti nicio componentă a remunerației variabile;
 - (f) instituțiile stabilesc un raport adecvat între componenta fixă și componenta variabilă a remunerației totale;
 - (g) plățile aferente încetării anticipate a unui contract reflectă performanțele obținute în timp și sunt acordate astfel încât să nu recompenseze eșecurile;
 - (h) măsurarea performanțelor, utilizate pentru a calcula componentele remunerației variabile sau portofoliile de componente ale remunerației variabile, include o ajustare pentru toate tipurile de riscuri curente și viitoare și ia în calcul costul capitalului și lichiditatea necesară;
 - (i) alocarea componentelor variabile ale remunerației în cadrul instituției de credit ține seama, de asemenea, de toate tipurile de riscuri actuale și viitoare;
 - (j) o parte substanțială, dar în orice caz cel puțin 50 % din orice remunerație variabilă trebuie să prezinte un raport corespunzător între:
 - (i) acțiuni sau participații echivalente, în funcție de forma juridică a instituției în cauză, sau instrumente legate de acțiuni sau instrumente echivalente altele decât cele în numerar, în cazul unei instituții necotate la bursă;

- (ii) după caz, alte instrumente, în sensul articolului 49 din Regulamentul [inserat de OP], care reflectă în mod adecvat calitatea creditului instituției pe bază continuă.

Instrumentele menționate la prezentul punct fac obiectul unei politici de reținere adecvate proiectate să alinieze stimulentele cu interesele pe termen lung ale instituției. Statele membre sau autoritățile competente ale acestora pot impune restricții cu privire la tipul acestor instrumente și la caracteristicile lor sau pot interzice utilizarea anumitor instrumente, după caz. Acest principiu se aplică atât părții componente de remunerație variabilă care este reportată în conformitate cu punctul (k), cât și părții componente de remunerație variabilă care nu este reportată;

- (k) o parte substanțială, dar în orice caz cel puțin 40 % din componenta de remunerație variabilă este reportată pentru o perioadă de cel puțin trei - cinci ani și este în concordanță cu natura activității, riscurile aferente acesteia și activitățile personalului în cauză.

Remunerația datorată în cadrul unor acorduri de reportare nu se dobândește mai rapid decât pe o bază proporțională. În cazul unei componente a remunerației variabile în sumă deosebit de mare, cel puțin 60 % din sumă este reportată. Durata perioadei de reportare este stabilită în conformitate cu ciclul de afaceri, natura activității, riscurile acesteia și activitățile personalului în cauză;

- (l) remunerația variabilă, inclusiv partea reportată, este plătită sau se dobândește numai dacă poate fi susținută în conformitate cu situația financiară a instituțiilor în ansamblu și dacă se justifică în conformitate cu performanța instituției, a unității de afaceri în care se desfășoară activitatea și a angajatului în cauză.

Fără a aduce atingere principiilor generale de drept național aplicabile în materia contractelor și în raporturile de muncă, remunerația variabilă totală este, în general, redusă considerabil în cazul în care se înregistrează o performanță financiară redusă sau negativă a instituției, ținându-se seama atât de remunerația curentă, cât și de reducerile plăților aferente sumelor câștigate anterior, inclusiv acorduri de tip «malus» sau de tip «clawback»;

- (m) politica de pensii este aliniată la strategia de afaceri, obiectivele, valorile și interesele pe termen lung ale instituției de credit;

În cazul în care angajatul încetează, din proprie voință, raporturile contractuale cu instituția înainte de a se pensiona, beneficiile discreționare de tipul pensiilor se dețin de instituție timp de cinci ani sub forma instrumentelor menționate la litera (j). În cazul în care un angajat ajunge la vârsta de pensionare, beneficiile discreționare de tipul pensiilor ar trebui plătite angajatului în cauză sub forma instrumentelor menționate la litera (j), care sunt supuse unei perioade de reținere de cinci ani;

- (n) personalul este obligat să se angajeze să nu utilizeze strategii personale de acoperire împotriva riscurilor (hedging) sau asigurare legată de remunerație și

de răspundere pentru a submina efectele de aliniere la riscurile încorporate în acordurile sale de remunerare;

- (o) remunerația variabilă nu este plătită prin mecanisme sau metode care favorizează nerespectarea cerințelor prezentei directive sau ale Regulamentului [inserat de OP].

- 2. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la criteriile pentru stabilirea raporturilor adecvate între componenta fixă și cea variabilă a remunerației totale menționate la litera (e) și cu privire la specificarea claselor de instrumente care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera (j) punctul (ii).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 31 decembrie 2013.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 91

Comitetul de remunerare

- 1. Autoritățile competente se asigură că instituțiile semnificative din punctul de vedere al dimensiunii, al organizării interne și al naturii, sferei și complexității activităților lor înființează un comitet de remunerare. Comitetul de remunerare se constituie într-un mod care să îi permită să exercite o judecată competentă și independentă cu privire la politicile și practicile de remunerare și la stimulentele create în vederea administrării riscurilor, a capitalului și a lichidităților.
- 2. Autoritățile competente se asigură că comitetul de remunerare răspunde de elaborarea deciziilor privind remunerarea, inclusiv a celor care au implicații asupra riscurilor și asupra administrării riscurilor instituției de credit respective și care trebuie luate de organul de conducere în funcția sa de supraveghere. Președintele și membrii comitetului de remunerare sunt membri ai organului de conducere care nu dețin funcții executive în cadrul instituției de credit respective. La elaborarea acestor decizii, comitetul de remunerare ține seama de interesele pe termen lung ale acționarilor, investitorilor și altor părți interesate în instituție.

SECȚIUNEA III

PROCESUL DE ANALIZĂ PRUDENȚIALĂ ȘI EVALUARE

Articolul 92

Analiză prudentțială și evaluare

1. Ținând seama de criteriile tehnice stabilite la articolul 94, autoritățile competente analizează dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de instituții pentru a se conforma prevederilor prezentei directive și Regulamentului [inserat de OP] și evaluează riscurile la care instituțiile sunt expuse sau ar putea fi expuse, precum și riscurile pe care o instituție le prezintă pentru sistemul financiar ținând seama de identificarea și evaluarea riscului sistemic în conformitate cu articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 1093/2010.
2. Sfera de aplicare a analizei și a evaluării menționate la alineatul (1) îndeplinește toate cerințele prezentei directive.
3. Pe baza analizei și a evaluării menționate la alineatul (1), autoritățile competente stabilesc dacă dispozițiile, strategiile, procedurile și mecanismele puse în aplicare de instituții și fondurile proprii deținute asigură o administrare și o acoperire adecvată a riscurilor lor.
4. Autoritățile competente stabilesc frecvența și intensitatea analizei și evaluării menționate la alineatul (1), ținând seama de mărimea, importanța sistemică, natura, amploarea și complexitatea activităților desfășurate de instituția în cauză, precum și de principiul proporționalității. Actualizarea analizei și evaluării se face cel puțin o dată pe an.

Articolul 93

Supravegherea holdingurilor financiare mixte

1. În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2002/87/CE, în special în ceea ce privește supravegherea bazată pe riscuri, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate, după consultarea celorlalte autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor, să aplice respectivului holding financiar mixt numai dispozițiile Directivei 2002/87/CE.
2. În cazul în care un holding financiar mixt face obiectul unor dispoziții echivalente atât în prezenta directivă, cât și în Directiva 2009/138/CE, în special în ceea ce privește supravegherea bazată pe riscuri, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate, de comun acord cu supraveghetorul grupului din sectorul asigurărilor, să aplice respectivului holding financiar mixt numai dispoziția din directivă referitoare la cel mai important sector financiar, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2002/87/CE.

3. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează ABE și Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale (AEAPO) înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010⁴⁰ în legătură cu deciziile luate în conformitate cu alineatele (1) și (2).
4. ABE, AEAPO și AEVMP, prin Comitetul comun menționat la articolul 54 din aceste regulamente, elaborează linii directoare menite să asigure convergența practicilor de supraveghere și elaborează, în termen de trei ani de la adoptarea liniilor directoare, un proiect de standarde tehnice de reglementare.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010⁴¹.

Articolul 94

Criterii tehnice pentru procesul de analiză prudențială și evaluare

1. Pe lângă riscurile de credit, de piață și operaționale, analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente în sensul articolului 92 includ toate elementele de mai jos:
 - (a) rezultatele testului de stres realizat de instituții aplicând o abordare bazată pe ratingul intern;
 - (b) expunerea la riscul de concentrare și administrarea acestuia de către instituții, inclusiv conformitatea acestora cu cerințele stabilite în partea a patra din Regulamentul [inserat de OP] și articolul 79 din prezenta directivă;
 - (c) soliditatea, caracterul adecvat și metoda de aplicare a politicilor și procedurilor puse în aplicare de instituții pentru administrarea riscului rezidual asociat cu utilizarea tehnicilor recunoscute de diminuare a riscului de credit;
 - (d) măsura în care fondurile proprii deținute de o instituție cu privire la activele pe care le-a securitizat sunt corespunzătoare având în vedere importanța economică a tranzacției, inclusiv gradul de transfer de risc obținut;
 - (e) expunerea la riscul de lichiditate, măsurarea și administrarea acestuia de către instituții, inclusiv elaborarea de analize ale scenariilor alternative, administrarea factorilor de diminuare a riscului (în special nivelul, componența și calitatea rezervelor de lichidități) și planuri de urgență eficiente;

⁴⁰ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei, JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

⁴¹ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei, JO L 331, 15.12.2010, p. 84.

- (f) impactul efectelor de diversificare și modul în care astfel de efecte sunt integrate în sistemul de măsurare a riscurilor;
 - (g) rezultatele testelor de stres realizate de instituții utilizând un model intern de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru acoperirea riscului de piață în conformitate cu partea III, titlul IV capitolul 5 din Regulamentul [inserat de OP];
 - (h) distribuirea geografică a expunerilor instituțiilor;
 - (i) modelul de afaceri al instituției.
2. În sensul alineatului (1) litera (e), autoritățile competente efectuează cu regularitate o evaluare detaliată a administrării generale a riscurilor de lichiditate de către instituții și promovează elaborarea de metodologii interne solide. La realizarea analizelor respective, autoritățile competente au în vedere rolul jucat de instituții pe piețele financiare. Autoritățile competente dintr-un stat membru iau în considerare în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză.
 3. Autoritățile competente trebuie să supravegheze dacă instituția a furnizat sau nu sprijin implicit unei securitizări. În cazul în care se constată că o instituție a furnizat sprijin implicit în mai multe rânduri, autoritatea competentă ia măsuri adecvate ținând seama de probabilitatea crescută ca respectiva instituție să furnizeze un sprijin ulterior operațiunilor de securitizare, împiedicând astfel un transfer semnificativ al riscului.
 4. În vederea stabilirii elementelor prevăzute la articolul 92 alineatul (3) din prezenta directivă, autoritățile competente examinează dacă reevaluările efectuate pentru pozițiile/portofoliile din portofoliul de tranzacționare, astfel cum se prevede la articolul 100 din Regulamentul [inserat de OP], permit instituției să-și vândă sau să-și acopere pozițiile într-un termen scurt, fără a suporta pierderi semnificative în condiții normale de piață.
 5. Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ expunerea instituțiilor la riscul de rată a dobânzii rezultat din activitățile lor din afara portofoliului de tranzacționare. Se impun măsuri în cazul instituțiilor a căror valoare economică scade cu mai mult de 20 % din fondurile lor proprii, ca urmare a unei modificări bruște și neașteptate a ratelor dobânzii, a căror amploare este stabilită de autoritățile competente și nu diferă de la o instituție la alta.
 6. Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ expunerea instituțiilor la riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier, astfel cum este reflectat de indicatorii folosirii excesive a efectului de levier, inclusiv efectul de levier stabilit în conformitate cu articolul 416 din Regulamentul [inserat de OP]. Pentru a stabili caracterul adecvat al efectului de levier al instituțiilor și al dispozițiilor, strategiilor, procedurilor și mecanismelor puse în aplicare de instituții pentru administrarea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, autoritățile competente pot ține seama de modelul de afaceri al acestor instituții.

7. Analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente includ acordurile de guvernanță ale instituțiilor, cultura și valorile lor corporative, precum și capacitatea membrilor organului de conducere de a-și exercita atribuțiile. La efectuarea analizei și a evaluării, autoritățile competente analizează cel puțin ordinele de zi și documentele justificative ale reuniunilor organului de conducere și ale comitetelor acestuia, precum și rezultatele evaluării interne sau externe a performanțelor organului de conducere.

Articolul 95

Aplicarea măsurilor de supraveghere unui anumit tip de instituții

1. În cazul în care autoritățile competente stabilesc, în conformitate cu articolul 92, că un anumit tip de instituții sunt sau ar putea fi expuse la riscuri similare sau prezintă riscuri similare pentru sistemul financiar, acestea pot aplica articolele 98 și 99 într-un mod similar acestui tip de instituții.

Tipul instituțiilor poate fi stabilit în special conform criteriilor menționate la articolul 94 alineatul (1) literele (h) și (i).

2. Autoritățile competente notifică ABE în cazul în care aplică alineatul (1). ABE monitorizează practicile de supraveghere și emite linii directoare pentru a specifica modul în care trebuie evaluate riscurile similare. Liniile directoare sunt adoptate în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 96

Programul de supraveghere prudențială

1. Autoritățile competente, cel puțin o dată pe an, adoptă un program de supraveghere prudențială pentru instituțiile pe care le supraveghează. Programul ține seama de procesul de analiză prudențială și evaluare prevăzut la articolul 92. Acesta cuprinde următoarele elemente:
 - (a) Specificarea modului în care autoritățile competente intenționează să-și îndeplinească atribuțiile și să aloce resursele.
 - (b) Identificarea instituțiilor care ar urma să facă obiectul supravegherii sporite și prevederea supravegherii astfel cum se stabilește la alineatul (3).
 - (c) Un plan pentru inspecții la fața locului vizând sediile utilizate de o instituție, inclusiv sucursalele și filialele stabilite într-un alt stat membru, în conformitate cu articolele 53, 114 și 116.
2. Programele de supraveghere prudențială includ următoarele instituții:
 - (a) Instituțiile în cazul cărora rezultatele testelor de stres menționate la articolul 94 alineatul (1) litera (g) și articolul 97 sau rezultatul procesului de analiză prudențială și evaluare prevăzut la articolul 92 indică riscuri semnificative

pentru soliditatea financiară a acestora sau indică încălcarea dispozițiilor prezentei directive și ale Regulamentului [inserat de OP];

- (b) Instituțiile care prezintă un risc sistemic pentru sistemul financiar;
 - (c) Orice altă instituție pentru care autoritățile competente consideră acest lucru necesar.
3. Atunci când se consideră necesar, în conformitate cu articolul 92, se iau, după caz, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:
- (a) o creștere a numărului sau a frecvenței inspecțiilor la fața locului vizând instituția;
 - (b) o prezență permanentă a autorității competente în cadrul instituției;
 - (c) raportări suplimentare sau mai frecvente din partea instituției;
 - (d) analize suplimentare sau mai frecvente ale planurilor operaționale, strategice sau de afaceri ale instituției;
 - (e) controale tematice de monitorizare a riscurilor specifice cu probabilitate mai mare de materializare.

Articolul 97

Testele de stres prudentiale

1. Autoritățile competente efectuează anual teste de stres prudentiale vizând instituțiile pe care le supraveghează, în cazul în care procesul de analiză și evaluare prevăzut la articolul 92 indică nevoia unor astfel de teste, iar testele de stres efectuate în conformitate cu articolul 32 din Regulamentul (CE) nr. 1093/2010 nu iau suficient în considerare rezultatul procesului prevăzut la articolul 92.
2. ABE emite linii directoare, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a se asigura că autoritățile competente aplică metodologii comune atunci când efectuează teste de stres prudentiale anuale.

Articolul 98

Analiza continuă a permisiunii de a utiliza abordări interne

1. Autoritățile competente analizează în mod constant sau reevaluează cel puțin o dată la trei ani conformitatea instituției cu abordările interne. Acestea au în vedere în special modificările de activitate ale instituției și punerea în aplicare a acestor abordări în cazul produselor noi.
2. În cazul instituțiilor cărora le-a fost acordată permisiunea de a utiliza abordări interne, autoritățile competente analizează în special și evaluează dacă instituția utilizează tehnici și practici corect elaborate și actualizate.

3. În cazul în care, pentru un model intern de calculare a riscului de piață, depășiri numeroase dintre cele menționate la articolul 355 din Regulamentul [inserat de OP] indică faptul că modelul nu este suficient de precis, autoritățile competente revocă permisiunea de utilizare a modelului intern sau impun măsuri adecvate pentru a se asigura că modelul este îmbunătățit rapid.
4. Dacă o instituție este autorizată să folosească o abordare internă, dar abordarea nu mai îndeplinește cerințele aplicabile, autoritățile competente obligă instituția să prezinte un plan de restabilire a conformității cu cerințele și stabilesc un termen limită pentru punerea în aplicare a acestuia. Autoritățile competente solicită să se aducă îmbunătățiri planului în cazul în care este puțin probabil ca acesta să aibă drept rezultat conformitatea deplină sau în cazul în care termenul este inadecvat. Dacă este puțin probabil ca instituția să poată restabili conformitatea într-un termen adecvat, permisiunea de a utiliza abordarea internă este anulată sau limitată la domeniile conforme sau la acele domenii pentru care conformitatea poate fi obținută într-un termen adecvat. Dacă este probabil ca neconformitatea să conducă la un nivel inadecvat al fondurilor proprii, autoritățile competente solicită în timp util un aport corespunzător de fonduri proprii suplimentare. Autoritățile competente monitorizează punerea în aplicare a planului și aplică sancțiuni corespunzătoare, în conformitate cu articolul 64, dacă instituția rămâne semnificativ în urmă cu punerea în aplicare a planului său.
5. Pentru a promova consecvența și robustețea abordărilor interne în cadrul Uniunii, ABE analizează abordările interne din cadrul instituțiilor, inclusiv consecvența punerii în aplicare a definiției noțiunii de incapacitate de plată și a modului în care instituțiile abordează riscuri sau expuneri similare.

ABE elaborează, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, linii directoare care cuprind valori de referință bazate pe această analiză.

Autoritățile competente țin seama de respectivele analize și de valorile de referință atunci când examinează permisiunile de a utiliza abordări interne pe care le acordă instituțiilor.

SECȚIUNEA IV

MĂSURI DE SUPRAVEGHERE

Articolul 99

Măsuri de supraveghere

1. Autoritățile competente impun oricărei instituții să ia din timp măsurile necesare pentru a aborda problemele relevante în următoarele situații:
 - (a) instituția nu îndeplinește cerințele prezentei directive;
 - (b) este probabil ca o instituție să încalce cerințele prezentei directive;

2. În sensul alineatului (1), autoritățile competente au competențele menționate la articolul 64.

Articolul 100

Cerințe specifice de fonduri proprii

1. Autoritățile competente impun o cerință specifică de fonduri proprii pentru riscurile neacoperite de articolul 1 din Regulamentul [inserat de OP] cel puțin în cazul instituțiilor care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 72 - 74 și articolul 382 din Regulamentul [inserat de OP], sau în cazul cărora s-a luat o decizie negativă cu privire la problema menționată la articolul 92 alineatul (3), în situația în care este improbabil ca aplicarea exclusivă a altor măsuri să îmbunătățească suficient dispozițiile, procedurile, mecanismele și strategiile într-un termen adecvat.
2. În scopul determinării nivelului adecvat de fonduri proprii pe baza analizei și a evaluării efectuate în conformitate cu articolul 92, autoritățile competente stabilesc dacă, pentru acoperirea riscurilor la care este sau ar putea fi expusă instituția, este necesară impunerea unei cerințe specifice de fonduri proprii peste cerința de capital, luând în considerare următoarele elemente:
 - (a) aspectele cantitative și calitative ale procesului de evaluare al instituțiilor menționat la articolul 72;
 - (b) dispozițiile, procesele și mecanismele instituțiilor, menționate la articolele 73 și 74;
 - (c) rezultatul analizei și al evaluării efectuate în conformitate cu articolul 92.
3. În cazul în care o instituție informează autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 367 alineatul (5) din Regulamentul [inserat de OP], că rezultatele testului de stres menționat la articolul în cauză depășesc în mod semnificativ cerința sa de fonduri proprii în ceea ce privește portofoliul de tranzacționare pe bază de corelare, autoritățile competente iau în considerare o cerință de fonduri proprii specifică în ceea ce privește portofoliul de tranzacționare pe bază de corelare pentru a acoperi valoarea depășirii.

Articolul 101

Cerințe specifice de publicare

1. Statele membre abilitază autoritățile competente să ceară instituțiilor:
 - (a) să publice informațiile menționate în partea a opta din Regulamentul [inserat de OP] de mai multe ori pe an și să stabilească termene pentru publicare;
 - (b) să utilizeze mijloace de informare și locuri de publicare specifice, altele decât situațiile financiare; statele membre abilitază autoritățile competente să ceară întreprinderilor-mamă să publice anual, fie integral, fie prin trimiteri la informații echivalente, o descriere a structurii juridice, precum și a guvernanței

și a structurii organizatorice a grupului de instituții, în conformitate cu articolele 14 alineatul (3), 73 alineatul (1) și 104 alineatul (2).

Articolul 102

Consecvența analizelor prudențiale, a evaluărilor și a măsurilor de supraveghere

2. Autoritățile competente vor notifica ABE în legătură cu următoarele:
 - (a) funcționarea sistemului de analiză și evaluare menționat la articolul 92;
 - (b) metodologia utilizată pentru luarea deciziilor menționate la articolul 94 alineatul (3) și articolele 97, 98 și 99 privind sistemele menționate la litera (a).

Autoritățile competente notifică ABE cu privire la deciziile pe care le-au luat în conformitate cu articolul 94 alineatul (3) și articolele 97, 98 și 99, inclusiv motivarea acestora.

3. ABE prezintă anual Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la gradul de convergență a aplicării prevederilor prezentului capitol între statele membre.

Pentru a crește gradul de convergență, ABE efectuează evaluări inter pares în conformitate cu articolul 30 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

4. EBA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a detalia următoarele:
 - (a) procedura și metodologia comune pentru sistemele de analiză și evaluare menționate la alineatul (1) și la articolul 92;
 - (b) criteriile privind organizarea și tratarea riscurilor menționate la articolele 75-85 și criteriile privind analiza și evaluarea efectuate de autoritățile competente menționate la articolul 92.

5. Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (3), în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice menționate la alineatul (3) până la data de 31 decembrie 2015.

SECȚIUNEA V

NIVELUL DE APLICARE

Articolul 103

Procesul de evaluare a adecvării capitalului intern

1. Autoritățile competente cer fiecărei instituții care nu este nici filială în statul membru în care este autorizată și supravegheată, nici întreprindere-mamă, și oricărei instituții neincluse în consolidare conform articolului 17 din Regulamentul [inserat de OP] să îndeplinească în mod individual obligațiile prevăzute la articolul 72.

Autoritățile competente pot excepta de la articolul 72 o instituție care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 9 din Regulamentul [inserat de OP].

În cazul în care autoritățile competente renunță la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pe o bază consolidată, prevăzută la articolul 14 din Regulamentul [inserat de OP], cerințele articolului 72 se aplică pe bază individuală.

2. Autoritățile competente cer instituțiilor-mamă dintr-un stat membru, în măsura și în modul indicat la articolul 16 din Regulamentul [inserat de OP], să respecte obligațiile prevăzute la articolul 72 pe baza situației lor financiare consolidate.
3. Autoritățile competente cer instituțiilor controlate de un holding financiar-mamă sau un holding financiar mixt-mamă dintr-un stat membru, în măsura și în modul indicate la articolul 16 din Regulamentul [inserat de OP], să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolul 72 pe baza situației financiare consolidate a respectivului holding financiar sau holding financiar mixt.

În cazul în care un holding financiar sau un holding financiar mixt-mamă controlează mai multe instituții într-un stat membru, primul paragraf se aplică doar în cazul instituției pentru care supravegherea pe bază consolidată se aplică în conformitate cu articolul 106.

4. Autoritățile competente cer instituțiilor-filială să aplice cerințele stabilite la articolul 72 pe o bază subconsolidată în cazul în care respectivele instituții sau întreprinderea-mamă, dacă este vorba de un holding financiar sau un holding financiar mixt, are ca filială într-o țară terță o instituție sau o instituție financiară ori o societate de administrare a activelor, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2002/87/CE, sau deține o participație la o astfel de întreprindere.
5. Situația financiară consolidată se stabilește în conformitate cu partea întâi, titlul II, capitolul 2, secțiunile 2 și 3 din Regulamentul [inserat de OP].

Articolul 104

Dispozitivele, procedurile și mecanismele instituțiilor

1. Autoritățile competente cer instituțiilor să îndeplinească obligațiile prevăzute la secțiunea II pe o bază individuală, cu excepția cazului în care statele membre recurg la derogarea prevăzută la articolul 6 din Regulamentul [inserat de OP].
2. Autoritățile competente cer întreprinderilor-mamă și filialelor care fac obiectul prezentei directive să îndeplinească obligațiile prevăzute în secțiunea II din prezentul capitol pe o bază consolidată sau subconsolidată, pentru a se asigura că dispozitivele, procedurile și mecanismele acestora sunt consecvente și bine-integrate, precum și că se pot obține orice date sau informații relevante pentru supraveghere. În special, acestea se asigură că filialele care nu fac obiectul prezentei directive pun în aplicare dispozitive, proceduri și mecanisme pentru a asigura respectarea prevederilor respective.
3. Obligațiile care decurg din secțiunea II a prezentului capitol privind întreprinderile-filială care nu fac ele însele obiectul prezentei directive nu se aplică în cazul în care o instituție de credit-mamă din UE sau o instituție de credit controlată de un holding financiar-mamă din UE sau un holding financiar mixt-mamă din UE poate demonstra autorităților competente că aplicarea secțiunii II este ilegală conform legislației țării terțe în care este stabilită filiala.

Articolul 105

Analiza și evaluarea și măsurile de supraveghere

1. Autoritățile competente aplică procesul de analiză și evaluare menționat la secțiunea III și măsurile de supraveghere menționate la secțiunea IV, în conformitate cu nivelul de aplicare a cerințelor din Regulamentul [inserat de OP] stabilit în partea întâi, titlul I din Regulamentul în cauză.
2. În cazul în care autoritățile competente renunță la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pe o bază consolidată, prevăzută la articolul 14 din Regulamentul [inserat de OP], cerințele articolului 92 din prezenta directivă se aplică supravegherii societăților de investiții pe bază individuală.

Capitolul 3

Supraveghere pe bază consolidată

SECȚIUNEA I

PRINCIPII PENTRU EFECTUAREA SUPRAVEGHERII PE BAZĂ CONSOLIDATĂ

Articolul 106

Stabilirea autorității responsabile cu supravegherea consolidată

1. În cazul în care o întreprindere-mamă este o instituție-mamă într-un stat membru sau o instituție-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția respectivă.
2. În cazul în care instituția-mamă a unei instituții este un holding financiar-mamă sau un holding financiar mixt-mamă dintr-un stat membru sau un holding financiar-mamă din UE ori un holding financiar mixt-mamă din UE, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția respectivă.
3. Dacă instituțiile autorizate în două sau mai multe state membre au ca instituție-mamă același holding financiar-mamă sau holding financiar mixt-mamă dintr-un stat membru sau același holding financiar-mamă din Uniunea Europeană sau holding financiar mixt-mamă din Uniunea Europeană, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente pentru instituția autorizată în statul membru în care s-a înființat holdingul financiar sau holdingul financiar mixt.

În cazul în care întreprinderile-mamă ale instituțiilor autorizate în două sau mai multe state membre cuprind mai multe holdinguri financiare sau holdinguri financiare mixte având sedii centrale în state membre diferite, iar în fiecare dintre aceste state există o instituție de credit, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente pentru instituția de credit cu cel mai mare total al bilanțului.
4. În cazul în care mai multe instituții autorizate în Uniune au ca instituție-mamă același holding financiar sau același holding financiar mixt și niciuna dintre aceste instituții nu a fost autorizată în statul membru în care s-a înființat holdingul financiar sau holdingul financiar mixt, supravegherea pe bază consolidată se exercită de autoritățile competente care au autorizat instituția cu cel mai mare total al bilanțului și care este considerată, în sensul prezentei directive, ca fiind instituția controlată de un holding financiar-mamă din UE sau un holding financiar mixt-mamă din UE.
5. În cazuri speciale, autoritățile competente pot, de comun acord, să renunțe la aplicarea criteriilor menționate la alineatele (1) și (2) în cazul în care aplicarea acestora ar fi inadecvată, având în vedere instituțiile și importanța relativă a

activităților lor din diferite țări, și să desemneze o altă autoritate competentă pentru a exercita supravegherea pe bază consolidată. În astfel de cazuri, înainte de luarea deciziei, autoritățile competente oferă instituției-mamă din UE, holdingului financiar-mamă din UE, holdingului financiar mixt-mamă din UE sau instituției cu cel mai mare total al bilanțului, după caz, ocazia de a-și exprima opinia cu privire la respectiva decizie.

6. Autoritățile competente adresează o notificare Comisiei și ABE cu privire la orice acord care intră sub incidența alineatului (5).

Articolul 107

Coordonarea activităților de supraveghere de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată

1. Pe lângă obligațiile care îi revin în conformitate cu dispozițiile prezentei directive și ale Regulamentului [inserat de OP], autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată va avea următoarele sarcini:
 - (a) coordonarea colectării și difuzării de informații relevante sau esențiale în situațiile obișnuite și în cele de urgență;
 - (b) planificarea și coordonarea activităților de supraveghere în situațiile obișnuite, inclusiv în ceea ce privește activitățile menționate la titlul VII, capitolul 3, în cooperare cu autoritățile competente implicate;
 - (c) planificarea și coordonarea activităților de supraveghere, în cooperare cu autoritățile competente implicate și, dacă este necesar, cu băncile centrale, pentru pregătirea pentru situații de urgență și în situațiile de urgență, inclusiv evoluțiile negative din cadrul instituțiilor sau de pe piețele financiare, utilizând, acolo unde este posibil, căile de comunicare definite existente pentru a facilita gestionarea crizelor.
2. În cazul în care autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată nu îndeplinește sarcinile menționate la primul paragraf sau în cazul în care autoritățile competente nu cooperează cu autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată într-o măsură corespunzătoare în realizarea sarcinilor menționate la primul paragraf, oricare dintre autoritățile competente în cauză poate sesiza ABE, care poate acționa în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
3. Planificarea și coordonarea activităților de supraveghere menționate la alineatul (1) litera (c) includ măsurile excepționale prevăzute la articolul 112 alineatul (1) litera (d) și articolul 112 alineatul (4) litera (b), pregătirea evaluărilor comune, punerea în aplicare a planurilor de urgență și comunicările adresate publicului.

Decizii comune cu privire la cerințele prudențiale specifice unei instituții

1. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau a unui holding financiar-mamă din UE ori a unui holding financiar mixt-mamă din UE într-un stat membru depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună:
 - (a) cu privire la aplicarea articolelor 72 și 92 pentru stabilirea caracterului adecvat al nivelului consolidat al fondurilor proprii deținute de grupul de instituții în ceea ce privește situația financiară și profilul său de risc și al nivelului necesar de fonduri proprii pentru aplicarea articolului 98 în cazul fiecărei entități din cadrul grupului de instituții, pe bază consolidată;
 - (b) cu privire la măsurile menite să răspundă oricăror probleme și constatări semnificative legate de supravegherea lichidității, inclusiv în ceea ce privește caracterul adecvat al organizării și al tratării riscurilor, astfel cum se prevede la articolul 84, și cu privire la necesitatea unor parametri specifici anumitor instituții, diferiți de cei stabiliți în partea a șasea din Regulamentul [inserat de OP], în conformitate cu articolul 99 din prezenta directivă.
2. Se ajunge la decizia comună menționată la alineatul (1):
 - (a) în sensul alineatului (1) litera (a), în termen de patru luni de la transmiterea de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, către celelalte autorități competente relevante, a unui raport ce conține evaluarea riscurilor legate de grup în conformitate cu articolele 72 și 92.
 - (b) în sensul alineatului (1) litera (b), în termen de o lună de la transmiterea de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată a unui raport ce conține evaluarea profilului riscurilor de lichiditate legate de grup, în conformitate cu articolul 84.

Decizia comună ia totodată în calcul în mod corespunzător evaluarea riscurilor legate de filiale, efectuată de autoritățile competente relevante, în conformitate cu articolele 72 și 92.

Decizia comună este inclusă într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază decizia și se transmite instituției-mamă din UE de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. În cazul unui dezacord, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, la solicitarea oricăreia dintre celelalte autorități competente implicate, consultă ABE. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate consulta ABE din proprie inițiativă.

3. În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termenul menționat la alineatul (2), autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată ia o decizie pe bază consolidată cu privire la aplicarea articolelor 72, 84, 92, 98 și 99, după luarea în considerare, în mod corespunzător, a evaluării riscurilor legate de filialele, efectuată de autoritățile competente relevante. Dacă, la finalul termenului menționat la alineatul (2), oricare dintre autoritățile competente implicate sesizează

ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată își amână decizia și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă decizia sa în conformitate cu decizia ABE. Termenul menționat la alineatul (2) se consideră perioada de conciliere în sensul regulamentului. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu este adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Decizia cu privire la aplicarea articolelor 72, 84, 92, 98 și 99 se ia de respectivele autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit-mamă din UE sau a unui holding financiar-mamă din UE ori a unui holding financiar mixt-mamă din UE pe bază individuală sau subconsolidată, după luarea în considerare, în mod corespunzător, a avizelor și rezervelor formulate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. Dacă, la finalul termenului menționat la alineatul (2), oricare dintre autoritățile competente implicate sesizează ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente își amână decizia și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul menționat la alineatul (2) se consideră perioada de conciliere în sensul regulamentului respectiv. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu este adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Deciziile sunt incluse într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază și țin seama de evaluarea riscului, avizele și rezervele celorlalte autorități competente, formulate în termenul menționat la alineatul (2). Documentul se transmite de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată tuturor autorităților competente în cauză și instituției-mamă din UE

În cazul în care ABE a fost consultată, toate autoritățile competente țin seama de avizul acesteia și explică orice abatere semnificativă de la acest aviz.

4. Decizia comună menționată la alineatul (1), precum și deciziile adoptate de autoritățile competente în absența deciziei comune menționate la alineatul (3) sunt obligatorii pentru autoritățile competente din statul membru în cauză.

Decizia comună menționată la alineatul (2) și orice decizie adoptată în absența unei decizii comune, în conformitate cu alineatul (3), este actualizată anual sau, în circumstanțe excepționale, atunci când o autoritate competentă responsabilă cu supravegherea filialelor unei instituții-mamă din UE sau ale unui holding financiar-mamă din UE ori ale unui holding financiar mixt-mamă din UE transmite o cerere scrisă și motivată autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în vederea actualizării deciziei privind aplicarea articolelor 98 și 99. În cazul din urmă, actualizarea poate fi tratată pe bază bilaterală, între autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritatea competentă care formulează cererea.

5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare pentru procesul decizional comun menționat în prezentul articol, în ceea ce privește aplicarea articolelor 72, 84, 92, 98 și 99 în scopul facilitării deciziilor comune.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pe care le transmite Comisiei până la data de 31 decembrie 2013.

Articolul 109

Cerințe de informare în situații de urgență

1. În cazul în care survine o situație de urgență, inclusiv o situație definită la articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 sau o situație în care se manifestă evoluții negative ale piețelor, care ar putea pune în pericol lichiditatea pieței și stabilitatea sistemului financiar din oricare din statele membre în care au fost autorizate entități ale unui grup sau în care s-au înființat sucursale semnificative în conformitate cu articolul 52, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată avertizează cât mai curând posibil, cu respectarea capitolului 1 secțiunea 2 și, unde este cazul, a articolelor 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, ABE, CERS și autoritățile menționate la articolul 59 alineatul (4) și articolul 60 și comunică toate informațiile esențiale pentru îndeplinirea atribuțiilor acestora. Obligațiile respective se aplică tuturor autorităților competente. Dacă autoritatea menționată la articolul 59 alineatul (4) constată prezența unei situații descrise la primul paragraf, aceasta avertizează cât mai curând posibil autoritățile competente menționate la articolul 107, precum și ABE.

Atunci când acest lucru este posibil, autoritatea competentă și autoritatea menționată la articolul 59 alineatul (4) utilizează căile de comunicare definite existente.

2. În cazul în care autoritatea responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată are nevoie de informații deja transmise unei alte autorități competente, respectiva autoritate responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată contactează, după caz, această autoritate pentru a evita duplicarea raportărilor către diferitele autorități care iau parte la supraveghere.

Articolul 110

Coordonarea și acordurile de cooperare

1. Pentru a facilita și institui o supraveghere eficientă, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și celelalte autorități competente încheie acorduri scrise de coordonare și cooperare.

În cadrul acestor acorduri, se pot încredința atribuții suplimentare autorității responsabile cu supravegherea consolidată și se pot specifica proceduri pentru procesul decizional și pentru cooperarea cu alte autorități competente.

2. Autoritățile competente responsabile cu autorizarea filialei unei întreprinderi-mamă care este o instituție își pot delega responsabilitatea de supraveghere, prin acord bilateral și în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010,

autorităților competente care au autorizat și care supraveghează întreprinderea-mamă, astfel încât acestea să își asume responsabilitatea de supraveghere a filialei în conformitate cu prezenta directivă. ABE este informată cu privire la existența și conținutul unor astfel de acorduri. Comisia transmite aceste informații autorităților competente din alte state membre și Comitetului bancar european.

Articolul 111

Colegiile de supraveghetori

1. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată instituie colegii de supraveghetori pentru a facilita îndeplinirea sarcinilor menționate la articolele 107 - 109 alineatul (1) și, sub rezerva cerințelor de confidențialitate menționate la alineatul (2) din prezentul articol și a compatibilității cu dreptul Uniunii, pentru a asigura, atunci când este cazul, o coordonare și o colaborare adecvate cu autoritățile competente relevante din țări terțe.

ABE contribuie la promovarea și monitorizează funcționarea eficientă, efectivă și coerentă a colegiilor de supraveghetori menționate în prezentul articol, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În acest sens, ABE participă în modul pe care îl consideră adecvat și este considerată ca fiind o autoritate competentă în acest scop.

Colegiile de supraveghetori elaborează un cadru pentru autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, pentru ABE și pentru celelalte autorități competente implicate în realizarea următoarelor sarcini:

- (a) schimbul de informații între acestea și cu ABE, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
 - (b) convenirea distribuirii voluntare a sarcinilor și a delegării voluntare a responsabilităților atunci când este cazul;
 - (c) stabilirea de programe de supraveghere prudențială, conform articolului 94, pe baza unei evaluări a riscurilor legate de grup, în conformitate cu articolul 92;
 - (d) sporirea eficienței supravegherii prin eliminarea dublării inutile a cerințelor de supraveghere, inclusiv în ceea ce privește cererile de informații prevăzute la articolul 109 și la articolul 112 alineatul (2);
 - (e) aplicarea consecventă a cerințelor prudențiale în temeiul prezentei directive și al Regulamentului [inserat de OP] pentru toate entitățile din cadrul unui grup de instituții, fără a aduce atingere opțiunilor și drepturilor prevăzute în legislația Uniunii;
 - (f) aplicarea articolului 107 alineatul (1) litera (c), ținând seama de activitățile pe care alte foruri le-ar putea desfășura în acest domeniu.
2. Autoritățile competente care participă la activitatea colegiilor de supraveghetori și ABE cooperează îndeaproape. Cerințele de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea II din prezenta directivă și articolele 54 și 58 din directiva 2004/39/CE nu

împiedică autoritățile competente să schimbe informații confidențiale în cadrul colegiilor de supraveghetori. Înființarea și funcționarea colegiilor de supraveghetori nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul [inserat de OP].

3. Înființarea și funcționarea colegiilor se bazează pe acordurile scrise menționate la articolul 110, stabilite în urma consultării cu autoritățile competente în cauză, de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.
4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile generale de funcționare a colegiilor de supraveghetori.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la data de 31 decembrie 2013.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind funcționarea operațională a colegiilor de supraveghetori.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 31 decembrie 2013.

6. Autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit-mamă din UE sau ale unui holding financiar-mamă din UE sau ale unui holding financiar mixt-mamă din UE și autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă în care s-au înființat sucursale semnificative, astfel cum sunt descrise la articolul 52, băncile centrale, dacă este necesar, și, unde este cazul, precum și sub rezerva unor cerințe de confidențialitate care sunt, în opinia tuturor autorităților competente, echivalente cu cerințele de la capitolul 1 secțiunea II, și, după caz, de la articolele 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, autoritățile competente din țări terțe pot face parte din colegiile de supraveghetori.
7. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată prezidează reuniunile colegiului și decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului. În prealabil, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează pe deplin pe toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, cu principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul acestor reuniuni și cu acțiunile întreprinse.
8. Decizia autorității responsabile cu supravegherea consolidată ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de potențialul efect asupra stabilității sistemului financiar

din statele membre în cauză, menționat la articolul 8, și de obligațiile menționate la articolul 52 alineatul (2).

9. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, sub rezerva cerințelor de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea II, și, după caz, de la articolele 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, informează ABE cu privire la activitățile colegiului de supraveghetori, inclusiv în situații de urgență, și îi comunică acesteia toate informațiile care prezintă o relevanță deosebită în sensul convergenței în domeniul supravegherii.

Articolul 112

Obligații de cooperare

1. Autoritățile competente cooperează îndeaproape. Acestea își comunică reciproc orice informație esențială sau relevantă pentru exercitarea atribuțiilor de supraveghere ale celorlalte autorități competente în conformitate cu prezenta directivă și Regulamentul [inserat de OP]. În acest sens, autoritățile competente transmit, la cerere, orice informație relevantă și, din proprie inițiativă, orice informație esențială.

Autoritățile competente cooperează cu ABE în sensul prezentei directive și al Regulamentului [inserat de OP], în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente furnizează ABE toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive, al Regulamentului [inserat de OP] și al Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, în conformitate cu articolul 35 din regulamentul respectiv.

Informațiile menționate la primul paragraf sunt considerate esențiale în cazul în care pot avea un impact important asupra evaluării solidității financiare a unei instituții sau a unei instituții financiare dintr-un alt stat membru.

În special, autoritățile responsabile cu supravegherea consolidată a instituțiilor de credit-mamă din UE și a instituțiilor controlate de holdinguri financiare-mamă din UE sau de holdinguri financiare mixte-mamă din UE transmit autorităților competente din alte state membre, responsabile cu supravegherea filialelor acestor întreprinderi-mamă, toate informațiile relevante. Pentru stabilirea sferei informațiilor relevante, se ține seama de importanța filialelor respective în cadrul sistemului financiar al statelor membre în cauză.

Informațiile esențiale menționate la primul paragraf includ în special următoarele elemente:

- (a) identificarea structurii juridice a grupului, precum și a guvernantei și a structurii organizaționale, inclusiv a tuturor entităților reglementate, entităților nereglementate, filialelor nereglementate și sucursalelor semnificative care aparțin grupului, a întreprinderilor-mamă, în conformitate cu articolele 14 alineatul (3), 73 alineatul (1) și 104 alineatul (2), precum și a autorităților competente pentru entitățile reglementate din cadrul grupului vizat;

- (b) procedurile de colectare de informații de la instituțiile dintr-un grup și verificarea informațiilor;
- (c) evoluțiile negative înregistrate de instituții sau de alte entități dintr-un grup, care ar putea afecta grav instituțiile;
- (d) sancțiunile majore și măsurile excepționale luate de autoritățile competente în conformitate cu prezenta directivă, inclusiv impunerea unei cerințe specifice de fonduri proprii în temeiul articolului 100 și a unei limite privind utilizarea abordării avansate de evaluare pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii în temeiul articolului 301 alineatul (2) din Regulamentul [inserat de OP].

2. Autoritățile competente pot sesiza ABE în oricare dintre următoarele situații:

- (a) o autoritate competentă nu a transmis informații esențiale;
- (b) o cerere de cooperare, în special în vederea schimbului de informații relevante, a fost respinsă sau nu a primit răspuns într-un termen rezonabil.

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din TFUE, ABE poate acționa în conformitate cu competențele conferite acesteia de articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

3. Autoritățile competente responsabile cu supravegherea instituțiilor de credit controlate de o instituție de credit-mamă din UE contactează, când situația o permite, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în cazul în care au nevoie de informații privind punerea în aplicare a abordărilor și a metodologiilor prevăzute în prezenta directivă și în Regulamentul [inserat de OP], de care respectiva autoritate competentă poate dispune deja.

4. Înainte de a lua o decizie cu privire la elementele enumerate mai jos, autoritățile competente în cauză se consultă între ele, în cazul în care decizia prezintă importanță pentru atribuțiile de supraveghere ale altor autorități competente:

- (a) modificările structurii acționariatului, de organizare sau de gestionare a instituțiilor de credit dintr-un grup, care necesită aprobarea sau autorizarea din partea autorităților competente și
- (b) sancțiunile majore și măsurile excepționale luate de autoritățile competente, inclusiv impunerea unei cerințe suplimentare de fonduri proprii în temeiul articolului 99 și a unei limite privind utilizarea abordărilor avansate de evaluare pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii în temeiul articolului 301 alineatul (2) din Regulamentul [inserat de OP].

În sensul literei (b), se consultă întotdeauna autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

Cu toate acestea, o autoritate competentă poate decide să nu efectueze consultarea în situațiile de urgență sau în cazul în care consultarea ar putea pune în pericol eficacitatea deciziilor sale. În acest caz, autoritatea competentă respectivă informează fără întârziere celelalte autorități competente.

Articolul 113

Verificarea informațiilor referitoare la entitățile din alte state membre

În cazul în care, în aplicarea prezentei directive și a Regulamentului [inserat de OP], autoritățile competente dintr-un stat membru doresc, în cazuri specifice, să verifice informațiile cu privire la o instituție, un holding financiar, un holding financiar mixt, o instituție financiară, o întreprindere de servicii auxiliare, un holding cu activitate mixtă, o filială de tipul celor menționate la articolul 119 sau o filială de tipul celor menționate la articolul 114 alineatul (3), situată într-un alt stat membru, autoritățile respective solicită autorităților competente din celălalt stat membru să dispună efectuarea acestei verificări. Autoritățile care primesc o astfel de solicitare îi dau curs, în cadrul competențelor lor, procedând la efectuarea verificărilor respective prin propriile servicii sau permițând autorităților care au făcut solicitarea să efectueze verificarea ori permițând unui auditor sau expert să o efectueze. În cazul în care nu efectuează ea însăși verificarea, autoritatea competentă care a făcut solicitarea poate participa la efectuarea acesteia, dacă dorește.

SECȚIUNEA II

HOLDINGURILE FINANCIARE ȘI HOLDINGURILE FINANCIARE MIXTE

Articolul 114

Includerea holdingurilor în supravegherea consolidată

1. Statele membre adoptă măsurile necesare, atunci când este cazul, pentru a include holdingurile financiare și holdingurile financiare mixte în supravegherea consolidată. Fără a aduce atingere articolului 115, consolidarea situației financiare a holdingului financiar sau a holdingului financiar mixt nu implică în niciun fel faptul că autoritățile competente au obligația de a exercita la nivel individual o funcție de supraveghere în raport cu holdingul financiar sau holdingul financiar mixt, cu excepția cazului în care trebuie să aplice dispozițiile capitolului 3.
2. În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru nu includ o instituție-filială în supravegherea pe bază consolidată în temeiul unuia dintre cazurile prevăzute la articolul 13 literele (a) și (b) din Regulamentul [inserat de OP], autoritățile competente din statul membru în care este situată instituția-filială pot solicita întreprinderii-mamă informații de natură să faciliteze supravegherea instituției respective.
3. Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că autoritățile lor competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată pot solicita informațiile menționate la articolul 116 filialelor unei instituții de credit, ale unui holding financiar sau ale unui holding financiar mixt care nu sunt incluse în sfera supravegherii pe bază consolidată. În acest caz, se aplică procedurile de transmitere și verificare a informațiilor prevăzute la articolul respectiv.

Articolul 115

Calificarea directorilor

Statele membre cer ca persoanele care conduc efectiv activitatea unui holding financiar sau a unui holding financiar mixt să aibă o reputație suficient de bună și experiența necesară pentru a exercita aceste atribuții.

Articolul 116

Solicitări de informații și inspecții

1. Până la coordonarea ulterioară a metodelor de consolidare, statele membre adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau a mai multor instituții este un holding cu activitate mixtă, autoritățile competente responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor respective cer, luând legătura cu respectivul holding cu activitate mixtă și cu filialele acestuia, fie direct, fie prin intermediul filialelor instituției, furnizarea oricăror informații care ar putea fi relevante în scopul supravegherii filialelor instituției.
2. Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că autoritățile lor competente pot efectua ele însele sau prin inspecitori externi inspecții la fața locului pentru a verifica informațiile primite de la holdingurile cu activitate mixtă și de la filialele acestora. În cazul în care un holding cu activitate mixtă sau una dintre filialele acestuia este o întreprindere de asigurare, poate fi utilizată și procedura prevăzută la articolul 119. Dacă un holding cu activitate mixtă sau una dintre filialele acestuia este situată într-un alt stat membru decât cel în care se află filiala instituției, verificarea la fața locului a informațiilor se face în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 113.

Articolul 117

Supraveghere

1. Fără a aduce atingere părții V din Regulamentul [inserat de OP], statele membre adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau a mai multor instituții este un holding cu activitate mixtă, autoritățile competente responsabile cu supravegherea instituțiilor respective exercită o supraveghere generală a tranzacțiilor pe care instituțiile în cauză le efectuează cu holdingul cu activitate mixtă și cu filialele sale.
2. Autoritățile competente cer instituțiilor să pună în aplicare proceduri adecvate de administrare a riscurilor și mecanisme de control intern adecvate, inclusiv proceduri riguroase de raportare și de contabilitate, în vederea identificării, măsurării, monitorizării și controlării adecvate a tranzacțiilor efectuate cu holdingul-mamă cu activitate mixtă și cu filialele sale. Autoritățile competente cer instituțiilor să le comunice orice tranzacție semnificativă efectuată cu entitățile respective, cu excepția celei menționate la articolul 383 din Regulamentul [inserat de OP]. Aceste proceduri și tranzacții semnificative fac obiectul unui control din partea autorităților competente.

În cazul în care aceste tranzacții intragrup constituie o amenințare pentru situația financiară a unei instituții, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea instituției respective ia măsuri adecvate.

Articolul 118

Schimb de informații

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că nu există niciun obstacol juridic în calea schimbului de informații relevante în vederea supravegherii, în conformitate cu capitolul 3, cu articolele 105-114 și cu prezentul articol, între întreprinderile incluse în procesul de supraveghere pe bază consolidată, holdingurile cu activitate mixtă și filialele lor sau filialele de tipul celor menționate la articolul 114.
2. În cazul în care o întreprindere-mamă și oricare dintre filialele acesteia, care sunt instituții, sunt situate în state membre diferite, autoritățile competente din fiecare stat membru fac schimb de informații relevante ce pot permite sau facilita exercitarea supravegherii pe bază consolidată.

În cazul în care autoritățile competente din statul membru unde se află întreprinderea-mamă nu exercită ele însele supravegherea pe bază consolidată în conformitate cu articolul 106, acestea pot fi invitate de autoritățile competente responsabile cu exercitarea supravegherii să solicite întreprinderii-mamă orice informații care ar putea fi relevante pentru supravegherea pe bază consolidată și să transmită aceste informații autorităților respective.

3. Statele membre autorizează, între autoritățile lor competente, schimbul de informații menționate la alineatul (2), cu condiția ca, în cazul holdingurilor financiare, al holdingurilor financiare mixte, al instituțiilor financiare și al întreprinderilor de servicii auxiliare, colectarea sau deținerea de informații să nu implice în niciun fel obligația autorităților competente de a exercita un rol de supraveghere individuală a instituțiilor sau întreprinderilor respective.

În mod similar, statele membre autorizează, între autoritățile lor competente, schimbul de informații menționate la articolul 116, cu condiția ca colectarea sau deținerea de informații să nu implice în niciun fel obligația autorităților competente de a exercita un rol de supraveghere a holdingului cu activitate mixtă și a filialelor sale care nu sunt instituții de credit, sau a filialelor menționate la articolul 114 alineatul (3).

Articolul 19

Cooperare

1. În cazul în care o instituție, un holding financiar, un holding financiar mixt sau un holding cu activitate mixtă controlează una sau mai multe filiale care sunt întreprinderi de asigurare sau alte întreprinderi furnizoare de servicii de investiții care fac obiectul unei autorizări, autoritățile competente și autoritățile cărora li s-a încredințat misiunea publică de supraveghere a întreprinderilor de asigurare sau a

celorlalte întreprinderi furnizoare de servicii de investiții cooperează îndeaproape. Fără a aduce atingere responsabilităților lor respective, aceste autorități își comunică toate informațiile de natură să le simplifice misiunea și să permită supravegherea activității și a situației financiare de ansamblu a întreprinderilor de care răspund.

2. Informațiile primite în cadrul supravegherii pe bază consolidată și, în special, orice schimburi de informații între autoritățile competente, prevăzute în prezenta directivă, fac obiectul obligației de respectare a secretului profesional, definit la capitolul 1, secțiunea 2, în cazul instituțiilor de credit, și în Directiva 2004/39/CE, în cazul societăților de investiții.
3. Autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată întocmesc liste cu holdingurile financiare sau holdingurile financiare mixte menționate la articolul 10 din Regulamentul [inserat de OP]. Listele sunt comunicate autorităților competente din celelalte state membre, ABE și Comisiei.

Articolul 120

Sanțiuni

În conformitate cu titlul VII, capitolul 1, secțiunea IV, statele membre asigură posibilitatea de a impune sancțiuni sau măsuri menite să pună capăt neregulilor constatate sau cauzelor acestora în cazul holdingurilor financiare, al holdingurilor financiare mixte și al holdingurilor cu activitate mixtă sau al managerilor responsabili care încalcă actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în aplicarea capitolului 3.

Articolul 121

Evaluarea echivalenței supravegherii consolidate din țări terțe

1. În cazul în care o instituție a cărei întreprindere-mamă este o instituție sau un holding financiar ori un holding financiar mixt care are sediul central într-o țară terță nu face obiectul unei supravegheri consolidate în temeiul articolului 106, autoritățile competente verifică dacă instituția respectivă face obiectul unei supravegheri consolidate din partea unei autorități competente dintr-o țară terță, echivalentă supravegherii reglementate de principiile prevăzute în prezenta directivă și cerințele din partea întâi, titlul II, capitolul 2 din Regulamentul [inserat de OP].

Verificarea se face de autoritatea competentă care ar fi responsabilă cu supravegherea consolidată dacă s-ar aplica dispozițiile alineatului (3), la cererea întreprinderii-mamă sau a uneia din entitățile autorizate în Uniune ori din proprie inițiativă. Autoritatea competentă respectivă consultă celelalte autorități competente în cauză.

2. Comisia poate solicita Comitetului bancar european să elaboreze recomandări generale care să permită să se stabilească dacă măsurile de supraveghere consolidată luate de autoritățile competente din țări terțe ar putea permite atingerea obiectivelor supravegherii consolidate prevăzute în prezentul capitol, în ceea ce privește instituțiile a căror întreprindere-mamă își are sediul central într-o țară terță. Comitetul examinează periodic aceste recomandări și ține seama de orice modificări

aduse măsurilor de supraveghere consolidată aplicate de autoritățile competente respective. ABE asistă Comisia și Comitetul bancar european la îndeplinirea respectivelor atribuții, inclusiv în ceea ce privește necesitatea actualizării respectivelor recomandări.

Autoritatea competentă care efectuează verificarea menționată la alineatul (1) primul paragraf ține seama de recomandările menționate anterior. În acest scop, autoritatea competentă consultă ABE înainte de a adopta o decizie.

3. În lipsa unei astfel de supravegheri echivalente, statele membre aplică instituției, prin analogie, dispozițiile prezentei directive și ale Regulamentul [însurat de OP] sau permit autorităților lor competente să aplice alte tehnici de supraveghere adecvate pentru atingerea obiectivelor de supraveghere pe bază consolidată a instituțiilor.

Aceste tehnici de supraveghere sunt aprobate de autoritatea competentă care ar fi responsabilă cu supravegherea consolidată, după consultarea celorlalte autorități competente în cauză.

Autoritățile competente pot să ceară în special înființarea unui holding financiar sau a unui holding financiar mixt cu sediul central în Uniune și să aplice dispozițiile privind supravegherea consolidată situației consolidate a respectivului holding financiar sau situației consolidate a instituțiilor respectivului holding financiar mixt.

Tehnicile de supraveghere urmăresc atingerea obiectivelor supravegherii consolidate definite în prezentul capitol și sunt notificate celorlalte autorități competente în cauză, ABE și Comisiei.

Capitolul 4

Rezerve de capital

SECȚIUNEA I

CONSERVAREA CAPITALULUI ȘI REZERVELE DE CAPITAL ANTICICLICE

Articolul 122

Definiții

În sensul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

- (1) „rezervă de conservare a capitalului” înseamnă fondurile proprii pe care o instituție este obligată să le mențină în conformitate cu articolul 123;
- (2) „cerință de rezerve combinate” înseamnă capitalul comun total de rangul 1 necesar pentru a îndeplini cerința privind rezerva de conservare a capitalului plus rezerva de capital anticiclică specifică instituției, dacă este mai mare de 0 % din valoarea activelor ponderate la risc;

- (3) „nivelul rezervei anticiclice” înseamnă indicele pe care instituțiile trebuie să îl aplice pentru a calcula rezerva de capital anticiclică specifică instituției respective și care este stabilit în conformitate cu articolul 126 și articolul 127 sau de o autoritate competentă dintr-o țară terță (după cum este cazul);
- (4) „instituție autorizată la nivel național” înseamnă o instituție care a fost autorizată în statul membru și pentru care este responsabilă o anumită autoritate desemnată;
- (5) „rezerva de capital anticiclică specifică instituției” înseamnă fondurile proprii pe care o instituție este obligată să le mențină în conformitate cu articolul 124;

Articolul 123

Cerința de menținere a unei rezerve de conservare a capitalului

- 1. Statele membre cer instituțiilor să mențină, pe lângă capitalul comun de rangul 1 menținut pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 87 din Regulamentul [inserat de OP], o rezervă de conservare a capitalului, constituită din capital comun de rangul 1, echivalentă cu 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc, calculată în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din regulamentul menționat, pe bază individuală și consolidată, după cum se prevede în partea întâi, titlul II din regulamentul menționat.
- 2. Instituțiile nu utilizează capitalul comun de rangul 1 care este menținut pentru a îndeplini cerința de la alineatul (1) pentru a se conforma cerințelor prevăzute la articolul 100.
- 3. În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința de la alineatul (1), aceasta va face obiectul restricțiilor privind distribuirile prevăzute la articolul 131, alineatele (2) și (3).

Articolul 124

Cerința de menținere a unei rezerve de capital anticiclice specifice instituției

- 1. Statele membre cer instituțiilor să mențină o rezervă de capital anticiclică specifică instituției, calculată în conformitate cu articolul 130.
- 2. Instituțiile îndeplinesc cerința prevăzută la alineatul (1) cu capital comun de rangul 1, care se adaugă la orice capital comun de rangul 1 menținut pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 87 din Regulamentul [inserat de OP], cerința de menținere a unei rezerve de conservare a capitalului conform articolului 123 și orice altă cerință prevăzută la articolul 100.
- 3. În cazul în care o instituție nu îndeplinește pe deplin cerința de la alineatul (1), aceasta va face obiectul restricțiilor privind distribuirile prevăzute la articolul 131, alineatele (2) și (3).

SECȚIUNEA II

STABILIREA ȘI CALCULAREA REZERVELOR DE CAPITAL ANTICICLICE

Articolul 125

Orientări CERS privind stabilirea nivelurilor rezervelor anticiclice

1. CERS poate formula, prin recomandări conform articolului 16 din Regulamentul (UE) nr.1092/2010, orientări pentru autoritățile desemnate de statele membre conform articolului 126 alineatul (1) privind stabilirea nivelurilor rezervelor anticiclice, în special:
 - (a) principii destinate să îndrume autoritățile desemnate atunci când își exercită puterea de apreciere privind nivelul adecvat al rezervei anticiclice, să garanteze că autoritățile adoptă o abordare corespunzătoare în ceea ce privește ciclurile macroeconomice în cauză și să promoveze un proces decizional solid și consecvent;
 - (b) orientări privind:
 - (i) măsurarea și calcularea abaterii indicatorului credite/PIB de la tendințele pe termen lung;
 - (ii) calcularea referențialelor pentru rezerve prevăzute la articolul 126 alineatul (2);
 - (c) orientări privind variabilele care indică sau ar putea indica apariția unui risc sistemic în sistemul financiar și privind alți factori relevanți care trebuie luați în considerare de autoritățile desemnate atunci când stabilesc nivelul adecvat al rezervei anticiclice conform articolului 126;
 - (d) orientări privind variabilele care indică faptul că rezerva trebuie redusă sau eliminată în întregime.
2. După ce a formulat o recomandare conform alineatului (1), CERS o revizuieste și o actualizează, dacă este necesar, ținând cont de experiența acumulată în stabilirea rezervelor în temeiul prezentei directive sau de evoluția practicilor agreeate la nivel internațional.

Articolul 126

Stabilirea nivelurilor rezervelor anticiclice

1. Fiecare stat membru desemnează o autoritate (denumită în continuare o „autoritate desemnată”) responsabilă cu stabilirea nivelului rezervei anticiclice pentru statul membru în cauză.
2. Fiecare autoritate desemnată calculează în fiecare trimestru un referențial pentru rezerve, destinat să îndrume exercitarea puterii de apreciere în stabilirea nivelului rezervei anticiclice în conformitate cu alineatul (3). Referențialul pentru rezerve se

bazează pe abaterea indicatorului credite/PIB de la tendința pe termen lung, luând în considerare:

- (a) creșterea nivelurilor creditului în statul membru în cauză și, în special, modificarea indicatorului „credite acordate în statul membru în cauză/PIB”.
 - (b) orice orientări menținute în vigoare de CERS în conformitate cu articolul 125 alineatul (1) litera (b).
3. Fiecare autoritate desemnată evaluează și stabilește trimestrial nivelul rezervei anticiclice adecvat pentru statul său membru, luând în considerare următoarele:
- (a) referențialul pentru rezervă, calculat în conformitate cu alineatul (2);
 - (b) orice orientări menținute în vigoare de CERS în conformitate cu articolul 125 alineatul (1) literele (a), (c) și (d) și orice recomandări emise de CERS în temeiul alineatului (9); și
 - (c) orice alte variabile considerate relevante de autoritatea desemnată.
4. Variabilele menționate la alineatul (3) litera (c) pot include variabile structurale și expunerea sectorului bancar la anumiți factori de risc sau la orice alți factori legați de riscurile pentru stabilitatea financiară.

În cazul în care, la stabilirea nivelului rezervei anticiclice, o autoritate desemnată ia în considerare variabilele menționate la litera (c), iar nivelul rezervei ar fi fost stabilit la o valoare mai mică dacă variabilele menționate la litera (c) nu ar fi fost luate în considerare, autoritatea desemnată notifică ABE și CERS. EBA și CERS evaluează dacă variabilele pe care se bazează nivelul rezervei sunt legate de riscuri pentru stabilitatea financiară și dacă stabilirea nivelului unei rezerve luând în considerare aceste variabile este conformă cu principiile fundamentale ale pieței interne de servicii financiare, reflectate în legislația Uniunii în domeniul serviciilor financiare.

Prin derogare de la alineatul (3), autoritatea desemnată verifică anual partea din nivelul rezervei anticiclice bazată pe celelalte variabile menționate la alineatul (3) litera (c). Partea respectivă nu va fi luată în considerare de instituțiile stabilite într-un alt stat în scopul calculării rezervei de capital anticiclice specifice instituției.

5. Nivelul rezervei anticiclice, exprimat ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc menționată la articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP], a instituțiilor care au expuneri la riscul de credit în statul membru în cauză, trebuie să se situeze între 0 % și 2,5 %, calibrat în trepte de 0,25 puncte procentuale sau multipli de 0,25 puncte procentuale. În cazul în care acest lucru se justifică ținând cont de considerațiile de la alineatul (3), o autoritate desemnată poate stabili un nivel al rezervei anticiclice mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc menționată la articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP] în scopul prevăzut la articolul 130 alineatul (3).
6. În cazul în care o autoritate stabilește pentru prima dată un nivel al rezervei anticiclice mai mare de zero sau în cazul în care o autoritate desemnată crește nivelul rezervei anticiclice în vigoare la acel moment, aceasta decide de asemenea data de la care instituțiile trebuie să aplice rezerva majorată în scopul calculării rezervei de

capital anticiclice specifice instituției. Data în cauză nu poate depăși 12 luni de la data la care stabilirea rezervei majorate a fost anunțată în conformitate cu alineatul (8). Dacă data este înainte de 12 luni de la data la care s-a anunțat stabilirea rezervei majorate, termenul mai scurt pentru punerea în aplicare este justificat de circumstanțe excepționale.

7. Dacă o autoritate desemnată reduce nivelul existent al rezervei anticiclice, fie că este sau nu redus la zero, aceasta stabilește de asemenea o perioadă orientativă pentru care nu se preconizează nicio creștere a rezervei. Totuși, perioada orientativă în cauză nu angajează autoritatea desemnată.
8. Fiecare autoritate desemnată anunță trimestrial, prin publicare pe site-ul său web, nivelul rezervei anticiclice pe care l-a stabilit. Anunțul include cel puțin următoarele informații:
 - (a) nivelul aplicabil al rezervei anticiclice;
 - (b) indicatorul credit/PIB relevant și abaterea acestuia de la tendința pe termen lung;
 - (c) referențialul pentru rezervă, calculat în conformitate cu alineatul (2);
 - (d) o justificare a nivelului rezervei în cauză, inclusiv cu referire la orice alte variabile decât cele acoperite de referențialul pentru rezerve pe care autoritatea desemnată le-a luat în considerare la stabilirea nivelului rezervei anticiclice, în conformitate cu alineatul (3) litera (c);
 - (e) în cazul în care nivelul rezervei este majorat, data de la care instituțiile trebuie să aplice nivelul majorat al rezervei în scopul calculării rezervei de capital anticiclice specifice instituției;
 - (f) în cazul în care data menționată la litera (e) este înainte de 12 luni de la data anunțului prevăzut la prezentul alineat, o trimitere la circumstanțele excepționale care justifică reducerea termenului de punere în aplicare;
 - (g) în cazul în care nivelul rezervei este redus, perioada orientativă pentru care nu se preconizează nicio majorare, împreună cu o justificare;
 - (h) în cazul în care o autoritate desemnată a luat în considerare variabilele menționate la alineatul (3) litera (c), o indicație privind valoarea nivelului rezervei legate de variabile.

Autoritățile desemnate iau toate măsurile rezonabile pentru a coordona momentul acestui anunț.

Autoritățile desemnate comunică CERS fiecare nivel stabilit trimestrial al rezervei anticiclice, precum și informațiile specificate la literele (a) - (g). CERS publică pe site-ul său web toate nivelurile rezervelor care i-au fost comunicate, precum și informațiile asociate.

9. CERS poate emite recomandări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, privind stabilirea trimestrială a nivelului rezervei anticiclice într-un stat membru specific sau, dacă este cazul, în mai multe state membre.

Articolul 127

Recunoașterea nivelurilor rezervei anticiclice mai mari de 2,5 %

1. În cazul în care o autoritate desemnată, în conformitate cu articolul 126 alineatul (5), sau o autoritate competentă dintr-o țară terță a stabilit un nivel al rezervei anticiclice mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc menționată la articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP], celelalte autorități desemnate pot recunoaște acest nivel al rezervei în scopul calculării, de către instituțiile autorizate la nivel național, a rezervelor de capital anticiclice specifice instituției.
2. În cazul în care o autoritate desemnată recunoaște un nivel al rezervei mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc menționată la articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP], în conformitate cu alineatul (1), aceasta anunță recunoașterea prin publicare pe site-ul său web. Anunțul include cel puțin următoarele informații:
 - (a) nivelul aplicabil al rezervei anticiclice;
 - (b) statul membru căruia i se aplică;
 - (c) în cazul în care nivelul rezervei este majorat, data de la care instituțiile autorizate în statul membru al autorității desemnate trebuie să aplice nivelul majorat al rezervei în scopul calculării rezervei de capital anticiclice specifice instituției;
 - (d) în cazul în care data menționată la litera (c) este înainte de 12 luni de la data anunțului prevăzut la prezentul alineat, o trimitere la circumstanțele excepționale care justifică reducerea termenului de punere în aplicare.

Articolul 128

Recomandarea CERS privind nivelurile rezervei anticiclice pentru țările terțe

CERS poate, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, să emită o recomandare pentru autoritățile desemnate privind nivelul adecvat al rezervei anticiclice pentru expunerile față de o țară terță atunci când:

- (a) autoritatea competentă dintr-o țară terță față de care una sau mai multe instituții din Uniune au expuneri la riscul de credit nu au stabilit sau publicat un nivel al rezervei anticiclice pentru această țară terță;
- (b) CERS consideră că nivelul rezervei anticiclice stabilit și publicat de autoritatea competentă din țara terță pentru această țară terță nu este suficient pentru a proteja în mod adecvat instituțiile din Uniune împotriva riscurilor de creștere excesivă a creditului în această țară terță sau o autoritate desemnată notifică CERS că consideră nivelul rezervei ca fiind insuficient pentru a asigura protecția.

Articolul 129

Decizia autorităților desemnate privind nivelurile rezervei anticiclice pentru țările terțe

1. Prezentul articol se aplică indiferent dacă CERS a emis sau nu o recomandare pentru autoritățile desemnate, conform articolului 128.
2. În circumstanțele menționate la articolul 128 litera (a), autoritățile desemnate pot stabili nivelul rezervei anticiclice pe care instituțiile autorizate la nivel național trebuie să le aplice în scopul calculării rezervei de capital anticiclice specifice instituției.
3. În cazul în care nivelul rezervei anticiclice a fost stabilit și publicat de autoritatea competentă dintr-o țară terță pentru această țară terță, o autoritate desemnată poate stabili un nivel diferit al rezervei pentru această țară terță în scopul calculării de către instituțiile autorizate la nivel național a rezervei de capital anticiclice specifice instituției, dacă aceasta are motive rezonabile să considere că nivelul rezervei stabilit de autoritatea competentă din țara terță nu este suficient pentru a proteja în mod adecvat aceste instituții împotriva riscurilor de creștere excesivă a creditului în această țară terță.

Atunci când o autoritate desemnată exercită puterea care îi este conferită în temeiul primului paragraf, aceasta nu stabilește un nivel al rezervei anticiclice sub nivelul stabilit de autoritatea competentă din țara terță, în afară de cazul în care acest nivel al rezervei depășește 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc menționată la articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP], a instituțiilor care au expuneri la riscul de credit în țara terță în cauză.

4. În cazul în care o autoritate competentă stabilește un nivel al rezervei anticiclice pentru o țară terță, conform alineatului (2) sau (3), care crește nivelul aplicabil al rezervei anticiclice, aceasta va decide data de la care instituțiile autorizate la nivel național trebuie să aplice acest nivel al rezervei în scopul calculării rezervei de capital anticiclice specifice instituției. Data în cauză nu depășește 12 luni de la data la care nivelul rezervei a fost anunțat în conformitate cu alineatul (5). Dacă data este înainte de 12 luni de la data la care s-a anunțat nivelul rezervei, termenul mai scurt pentru punerea în aplicare trebuie să fie justificat de circumstanțe excepționale.
5. Autoritățile desemnate publică pe site-ul lor web orice nivel al rezervei anticiclice care a fost stabilit pentru o țară terță în conformitate cu alineatul (2) sau (3), incluzând următoarele informații:
 - (a) nivelul rezervei anticiclice și țara terță căreia i se aplică;
 - (b) o justificare a acestui nivel al rezervei;
 - (c) în cazul în care nivelul rezervei este stabilit la peste zero pentru prima dată sau este majorat, data de la care instituțiile trebuie să aplice nivelul majorat al rezervei în scopul calculării rezervei de capital anticiclice specifice instituției;
 - (d) în cazul în care data menționată la litera (c) este înainte de 12 luni de la data publicării nivelului prevăzută la prezentul alineat, o trimitere la circumstanțele excepționale care justifică scurtarea termenului pentru punerea în aplicare.

Articolul 130
Calcularea rezervei de capital anticiclice specifice instituției

1. Rezerva de capital anticiclică specifică instituției este egală cu media ponderată a nivelurilor rezervei anticiclice care se aplică în țările în care sunt situate expunerile la riscul de credit relevante ale instituțiilor sau care se aplică în sensul prezentului articol, în temeiul articolului 129 alineatul (2) sau (3).

Pentru a calcula media ponderată menționată la primul paragraf, statele membre cer instituțiilor să aplice fiecărui nivel de rezervă anticiclică aplicabil cerințele sale totale de fonduri proprii pentru riscul de credit, stabilite în conformitate cu partea a treia, titlul II din Regulamentul [inserat de OP], corespunzând expunerilor la riscul de credit relevante din teritoriul în cauză, împărțite la cerințele totale de fonduri proprii pentru riscul de credit corespunzând tuturor expunerilor sale la riscul de credit relevante.

2. Dacă, în conformitate cu articolul 126 alineatul (5), o autoritate desemnată stabilește un nivel al rezervei anticiclice mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc menționată la articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP], statele membre se asigură că următoarele niveluri ale rezervei se aplică expunerilor la riscul de credit relevante situate în statul membru al autorității desemnate în cauză (în continuare, „statul membru A”) în scopul calculului prevăzut la alineatul (1), inclusiv, unde este cazul, în scopul calculării elementului de capital consolidat corespunzând instituției în cauză:

- (a) instituțiile autorizate la nivel național aplică nivelul rezervei mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc;
- (b) instituțiile care sunt autorizate într-un alt stat membru aplică un nivel al rezervei anticiclice de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc dacă autoritatea desemnată din statul membru în care acestea au fost autorizate nu a recunoscut nivelul rezervei mai mare de 2,5 % în conformitate cu articolul 127 alineatul (1);
- (c) instituțiile care sunt autorizate într-un alt stat membru aplică nivelul rezervei anticiclice stabilit de autoritatea desemnată din statul membru A, dacă autoritatea desemnată din statul membru în care au fost autorizate a recunoscut nivelul rezervei în cauză în conformitate cu articolul 127.

3. Dacă nivelul rezervei anticiclice stabilit de autoritatea competentă dintr-o țară terță pentru această țară terță este mai mare de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc menționată la articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP], statele membre se asigură că următoarele niveluri ale rezervei se aplică expunerilor la riscul de credit relevante situate în această țară terță în scopul calculului prevăzut la alineatul (1), inclusiv, unde este cazul, în scopul calculării elementului de capital consolidat corespunzând instituției în cauză:

- (a) instituțiile aplică un nivel al rezervei anticiclice de 2,5 % din valoarea totală a expunerilor la risc dacă autoritatea desemnată din statul membru în care acestea au fost autorizate nu a recunoscut nivelul rezervei mai mare de 2,5 % în conformitate cu articolul 127 alineatul (1);

- (b) instituțiile aplică nivelul rezervei anticiclice stabilit de autoritatea competentă din țara terță dacă autoritatea desemnată din statul membru în care au fost autorizate a recunoscut acest nivel al rezervei în conformitate cu articolul 127.
4. Expunerile la riscul de credit relevante includ toate categoriile de expuneri, în afară de cele menționate la articolul 107 literele (a), (b), (d), (e) și (f) din Regulamentul [inserat de OP], care fac obiectul celor de mai jos:
- (a) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit, prevăzute în partea a treia, titlul II din Regulamentul menționat,
 - (b) în cazul în care expunerea este deținută în portofoliul de tranzacționare, cerințele de fonduri proprii pentru riscuri specifice, prevăzute în partea a treia, titlul IV, capitolul 2 din Regulamentul menționat sau riscuri adiționale de nerambursare și de migrare, prevăzute în partea a treia, titlul IV, capitolul 5 din regulamentul menționat;
 - (c) în cazul în care expunerea este o securitizare, cerințele de fonduri proprii prevăzute în partea a treia, titlul II, capitolul 5b din Regulamentul menționat;
5. Instituțiile identifică situarea geografică a unei expuneri la riscul de credit relevante, în conformitate cu standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu alineatul (6).
6. În scopul calculului prevăzut la alineatul (1):
- (a) un nivel al rezervei anticiclice pentru un stat membru se aplică de la data precizată în informațiile publicate în conformitate cu articolul 126 alineatul (8) litera (e) sau articolul 127 alineatul (2) litera (c), dacă decizia are ca efect majorarea nivelului rezervei;
 - (b) sub rezerva literei (c), un nivel al rezervei anticiclice pentru o țară terță se aplică la 12 luni de la data la care autoritatea competentă dintr-o țară terță a anunțat modificarea nivelului rezervei, indiferent dacă autoritatea în cauză impune instituțiilor înființate în țara terță să aplice modificarea într-un termen mai scurt, dacă decizia are ca efect majorarea nivelului rezervei;
 - (c) în cazul în care autoritatea desemnată a unui stat membru de origine stabilește nivelul rezervei anticiclice pentru o țară terță în conformitate cu articolul 129 alineatul (2) sau (3) sau recunoaște nivelul rezervei anticiclice pentru o țară terță în conformitate cu articolul 127, nivelul rezervei în cauză se aplică de la data precizată în informațiile publicate în conformitate cu articolul 129 alineatul (5) litera (c) sau articolul 127 alineatul (2) litera (c), dacă decizia are ca efect majorarea nivelului rezervei;
 - (d) un nivel al rezervei anticiclice se aplică imediat dacă decizia are ca efect reducerea nivelului rezervei.

În sensul literei (b), o modificare a nivelului rezervei anticiclice pentru o țară terță va fi considerată ca anunțată la data la care este publicată de autoritatea competentă din țara terță în conformitate cu normele naționale aplicabile.

7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza metoda de identificare a situației geografice a expunerilor la riscul de credit relevante, menționate la alineatul (5).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE înaintează Comisiei proiectele de standarde de reglementare până la data de 31 decembrie 2014.

SECȚIUNEA III

MĂSURI DE CONSERVARE A CAPITALULUI

Articolul 131

Restricții privind distribuiri

1. Statele membre interzic oricărei instituții care îndeplinește cerința de rezerve combinate să efectueze o distribuție în legătură cu capitalul comun de rangul 1 într-o măsură care ar reduce capitalul său comun de rangul 1 până la un nivel la care cerința de rezerve combinate nu ar mai fi îndeplinită.
2. Statele membre cer ca instituțiile care nu îndeplinesc cerința de rezerve combinate să calculeze suma maximă distribuibilă (sau MDA, *Maximum Distributable Amount*) în conformitate cu alineatul (4).

În cazul în care se aplică primul paragraf, statele membre interzic oricărei instituții vizate să ia vreuna dintre măsurile de mai jos înainte de a calcula MDA:

- (a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu capitalul comun de rangul 1;
 - (b) crearea unei obligații de a plăti o remunerație variabilă sau beneficii discreționare de tipul pensiilor ori de a plăti o remunerație variabilă dacă obligația de plată a fost creată la un moment când instituția nu îndeplinea cerințele de rezerve combinate;
 - (c) efectuarea de plăți legate de instrumente suplimentare de rangul 1.
3. În cazul în care o instituție nu îndeplinește cerința de rezerve combinate, statele membre îi interzic să efectueze distribuiri peste suma maximă distribuibilă (MDA), calculată în conformitate cu alineatul (4), prin oricare dintre măsurile menționate la alineatul (2) literele (a) - (c).
 4. Statele membre cer instituțiilor să calculeze MDA înmulțind suma calculată în conformitate cu litera (a) cu factorul stabilit în conformitate cu litera (b). Oricare dintre măsurile menționate la alineatul (2) literele (a), (b) sau (c) reduce MDA.
 - (a) Suma de înmulțit va fi constituită din:

- (i) profiturile intermediare neincluse în capitalul comun de rangul 1 în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul [inserat de OP], care au fost generate după cea mai recentă decizie de distribuire a profiturilor sau după luarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (2), literele (a), (b) sau (c);

plus

- (ii) profiturile la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în capitalul comun de rangul 1 în conformitate cu articolul 24 alineatul (4) din Regulamentul [inserat de OP], care au fost generate după cea mai recentă decizie de distribuire a profiturilor sau după luarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (2), literele (a), (b) sau (c);

minus

- (iii) sumele care ar trebui achitate ca impozit dacă elementele specificate la (i) și (ii) ar fi reținute.

(b) Factorul este stabilit după cum urmează:

- (i) în cazul în care capitalul comun de rangul 1 menținut de instituție și care nu este utilizat pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 87 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul [inserat de OP], exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc în sensul articolului 87 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în prima cuartilă (cea mai scăzută) a cerinței de rezerve combinate, factorul va fi 0;
- (ii) în cazul în care capitalul comun de rangul 1 menținut de instituție și care nu este utilizat pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 87 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul [inserat de OP], exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc în sensul articolului 87 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în a doua cuartilă a cerinței de rezerve combinate, factorul va fi 0,2;
- (iii) în cazul în care capitalul comun de rangul 1 menținut de instituție și care nu este utilizat pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 87 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul [inserat de OP], exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc în sensul articolului 87 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în a treia cuartilă a cerinței de rezerve combinate, factorul va fi 0,4;
- (iv) în cazul în care capitalul comun de rangul 1 menținut de instituție și care nu este utilizat pentru a îndeplini cerința de fonduri proprii prevăzută la articolul 87 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul [inserat de OP], exprimată ca procentaj din valoarea totală a expunerilor la risc în sensul articolului 87 alineatul (3) din regulamentul menționat, se situează în a patra cuartilă (cea mai ridicată) a cerinței de rezerve combinate, factorul va fi 0,6;

Limitele superioară și inferioară ale fiecărei cuarile a cerinței de rezerve combinate se calculează după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a cuarilei} = \frac{2,5\% + ISCCB}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a cuarilei} = \frac{2,5\% + ISCCB}{4} \times Q_n$$

„ISCCB,, înseamnă „Institution specific countercyclical capital buffer” (rezerva de capital anticiclică specifică instituției), iar „Qn” indică numărul de ordine al cuarilei în cauză.

5. Restricțiile prevăzute în prezentul articol se aplică doar plăților care antrenează o reducere a capitalului comun de rangul 1 sau o reducere a profiturilor și în măsura în care suspendarea unei plăți sau neefectuarea plății nu constituie o neîndeplinire a obligațiilor sau o condiție pentru începerea unei proceduri de insolvență în temeiul regimului de insolvență aplicabil instituției.
6. În cazul în care o instituție nu îndeplinește obligația de rezerve combinate și intenționează să distribuie toate sau o parte din profiturile sale distribuibile ori ia una dintre măsurile menționate la articolul (2) literele (a) - (c), aceasta notifică autoritatea competentă și furnizează următoarele informații:
 - (a) valoarea capitalului menținut de instituție, defalcat după cum urmează:
 - (i) capital comun de rangul 1,
 - (ii) capital suplimentar de rangul 1,
 - (iii) capital de rangul 2;
 - (b) valoarea profiturilor intermediare și la sfârșit de exercițiu financiar;
 - (c) MDA, calculată în conformitate cu alineatul (4);
 - (d) valoarea profiturilor distribuibile pe care planifică să le aloce următoarelor:
 - (i) plăți de dividende,
 - (ii) răscumpărări de acțiuni,
 - (iii) plăți legate de instrumente suplimentare de rangul 1,
 - (iv) plata unei remunerații variabile sau a unor beneficii discreționare de tipul pensiilor, fie prin crearea unei noi obligații de plată, fie conform unei obligații de plată creată la momentul la care instituția nu îndeplinea cerințele sale de rezerve combinate.
7. Instituțiile mențin dispoziții care să garanteze că valoarea profiturilor distribuibile și MDA sunt calculate cu exactitate și sunt în măsură să demonstreze autorității competente caracterul exact, la cerere.

8. În sensul alineatelor (1) și (2), o distribuire în legătură cu capitalul comun de rangul 1 include următoarele:
- (a) o plată de dividende în numerar;
 - (b) o distribuire de acțiuni bonus, achitate parțial sau integral, sau de alte instrumente de capital menționate la articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul [inserat de OP];
 - (c) o răscumpărare sau achiziție de către o instituție a propriilor sale acțiuni sau alte instrumente de capital menționate la articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul menționat;
 - (d) o rambursare a sumelor achitate în legătură cu instrumentele de capital menționate la articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul menționat;
 - (e) o distribuire de elemente menționate la articolul 24 alineatul (1) literele (b)-(e) din regulamentul menționat.

Articolul 132
Planul de conservare a capitalului

1. În cazul în care o instituție nu îndeplinește cerința de rezerve combinate, aceasta întocmește un plan de conservare a capitalului, pe care îl transmite autorității competente în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data la care a constatat că nu îndeplinește cerința menționată.
2. Planul de conservare a capitalului include următoarele:
 - (a) estimări ale veniturilor și cheltuielilor și un bilanț previzional;
 - (b) măsuri de creștere a indicilor de capital ai instituției;
 - (c) un plan și un calendar pentru majorarea fondurilor proprii în vederea îndeplinirii pe deplin a cerinței de rezerve combinate;
 - (d) orice alte informații pe care autoritatea competentă le consideră necesare pentru a realiza evaluarea prevăzută la alineatul (3).
3. Autoritatea competentă evaluează planul de conservare a capitalului și îl aprobă doar dacă consideră că punerea sa în aplicare poate conduce la conservarea sau majorarea capitalului, astfel încât instituția să îndeplinească cerințele de rezerve combinate într-un termen pe care autoritatea competentă îl consideră adecvat.
4. Dacă autoritatea competentă nu aprobă planul de conservare a capitalului în conformitate cu alineatul (3), aceasta aplică una dintre măsurile de mai jos sau pe amândouă:
 - (a) cere instituției să-și majoreze fondurile proprii până la un anumit nivel, urmând un calendar precis;

- (b) își exercită competențele prevăzute la articolul 99 pentru a aplica restricții privind distribuiri mai stricte decât cele prevăzute la articolul 131.

Titlul VIII

Informațiile care trebuie făcute publice de către autoritățile competente

Articolul 133

Cerințe generale

1. Autoritățile competente fac publice următoarele informații:
 - (a) textul actelor cu putere de lege și al actelor administrative și recomandările generale adoptate în statul membru respectiv în domeniul reglementării prudențiale;
 - (b) modalitățile de exercitare a opțiunilor și drepturilor prevăzute de legislația Uniunii;
 - (c) criteriile generale și metodele utilizate pentru analiza și evaluarea menționate la articolul 92;
 - (d) fără a aduce atingere dispozițiilor de la titlul VII, capitolul 1, secțiunea II din prezenta directivă și de la articolele 54 și 58 din Directiva 2004/39/CE, date statistice agregate privind aspecte esențiale ale punerii în aplicare a cadrului prudențial în fiecare stat membru, inclusiv numărul și natura măsurilor de supraveghere luate în conformitate cu articolul 99.
2. Informațiile publicate în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie suficiente pentru a permite efectuarea unei comparații relevante între abordările adoptate de autoritățile competente din diferite state membre. Informațiile se publică într-un format unitar și se actualizează periodic. Informațiile în cauză trebuie să fie accesibile la o singură adresă electronică.
3. ABE elaborează standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formatul, structura, conținutul și data publicării anuale a informațiilor prevăzute la alineatul (1).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Cerințe de publicare specifice

1. În sensul părții a șasea din Regulamentul [inserat de OP], autoritățile competente publică următoarele informații:
 - (a) criteriile generale și metodologiile adoptate pentru a verifica respectarea dispozițiilor articolul 394 din Regulamentul [inserat de OP]
 - (b) fără a aduce atingere dispozițiilor de la titlul VII, capitolul 1, secțiunea II, o descriere succintă a rezultatului analizei prudențiale și o descriere a măsurilor aplicate în cazurile de nerespectare a dispozițiilor articolului 394 din Regulamentul [inserat de OP], identificate anual.
2. Autoritatea competentă din statele membre care exercită opțiunea prevăzută la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP] publică toate informațiile de mai jos:
 - (a) criteriile pe care le aplică pentru a stabili că nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor;
 - (b) numărul de instituții-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP] și numărul celor care au filiale într-o țară terță;
 - (c) pe bază agregată, pentru statul membru:
 - (i) valoarea totală a fondurilor proprii pe bază consolidată ale instituției-mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul menționat, deținute la filiale dintr-o țară terță;
 - (ii) procentajul de fonduri proprii pe bază consolidată ale instituțiilor-mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 6 alineatul (3) din regulamentul menționat, reprezentat de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță;
 - (iii) procentajul fondurilor proprii totale necesare în temeiul articolului 87 din Regulamentul [inserat de OP], pe bază consolidată, ale instituțiilor-mamă dintr-un stat membru care beneficiază de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP], reprezentat de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță.
3. Autoritatea competentă care exercită opțiunea prevăzută la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul [inserat de OP] face publice următoarele informații:
 - (a) criteriile pe care le aplică pentru a stabili că nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor;

- (b) numărul de instituții-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul [inserat de OP] și numărul celor care au filiale într-o țară terță;
- (c) pe bază agregată, pentru statul membru
 - (i) valoarea totală a fondurilor proprii ale instituțiilor-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul [inserat de OP], deținute la filiale dintr-o țară terță;
 - (ii) procentajul fondurilor proprii totale ale instituțiilor-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii menționate la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul [inserat de OP], reprezentate de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță;
 - (iii) procentajul fondurilor proprii totale necesare în temeiul articolului 87 din Regulamentul [inserat de OP] ale instituțiilor-mamă care beneficiază de exercitarea opțiunii prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul menționat, reprezentat de fondurile proprii deținute la filiale dintr-o țară terță.

Titlul IX

Acte delegate și de punere în aplicare

Articolul 135

Acte delegate

Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 138 privind următoarele aspecte:

- (a) clarificarea definițiilor menționate la articolul 4 și articolul 122 pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive;
- (b) clarificarea definițiilor menționate la articolul 4 și articolul 122, astfel încât să se țină seama, la punerea în aplicare a prezentei directive, de evoluțiile de pe piețele financiare;
- (c) adaptarea terminologiei și a formulării definițiilor menționate la articolul 4 în conformitate cu dispozițiile actelor ulterioare privind instituțiile și domeniile conexe;
- (d) îmbogățirea conținutului listei menționate la articolele 33 și 34 și specificate în anexa I la prezenta directivă sau adaptarea terminologiei folosite în acea listă, astfel încât să se țină seama de evoluțiile de pe piețele financiare;
- (e) domeniile în care autoritățile competente fac schimb de informații, în conformitate cu articolul 51;
- (f) adaptarea dispozițiilor articolelor 75-86 și 94, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare (în special de apariția noilor produse financiare) sau a standardelor sau cerințelor contabile care țin seama de legislația Uniunii sau în ceea ce privește convergența practicilor de supraveghere;
- (g) adaptarea criteriilor stabilite la articolul 23 alineatul (1), pentru a ține seama de evoluțiile viitoare și pentru a asigura o aplicare uniformă a prezentei directive.

Articolul 136

Acte de punere în aplicare

În conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 137 alineatul (2), se adoptă următoarele măsuri ca acte de punere în aplicare:

- (a) adaptări tehnice ale listei menționate la articolul 2;
- (b) modificarea valorii capitalului inițial prevăzut la articolul 12 și titlul IV, astfel încât să țină seama de evoluțiile din domeniul economic și monetar.

Articolul 137

Comitetul bancar european

1. Pentru adoptarea actelor de punere în aplicare, Comisia este sprijinită de Comitetul bancar european instituit prin Decizia 2004/10/CE a Comisiei. Acesta este un comitet în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 138

Exercitarea competențelor delegate

1. Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, cu respectarea condițiilor stabilite în prezentul articol.
2. Delegarea de competențe menționată la articolul 135 se conferă pentru o perioadă de timp nedeterminată începând cu data menționată la articolul 153.
3. Delegarea competențelor menționată la articolul 135 poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării competențelor specificată în respectiva decizie. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare publicării deciziei în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene sau la o dată ulterioară specificată în aceasta. Aceasta nu aduce atingere valabilității actelor delegate deja în vigoare.
4. Imediat ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 135 intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au exprimat obiecții în termen de două luni de la comunicarea respectivului act Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestei perioade, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu doresc să ridice obiecții. Acest termen se prelungește cu 2 luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Titlul X

Modificări ale Directivei 2002/87/CE

Articolul 139

Modificarea Directivei 2002/87/CE

1. La articolul 21a alineatul (2), se elimină litera (a).
2. După articolul 21a alineatul (2a), se adaugă următorul alineat:

„(3) Pentru a asigura armonizarea consecventă a metodelor de calculare prevăzute în anexa I partea II, coroborată cu articolul 45 alineatul (2) din Regulamentul [inserat de OP] și articolul 228 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (4), ABE, AEAPo și AEVMP, prin Comitetul comun, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în sensul articolului 6 alineatul (2).

ASE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2013.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (3), în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Titlul XI

Dispoziții tranzitorii și finale

Capitolul 1

Dispoziții tranzitorii privind supravegherea instituțiilor de credit care își exercită dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii

Articolul 140

Sfera de aplicare

1. Dispozițiile prezentului capitol se aplică în locul articolelor 40, 41, 43, 51 și 52 până la 1 ianuarie 2015 și, în cazul în care Comisia adoptă un act delegat în conformitate cu alineatul (2), pentru o perioadă suplimentară de până la doi ani.
2. Pentru a asigura armonizarea deplină a introducerii dispozițiilor de supraveghere pentru lichiditate cu elaborarea normelor uniforme privind lichiditatea, se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 135, prin care amână cu până la doi ani data menționată la alineatul (1), în cazul în care normele uniforme privind lichiditatea nu au fost introduse în Uniune deoarece standardele internaționale privind supravegherea lichidității nu au fost convenite la data menționată la primul paragraf.

Articolul 141

Obligații de raportare

În scopuri statistice, statele membre gazdă pot cere tuturor instituțiilor de credit care au sucursale pe teritoriul lor să depună la autoritățile competente din statul membru gazdă respectiv rapoarte periodice cu privire la activitatea lor în acel stat membru gazdă.

În îndeplinirea responsabilităților care le revin în conformitate cu articolul 145 din prezenta directivă, statele membre gazdă pot cere ca sucursalele instituțiilor de credit din alte state membre să comunice aceleași informații pe care le cer instituțiilor de credit naționale în scopul respectiv.

Articolul 142

Măsurile luate de autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la activitățile desfășurate în statul membru gazdă

1. În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă constată că o instituție de credit care are o sucursală sau prestează servicii pe teritoriul statului respectiv nu respectă dispozițiile legale adoptate în acel stat în conformitate cu dispozițiile prezentei directive privind puterile autorităților competente din statul membru gazdă, respectivele autorități cer instituției de credit în cauză să pună capăt neregulii respective.
2. În cazul în care instituția de credit în cauză nu adoptă măsurile necesare, autoritățile competente din statul membru gazdă informează în consecință autoritățile competente din statul membru de origine.
3. Autoritățile competente din statul membru de origine iau cât mai curând posibil toate măsurile necesare, pentru a se asigura că instituția de credit în cauză pune capăt neregulii respective. Natura acestor măsuri va fi comunicată autorităților competente din statul membru gazdă.
4. În cazul în care, în pofida măsurilor aplicate de statul membru de origine sau din cauza faptului că măsurile respective sunt inadecvate sau nu sunt disponibile în statul membru respectiv, instituția de credit în cauză continuă să încalce dispozițiile legale menționate la alineatul (1), care sunt în vigoare în statul membru gazdă, statul respectiv poate lua măsurile necesare, după informarea autorităților competente din statul membru de origine, pentru a preveni și pentru a sancționa orice viitoare nereguli și, în măsura în care este necesar, pentru a împiedica instituția respectivă să întreprindă noi tranzacții pe teritoriul său. Statele membre se asigură că pe teritoriile lor este posibilă transmiterea documentelor legale necesare pentru aplicarea măsurilor în cauză față de instituțiile de credit.

Articolul 143

Măsuri preventive

Înainte de a urma procedura prevăzută la articolul 142, autoritățile competente din statul membru gazdă pot lua, în situații de urgență, orice măsuri preventive considerate necesare pentru protecția intereselor deponenților, investitorilor și ale celorlalte persoane cărora li se prestează servicii. Comisia și autoritățile competente din celelalte state membre în cauză sunt informate în legătură cu măsurile respective cât mai curând posibil.

După consultarea autorităților competente din statele membre în cauză, Comisia poate decide ca statul membru respectiv să modifice sau să abroge măsurile respective.

Articolul 144

Responsabilitatea

1. Supravegherea prudențială a unei instituții de credit, inclusiv a activităților desfășurate de aceasta în conformitate cu articolele 33 și 34, este responsabilitatea autorităților competente din statul membru de origine, fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive care conferă o responsabilitate autorităților din statul membru gazdă.
2. Aplicarea alineatului (1) nu împiedică supravegherea pe bază consolidată, în conformitate cu prezenta directivă.
3. În exercitarea atribuțiilor generale care le revin, autoritățile competente dintr-un stat membru iau în calcul în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză, în special în situații de urgență, pe baza informațiilor disponibile la momentul respectiv.

Articolul 145

Supravegherea lichidității

Până la o coordonare ulterioară, statele membre gazdă răspund în continuare, în cooperare cu autoritățile competente din statul membru de origine, de supravegherea lichidității sucursalelor instituțiilor de credit.

Fără a aduce atingere măsurilor necesare pentru consolidarea Sistemului Monetar European, statele membre gazdă păstrează întreaga responsabilitate pentru măsurile rezultate din punerea în aplicare a politicilor lor monetare.

Aceste măsuri nu pot prevedea tratamente discriminatorii sau restrictive pe baza faptului că o instituție de credit este autorizată în alt stat membru.

Articolul 146

Colaborarea privind supravegherea

Autoritățile competente din statele membre în cauză colaborează îndeaproape la supravegherea activității instituțiilor de credit care funcționează, în special printr-o sucursală, în unul sau mai multe state membre, altele decât cele în care își au sediul central. Autoritățile competente din statele membre își comunică toate informațiile privind administrarea și proprietatea asupra acestor instituții de credit care pot facilita supravegherea acestora și examinarea condițiilor de autorizare a acestora, precum și toate informațiile care pot facilita supravegherea acestor instituții în special în ceea ce privește lichiditatea, solvabilitatea, garantarea depozitelor, limitarea expunerilor mari, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern.

Sucursale semnificative

1. Autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă pot solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 107 alineatul (1), sau autorităților competente din statul membru de origine să considere o sucursală a unei instituții de credit ca fiind semnificativă.
2. Cererea respectivă specifică motivele pentru care sucursala ar trebui considerată semnificativă, în special cu privire la următoarele aspecte:
 - (a) atingerea de către o sucursală a unei instituții de credit, în statul membru gazdă, a unei cote de piață de peste 2% în ceea ce privește depozitele;
 - (b) impactul probabil al unei suspendări sau încetări a operațiunilor instituției de credit asupra lichidității pieței și asupra sistemelor de plată și de compensare și decontare din statul membru gazdă;
 - (c) dimensiunea și importanța sucursalei, din punctul de vedere al numărului de clienți, în contextul sistemului bancar sau financiar al statului membru gazdă.

Autoritățile competente din statele membre de origine și din statele membre gazdă și autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 107 alineatul (1), depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la desemnarea unei sucursale ca fiind semnificativă.

În cazul în care nu se ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la primirea unei cereri în temeiul primului paragraf, autoritățile competente din statul membru gazdă iau propria decizie în termen de alte două luni cu privire la desemnarea sucursalei ca fiind semnificativă. La luarea deciziei, autoritățile competente din statul membru gazdă iau în considerare orice opinii și rezerve ale autorității responsabile cu supravegherea consolidată sau ale autorităților competente din statul membru de origine.

Deciziile menționate la al treilea și al patrulea paragraf sunt incluse într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază și se transmit autorităților competente în cauză, fiind considerate determinante și aplicate de autoritățile competente din statele membre în cauză.

Desemnarea unei sucursale drept semnificativă nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în prezenta directivă.

3. Autoritățile competente din statul membru de origine comunică autorităților competente dintr-un stat membru gazdă în care este stabilită o sucursală semnificativă informațiile menționate la articolul 112 alineatul (1) literele (c) și (d) și îndeplinesc sarcinile menționate la articolul 107 alineatul (1) litera (c) în cooperare cu autoritățile competente din statul membru gazdă.
4. În cazul în care o autoritate competentă dintr-un stat membru de origine constată prezența unei situații de urgență în cadrul unei instituții de credit, astfel cum se

menționează la articolul 109 alineatul (1), aceasta alertează în cel mai scurt timp autoritățile menționate la articolul 59 alineatul (4) și la articolul 60.

5. În cazul în care nu se aplică articolul 111, autoritățile competente care supraveghează o instituție de credit având sucursale semnificative în alte state membre înființează și prezidează un colegiu de supraveghetori pentru a facilita cooperarea prevăzută la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 61. Înființarea și funcționarea colegiului se bazează pe dispoziții scrise stabilite de către autoritatea competentă din statul membru de origine în urma consultării cu autoritățile competente în cauză. Autoritatea competentă din statul membru de origine decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului.
6. Decizia autorității competente din statul membru de origine ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de impactul potențial asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză, menționat la articolul 144 alineatul (3), și de obligațiile menționate la alineatul (2) din prezentul articol.
7. În prealabil, autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează pe deplin pe toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea competentă din statul membru de origine îi informează, de asemenea, pe deplin și în timp util, pe toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni și acțiunile întreprinse.

Articolul 148

Verificări la fața locului

1. Statele membre gazdă adoptă dispoziții care prevăd că, în cazul în care o instituție de credit autorizată în alt stat membru își desfășoară activitatea prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente din statul membru de origine pot desfășura ele însele sau prin intermediul unor persoane pe care le numesc în acest scop, după ce în prealabil au informat autoritățile competente din statul membru gazdă, verificări la fața locului ale informațiilor menționate la articolul 52.
2. Autoritățile competente din statul membru de origine pot să recurgă, de asemenea, pentru verificarea sucursalelor, la una dintre procedurile prevăzute la articolul 113.
3. Dispozițiile alineatelor (1) și (2) nu aduc atingere dreptului autorităților competente din statul membru gazdă de a efectua, în îndeplinirea responsabilităților care le revin prin prezenta directivă, verificări la fața locului la sucursalele înființate pe teritoriul lor.

Capitolul 2

Dispoziții tranzitorii privind rezervele de capital

Articolul 149

Dispoziții tranzitorii privind rezervele de capital

1. Prezentul articol modifică cerințele articolelor 122 și 123 pentru o perioadă de tranziție cuprinsă între 1 ianuarie 2016 și 31 decembrie 2018.
2. Pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2016 și 31 decembrie 2016:
 - (a) rezerva de conservare a capitalului va consta în capital comun de rangul 1 echivalent cu 0,625 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP];
 - (b) rezerva de capital anticiclică specifică instituției va fi de cel mult 0,625 % din totalul menționat, astfel încât cerința de rezerve combinate să fie între 0,625 % și 1,25 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituțiilor.
3. Pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2017 și 31 decembrie 2017:
 - (a) rezerva de conservare a capitalului va consta în capital comun de rangul 1 echivalent cu 1,25% din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP];
 - (b) rezerva de capital anticiclică specifică instituției va fi de cel mult 1,25 % din totalul menționat, astfel încât cerința de rezerve combinate să fie între 1,25 % și 2,50 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituțiilor.
4. Pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2018 și 31 decembrie 2018:
 - (a) rezerva de conservare a capitalului va consta în capital comun de rangul 1 echivalent cu 1,875% din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituției, calculată în conformitate cu articolul 87 alineatul (3) din Regulamentul [inserat de OP];
 - (b) rezerva de capital anticiclică specifică instituției va fi de cel mult 1,875 % din totalul menționat, astfel încât cerința de rezerve combinate să fie între 1,875 % și 3,750 % din valoarea totală a expunerilor ponderate la risc ale instituțiilor.
5. Cerința privind planul de conservare a capitalului și restricțiile privind distribuirile prevăzute la articolul 131 și articolul 132 se aplică în perioada de tranziție cuprinsă între 1 ianuarie 2016 și 31 decembrie 2018 în cazul în care instituțiile nu îndeplinesc cerințele modificate prevăzute la alineatele (2)–(4).

6. Statele membre pot impune o perioadă de tranziție mai scurtă decât cea precizată la alineatul (1), dacă o astfel de măsură este justificată de creșterea excesivă a creditului în orice moment din perioada respectivă. În cazul în care un stat membru recurge la o astfel de măsură, perioada mai scurtă se aplică doar în scopul calculării rezervei de capital anticiclice specifice instituției de către instituțiile care sunt autorizate în statul membru pentru care este responsabilă autoritatea desemnată.

Capitolul 3

Dispoziții finale

Articolul 150

Revizuire

1. Până la 1 aprilie 2013, Comisia efectuează o revizuire și prezintă un raport cu privire la dispozițiile referitoare la remunerare din prezenta directivă și din Regulamentul [inserat de OP], acordând o atenție specială eficienței, punerii în aplicare și aplicării efective a acestora, ținând seama de evoluțiile de la nivel internațional. Această revizuire identifică orice lacune care rezultă din aplicarea principiului proporționalității în cazul acestor dispoziții. Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului raportul său și, dacă este cazul, o propunere legislativă.

Revizuirea efectuată periodic de către Comisie privind aplicarea prezentei directive garantează că modul de aplicare a acesteia nu duce la discriminare evidentă între instituții pe baza structurii juridice sau a formei lor de proprietate.

2. Începând din 2014, ABE, în cooperare cu AEAPo și AEVMP, publică bianual un raport cu privire la măsura în care legislația statelor membre se referă la ratinguri externe și măsurile luate de statele membre pentru a reduce importanța rolului ratingurilor respective. Acest raport va prezenta totodată modul în care autoritățile competente își îndeplinesc obligațiile prevăzute la articolul 76 alineatele (1) și (2) și la articolul 77 alineatul (1) litera (b). Acest raport va prezenta totodată gradul de convergență prudențială în această privință.
3. Până la 31 decembrie 2013, Comisia analizează și întocmește un raport privind aplicarea articolelor 103 și 104 și transmite Parlamentului European și Consiliului acest raport și, dacă este cazul, o propunere legislativă.
4. Până la 31 decembrie 2016, Comisia analizează și întocmește un raport privind rezultatele obținute în conformitate cu articolul 87 alineatul (4), inclusiv caracterul adecvat al comparării practicilor privind diversitatea și transmite Parlamentului European și Consiliului acest raport și, dacă este cazul, o propunere legislativă.

Articolul 151

Transpunerea

1. Până la 31 decembrie 2012, statele membre adoptă și publică legile, regulamentele și dispozițiile administrative necesare pentru respectarea prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte și un tabel de corespondență între aceste acte și prezenta directivă.

Statele membre aplică aceste dispoziții de la 1 ianuarie 2013.

2. Prin derogare de la alineatul (1), titlul VII, capitolul 4 se aplică de la 1 ianuarie 2016.
3. În momentul în care statele membre adoptă dispozițiile prevăzute la alineatele (1) și (2), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere, la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune prin care se precizează că trimiterile făcute, în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directivele abrogate prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.
4. Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 152

Abrogare

Directivele 2006/48/CE și 2006/49/CE și modificările lor succesive se abrogă cu efect de la 1 ianuarie 2013.

Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 153

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 154

Destinatar

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Anexa I

Lista activităților care fac obiectul recunoașterii reciproce

1. Acceptarea depozitelor și a altor fonduri rambursabile.
2. Acordarea de împrumuturi, printre altele: credite de consum, contracte de credit legate de bunuri imobile, factoring cu sau fără recurs, finanțarea tranzacțiilor comerciale (inclusiv forfetare).
3. Leasingul financiar.
4. Servicii de plată, astfel cum sunt definite în articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne⁴².
5. Emiterea și gestionarea altor mijloace de plată (spre exemplu, cecuri de călătorie și trate bancare) în măsura în care această activitate nu este reglementată de punctul 4.
6. Garanții și angajamente.
7. Tranzacții în cont propriu sau în contul clienților, cu oricare dintre următoarele:
 - (a) instrumente de pe piața monetară (cecuri, efecte de comerț, certificate de depozit etc.);
 - (b) valută;
 - (c) contracte futures pe instrumente financiare și contracte cu opțiuni;
 - (d) instrumente valutare și de rate ale dobânzii;
 - (e) valori mobiliare.
8. Participare la emisiunile de valori mobiliare și prestarea de servicii legate de aceste emisiuni
9. Consultanță acordată întreprinderilor cu privire la structura capitalului social, strategia industrială și alte aspecte conexe, precum și consultanță și servicii referitoare la fuziuni și achiziții de întreprinderi
10. Brokeraj monetar;
11. Administrarea portofoliului și consultanță;
12. Păstrarea și administrarea valorilor mobiliare;
13. Servicii de informații privind creditele;
14. Servicii de păstrare în depozit;

⁴² JO L 319, 5.12.2007, p. 1.

15. Emiterea de monedă electronică.

Serviciile și activitățile menționate la secțiunile A și B din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare⁴³, atunci când se face referire la instrumentele financiare prevăzute la secțiunea C din anexa I la respectiva directivă, fac obiectul recunoașterii reciproce în sensul prezentei directive.

⁴³ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

Anexa II

Tabel de corespondență

Prezenta directivă	Directiva 2006/48/CE	Directiva 2006/49/CE
Articolul 1	Articolul 1 alineatul (1)	
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (2)	
Articolul 2 alineatul (2)	Articolul 1 alineatul (3)	
Articolul 2 alineatul (3)	Articolul 2	
Articolul 3	Articolul 5	
Articolul 4 alineatul (1)		
Articolul 4 alineatul (2) litera (a)	Articolul 4 alineatul (20)	
Articolul 4 alineatul (2) litera (b)		
Articolul 4 alineatul (2) litera (c)		
Articolul 5 alineatul (1)		Articolul 36 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (2)		Articolul 36 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (3)		
Articolul 5 alineatul (4)		
Articolul 6	Articolul 128	
Articolul 7	Articolul 42 alineatul (1) litera (b)	
Articolul 8	Articolul 40 alineatul (3)	

Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)	
Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (2)	
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 6 alineatul (3) paragraful 1	
Articolul 9 alineatul (4)	Articolul 6 alineatul (3) paragraful 2	
Articolul 10	Articolul 7	
Articolul 11	Articolul 8	
Articolul 12 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1) paragraful 1	
Articolul 12 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (1) paragraful 2	
Articolul 12 alineatul (3)	Articolul 9 alineatul (1) paragraful 3	
Articolul 12 alineatul (4)	Articolul 9 alineatul (2)	
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 11 alineatul (1)	
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 11 alineatul (2)	
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 12 alineatul (1)	
Articolul 14 alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (2)	
Articolul 14 alineatul (3)	Articolul 12 alineatul (3)	
Articolul 15	Articolul 13	
Articolul 16 alineatul (1)	Articolul 15 alineatul (1)	
Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 15 alineatul (2)	

Articolul 16 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (3)	
Articolul 17	Articolul 16	
Articolul 18	Articolul 17 alineatul (1)	
Articolul 19	Articolul 18	
Articolul 20	Articolul 14, articolul 9 alineatul (4) litera (c) și articolul 17 alineatul (2)	
Articolul 21		
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 19 alineatul (1)	
Articolul 22 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (2)	
Articolul 22 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (3)	
Articolul 22 alineatul (4)	Articolul 19 alineatul (4)	
Articolul 22 alineatul (5)	Articolul 19 alineatul (5)	
Articolul 22 alineatul (6)	Articolul 19 alineatul (6)	
Articolul 22 alineatul (7)	Articolul 19 alineatul (7)	
Articolul 22 alineatul (8)	Articolul 19 alineatul (8)	
Articolul 22 alineatul (9)	Articolul 19 alineatul (9)	
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 19 alineatul (1) litera (a)	
Articolul 23 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (2) litera (a)	
Articolul 23 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (3) litera (a)	

Articolul 23 alineatul (4)	Articolul 19 alineatul (4) litera (a)	
Articolul 23 alineatul (5)	Articolul 19 alineatul (5) litera (a)	
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 19 alineatul (1) litera (b)	
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (2) litera (b)	
Articolul 25	Articolul 20	
Articolul 26 alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1)	
Articolul 26 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (2)	
Articolul 27	Articolul 21 alineatul (3)	
Articolul 28 alineatul (1)		Articolul 4
Articolul 28 alineatul (2)		Articolul 9
Articolul 29 alineatul (1)		Articolul 5 alineatul (1)
Articolul 29 alineatul (2)		Articolul 5 alineatul (2)
Articolul 29 alineatul (3)		Articolul 5 alineatul (3)
Articolul 29 alineatul (4)		Articolul 5 alineatul (2)
Articolul 30		Articolul 6
Articolul 31 alineatul (1)		Articolul 7
Articolul 31 alineatul (2)		Articolul 8
Articolul 32 alineatul (1)		Articolul 10 alineatul (1)

Articolul 32 alineatul (2)		Articolul 10 alineatul (2)
Articolul 33	Articolul 23	
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 24 alineatul (1)	
Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 24 alineatul (2)	
Articolul 34 alineatul (3)	Articolul 24 alineatul (3)	
Articolul 35 alineatul (1)	Articolul 25 alineatul (1)	
Articolul 35 alineatul (2)	Articolul 25 alineatul (2)	
Articolul 35 alineatul (3)	Articolul 25 alineatul (3)	
Articolul 35 alineatul (4)	Articolul 25 alineatul (4)	
Articolul 35 alineatul (5)	Articolul 25 alineatul (5)	
Articolul 36 alineatul (1)	Articolul 26 alineatul (1)	
Articolul 36 alineatul (2)	Articolul 26 alineatul (2)	
Articolul 36 alineatul (3)	Articolul 26 alineatul (3)	
Articolul 36 alineatul (4)	Articolul 26 alineatul (4)	
Articolul 36 alineatul (5)	Articolul 26 alineatul (5)	
Articolul 37	Articolul 36	
Articolul 38	Articolul 27	
Articolul 39 alineatul (1)	Articolul 28 alineatul (1)	

Articolul 39 alineatul (2)	Articolul 28 alineatul (2)	
Articolul 39 alineatul (3)	Articolul 28 alineatul (3)	
Articolul 39 alineatul (4)	Articolul 28 alineatul (4)	
Articolul 40	Articolul 29 alineatul (1)	
Articolul 41 alineatul (1)	Articolul 30 alineatul (1)	
Articolul 41 alineatul (2)		
Articolul 42	Articolul 32	
Articolul 43 alineatul (1)	Articolul 33 alineatul (1)	
Articolul 43 alineatul (2)		
Articolul 43 alineatul (3)		
Articolul 43 alineatul (4)		
Articolul 43 alineatul (5)		
Articolul 43 alineatul (6)	Articolul 33 alineatul (2)	
Articolul 44 alineatul (1)	Articolul 34	
Articolul 44 alineatul (2)	Articolul 31	
Articolul 45	Articolul 35	
Articolul 46	Articolul 37	
Articolul 47 alineatul (1)	Articolul 38 alineatul (1)	

Articolul 47 alineatul (2)	Articolul 38 alineatul (2)	
Articolul 47 alineatul (3)	Articolul 38 alineatul (3)	
Articolul 48 alineatul (1)	Articolul 39 alineatul (1)	
Articolul 48 alineatul (2)	Articolul 39 alineatul (2)	
Articolul 48 alineatul (3)	Articolul 39 alineatul (3)	
Articolul 48 alineatul (4)	Articolul 39 alineatul (4)	
Articolul 49 alineatul (1)	Articolul 40 alineatul (1)	
Articolul 49 alineatul (2)	Articolul 40 alineatul (2)	
Articolul 50	Articolul 41 alineatul (3)	
Articolul 51 alineatul (1)	Articolul 42 alineatul (1)	
Articolul 51 alineatul (2)		
Articolul 51 alineatul (3)		
Articolul 51 alineatul (4)		
Articolul 51 alineatul (5)	Articolul 42 alineatele (2) și (3)	
Articolul 51 alineatul (6)	Articolul 42 alineatele (4) și (5)	
Articolul 51 alineatul (7)	Articolul 42 alineatele (6) și (7)	
Articolul 52 alineatul (1)	Articolul 42 alineatul (1) litera (a)	

Articolul 52 alineatul (2)	Articolul 42 alineatul (2) litera (a)	
Articolul 52 alineatul (3)	Articolul 42 alineatul (3) litera (a)	
Articolul 52 alineatul (4)		
Articolul 52 alineatul (5)		
Articolul 53 alineatul (1)	Articolul 43 alineatul (1)	
Articolul 53 alineatul (2)	Articolul 43 alineatul (2)	
Articolul 54 alineatul (1)	Articolul 44 alineatul (1)	
Articolul 54 alineatul (2)	Articolul 44 alineatul (2)	
Articolul 54 alineatul (3)		
Articolul 55	Articolul 45	
Articolul 56	Articolul 46	
Articolul 57	Articolul 47	
Articolul 58 alineatul (1)	Articolul 48 alineatul (1)	
Articolul 58 alineatul (2)	Articolul 48 alineatul (1)	
Articolul 58 alineatul (3)	Articolul 48 alineatul (2)	
Articolul 59	Articolul 49	
Articolul 60 alineatul (1)	Articolul 50	
Articolul 60 alineatul (2)		
Articolul 61	Articolul 51	

Articolul 62	Articolul 52	
Articolul 63 alineatul (1)	Articolul 53 alineatul (1)	
Articolul 63 alineatul (2)	Articolul 53 alineatul (2)	
Articolul 64	Articolul 136 alineatul (2)	
Articolul 64 alineatul (3)		
Articolul 65		
Articolul 66 alineatul (1)		
Articolul 66 alineatul (2)		
Articolul 67 alineatul (1)		
Articolul 67 alineatul (2)		
Articolul 68 alineatul (1)		
Articolul 68 alineatul (2)		
Articolul 69		
Articolul 70 alineatul (1)		
Articolul 70 alineatul (2)		
Articolul 70 alineatul (3)		
Articolul 71	Articolul 55	
Articolul 72 alineatul (1)	Articolul 123	
Articolul 72 alineatul (2)		

Articolul 72 alineatul (3)		Anexa I, punctul 38
Articolul 73 alineatul (1)	Articolul 22 alineatul (1)	
Articolul 73 alineatul (2)	Articolul 22 alineatul (2)	
Articolul 73 alineatul (3)	Articolul 22 alineatul (3) (2010/78)	
Articolul 74 alineatul (1)	Articolul 22 alineatul (3) (2010/76)	
Articolul 74 alineatul (2)	Articolul 22 alineatul (4)	
Articolul 74 alineatul (3)	Articolul 22 alineatul (5)	
Articolul 75 alineatul (1)	Anexa V punctul (2)	
Articolul 75 alineatul (2)		
Articolul 75 alineatul (3)		
Articolul 75 alineatul (4)		
Articolul 75 alineatul (5)		
Articolul 76 alineatul (1)		
Articolul 76 alineatul (2)		
Articolul 76 alineatul (3)		
Articolul 77 alineatul (1)	Anexa V punctul (3)	
Articolul 77 alineatul (2)	Anexa V punctul (4)	

Articolul 77 alineatul (3)	Anexa V punctul (5)	
Articolul 78	Anexa V punctul (6)	
Articolul 79	Anexa V punctul (7)	
Articolul 80 alineatul (1)	Anexa V punctul (8)	
Articolul 80 alineatul (2)	Anexa V punctul (9)	
Articolul 81	Anexa V punctul (10)	Anexa IV punctul (5)
Articolul 82	Anexa V punctul (11)	
Articolul 83 alineatul (1)	Anexa V punctul (12)	
Articolul 83 alineatul (2)	Anexa V punctul (13)	
Articolul 84 alineatul (1)	Anexa V punctul (14)	
Articolul 84 alineatul (2)	Anexa V punctul (14) a)	
Articolul 84 alineatul (3)	Anexa V punctul (15)	
Articolul 84 alineatul (4)	Anexa V punctul (16)	
Articolul 84 alineatul (5)	Anexa V punctul (17)	
Articolul 84 alineatul (6)	Anexa V punctul (18)	
Articolul 84 alineatul (7)	Anexa V punctul (19)	
Articolul 84 alineatul (8)	Anexa V punctul (20)	
Articolul 84 alineatul (9)	Anexa V punctul (21)	

Articolul 84 alineatul (10)	Anexa V punctul (22)	
Articolul 85 alineatul (1)		
Articolul 85 alineatul (2)		
Articolul 86 alineatul (1)		
Articolul 86 alineatul (2)		
Articolul 87 alineatul (1)		
Articolul 87 alineatul (2)		
Articolul 87 alineatul (3)		
Articolul 87 alineatul (4)		
Articolul 87 alineatul (5)		
Articolul 88 alineatul (1)	Anexa V punctul (23) ultimul paragraf	
Articolul 88 alineatul (2)	Anexa V punctul (23) a) – f) și primul paragraf	
Articolul 89	Anexa V punctul (23) k)	
Articolul 90 alineatul (1)	Anexa V punctul (23) g) – t)	
Articolul 90 alineatul (2)	Articolul 150 alineatul (3) litera (b)	
Articolul 91 alineatul (1)	Anexa V punctul (24)	
Articolul 91 alineatul (2)	Anexa V punctul (24)	

Articolul 92 alineatul (1)	Articolul 124 alineatul (1)	
Articolul 92 alineatul (2)	Articolul 124 alineatul (2)	
Articolul 92 alineatul (3)	Articolul 124 alineatul (3)	
Articolul 92 alineatul (4)	Articolul 124 alineatul (4)	
Articolul 92 alineatul (5)	Articolul 124 alineatul (5)	
Articolul 92 alineatul (6)		
Articolul 92 alineatul (7)		
Articolul 92 alineatul (8)		
Articolul 92 alineatul (9)		
Articolul 93		
Articolul 94 alineatul (1)	Anexa XI punctul (1)	
Articolul 94 alineatul (2)	Anexa XI punctul (1) a)	
Articolul 94 alineatul (3)	Anexa XI punctul (2)	
Articolul 94 alineatul (4)	Anexa XI punctul (3)	
Articolul 95		
Articolul 96 alineatul (1)		
Articolul 96 alineatul (2)		
Articolul 96 alineatul (3)		

Articolul 97 alineatul (1)		
Articolul 97 alineatul (2)		
Articolul 98 alineatul (1)		
Articolul 98 alineatul (2)		
Articolul 98 alineatul (3)		
Articolul 98 alineatul (4)		
Articolul 98 alineatul (5)		
Articolul 99 alineatul (1)	Articolul 136 alineatul (1)	
Articolul 99 alineatul (2)		
Articolul 100 alineatul (1)	Articolul 136 alineatul (2) paragraful 1	
Articolul 100 alineatul (2)	Articolul 136 alineatul (2) paragraful 2	
Articolul 101	Articolul 149	
Articolul 102		
Articolul 103 alineatul (1)	Articolul 68 alineatul (2)	
Articolul 103 alineatul (1)	Articolul 3	
Articolul 103 alineatul (1)	Articolul 123	
Articolul 103 alineatul (2)	Articolul 71 alineatul (1)	
Articolul 103 alineatul (3)	Articolul 71 alineatul (2)	

Articolul alineatul (4)	103	Articolul 73 alineatul (2)	
Articolul alineatul (5)	103		
Articolul alineatul (1)	104	Articolul 68 alineatul (1)	
Articolul alineatul (2)	104	Articolul 73 alineatul (3)	
Articolul alineatul (3)	104		
Articolul alineatul (1)	105	Articolul 124 alineatul (2)	
Articolul alineatul (2)	105	Articolul 23	
Articolul alineatul (1)	106	Articolul 125 alineatul (1)	Articolul 2
Articolul alineatul (2)	106	Articolul 125 alineatul (2)	Articolul 2
Articolul alineatul (3)	106	Articolul 126 alineatul (1)	
Articolul alineatul (4)	106	Articolul 126 alineatul (2)	
Articolul alineatul (5)	106	Articolul 126 alineatul (3)	
Articolul alineatul (6)	106	Articolul 126 alineatul (4)	
Articolul alineatul (1)	107	Articolul 129 alineatul (1) paragraful 1	
Articolul alineatul (2)	107	Articolul 129 alineatul (1) paragraful 2	
Articolul alineatul (3)	107	Articolul 129 alineatul (1) paragraful 3	
Articolul alineatul (1) litera (a)	108	Articolul 129 alineatul (3) paragraful 1	

Articolul 108 alineatul (1) litera (b)		
Articolul 108 alineatul (2) litera (a)	Articolul 129 alineatul (3) paragraful 2	
Articolul 108 alineatul (2) litera (b)		
Articolul 108 alineatul (3)	Articolul 129 alineatul (3) paragrafele 4 - 7	
Articolul 108 alineatul (4)	Articolul 129 alineatul (3) paragraful 8	
Articolul 108 alineatul (5)	Articolul 129 alineatul (3) paragraful 9	
Articolul 108 alineatul (6)	Articolul 129 alineatul (3) paragraful 10	
Articolul 109 alineatul (1)	Articolul 130 alineatul (1)	
Articolul 109 alineatul (2)	Articolul 130 alineatul (2)	
Articolul 110	Articolul 131	
Articolul 111 alineatul (1)	Articolul 131 alineatul (1) litera (a)	
Articolul 111 alineatul (2)	Articolul 131 alineatul (2) litera (a)	
Articolul 112 alineatul (1)	Articolul 132 alineatul (1)	
Articolul 112 alineatul (2)	Articolul 132 alineatul (2)	
Articolul 112 alineatul (3)	Articolul 132 alineatul (3)	
Articolul 112 alineatul (4)	???	
Articolul 113	Articolul 141	
Articolul 114 alineatul (1)	Articolul 127 alineatul (1)	

Articolul alineatul (2)	114	Articolul 127 alineatul (2)	
Articolul alineatul (3)	114	Articolul 127 alineatul (3)	
Articolul 115		Articolul 135	
Articolul alineatul (1)	116	Articolul 137 alineatul (1)	
Articolul alineatul (2)	116	Articolul 137 alineatul (2)	
Articolul alineatul (1)	117	Articolul 138 alineatul (1)	
Articolul alineatul (2)	117	Articolul 138 alineatul (2)	
Articolul alineatul (1)	118	Articolul 139 alineatul (1)	
Articolul alineatul (2)	118	Articolul 139 alineatul (2)	
Articolul alineatul (3)	118	Articolul 139 alineatul (3)	
Articolul alineatul (1)	119	Articolul 140 alineatul (1)	Articolul 2
Articolul alineatul (2)	119	Articolul 140 alineatul (2)	Articolul 2
Articolul alineatul (3)	119	Articolul 140 alineatul (3)	Articolul 2
Articolul 120		Articolul 142	
Articolul alineatul (1)	121	Articolul 143 alineatul (1)	
Articolul alineatul (2)	121	Articolul 143 alineatul (2)	
Articolul alineatul (3)	121	Articolul 143 alineatul (3)	
Articolul 122			

Articolul 123		
Articolul 124		
Articolul 125		
Articolul 126		
Articolul 127		
Articolul 128		
Articolul 129		
Articolul 130		
Articolul 131		
Articolul 133 alineatul (1)	Articolul 144	
Articolul 133 alineatul (2)		
Articolul 133 alineatul (3)		
Articolul 134 alineatul (1)	Articolul 122 alineatul (9) litera (a)	
Articolul 134 alineatul (2)	Articolul 69 alineatul (4)	
Articolul 134 alineatul (3)	Articolul 70 alineatul (4)	
Articolul 135	Articolul 150 alineatul (1)	
Articolul 136 alineatul (1)	Articolul 150 alineatul (1) litera (a)	
Articolul 136 alineatul (2)	Articolul 150 alineatul (2)	
Articolul 137 alineatul (1)	Articolul 151 alineatul (1)	
Articolul 137 alineatul (2)	Articolul 151 alineatul (2)	

Articolul alineatul (1)	138	Articolul 151 literele (a), (b), (c)	
Articolul alineatul (2)	138	Articolul 151 literele (a), (b), (c)	
Articolul alineatul (3)	138	Articolul 151 literele (a), (b), (c)	
Articolul alineatul (4)	138	Articolul 151 literele (a), (b), (c)	
Articolul alineatul (5)	138	Articolul 151 literele (a), (b), (c)	
Articolul 139			
Articolul 140			
Articolul 141		Articolul 29	
Articolul 142		Articolul 30	
Articolul 143		Articolul 33	
Articolul 144		Articolul 40	
Articolul 145		Articolul 41	
Articolul 146		Articolul 42	
Articolul 147		Articolul 42a	
Articolul 148		Articolul 43	
Articolul 149			
Articolul alineatul (1)	150	Articolul 156 alineatul (4)	
Articolul alineatul (2)	150		
Articolul alineatul (1)	151	Articolul 157 alineatul (1)	
Articolul alineatul (2)	151		
Articolul alineatul (3)	151	Articolul 157 alineatul (2)	

Articolul 151 alineatul (4)	Articolul 157 alineatul (2)	
Articolul 152	Articolul 158	
Articolul 153	Articolul 159	
Articolul 154	Articolul 160	
Anexa I	Anexa I	